

உலக மொழிகள்

ஐந்தாம் பகுதி

17059

திராவிட மொழிகள்

1

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்

எம். ஏ., பிஎச்.டி. (கேரளா), பிஎச்.டி. (இந்தியா)

பேராசிரியர்

மொழியியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

விற்பனை உரிமை

பாரி நிலையம்

59 பீராட்வே, சென்னை 600 001

உலக மொழிகள்

ஐந்தாம் பகுதி

தராவிட மொழிகள்

1

உலக மொழிகள்

ஐந்தாம் பகுதி

திராவிட மொழிகள்

1

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்

எம். ஏ., பிஎச்.டி. (கேரளா), பிஎச்.டி. (இந்தியா)

பேராசிரியர்

மொழியியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

விற்பனை உரிமை

பாரி நிலையம்

59 பிராட்வே, சென்னை 600 001

சண்முகம்பிள்ளை அகத்தியலிங்கம் (1929)
வெளியீடு -- பொன்னகம், மாரியப்பா நகர்
உரிமை ஆசிரியருக்கே
முதல் பதிப்பு, 1976

விலை ரூ 12-00

சிவகாமி அச்சகம்
அண்ணாமலை நகர்

மு ன் னு ரை

இன்றைய உலகில் மூவாயிரத்திற்கும் அதிகமான மொழிகள் வழங்கி வருகின்றன எனக் கூறுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள். இவற்றுள் சில, பலகோடி மக்களால் பேசப்படுவன. ஒருசில ஆயிரம் மக்களின் வாய்களில் வாழ்வன பல. சிறந்த பண்பாட்டையும், செம்மாந்த நாகரிகத்தையும் கண்டு வாழும் மொழிகள் சில; காட்டிலும், நாட்டுப் பகுதிகளிலும் வாழும் நாகரிகமற்ற மக்களிடையே பயிலப் படுவன பல. சிறந்த இலக்கியங்களையும் செம்மையான இலக்கணங் களையும் கொண்டு செழிப்புடன் வாழ்வன சில. இலக்கியம் எதுவுமீன்றி, இருக்கும் இடம் எதுவும் தெரியாமல் எங்கோ, எப்படியோ வாழும் மொழிகள் பல. அழிந்த மொழிகள் பல. அழிவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் மொழிகள் சில. இவற்றையெல்லாம் எண்ணப்பார்த்த நிலையில்தான் என் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டன 'உலக மொழிகள்' என்னும் வரிசை நூல்கள்.

இன்றைய உலகில் எத்தனையோ மொழியினங்களைக் காண்கிறோம். அவற்றுள் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி இனமும் உராலிக் அல்டய்க் மொழி இனமும் சைனோ-திபேத்திய மொழி இனமும் திராவிட மொழிகளும் நம் உள்ளத்தில் சென்று உறுதிபெறும் மொழிகள். உலகில் வாழ்வோரில் ஐம்பது விழுக்காடு மக்கள் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினர். கிரேக்கமும் லத்தீனும், ஆங்கிலமும் பிரஞ்சும், ஜெர்மனும் ரஷ்யனும், சமஸ்கிருதமும் ஹிந்தியும் இவ்வினத்தின் வாரிசுகள். எத்தனையோ நூல்கள் இவற்றைப் பற்றிப் பேசும்; எழுதும்; புகழ் பாடி நிற்கும். பகுதீப் பகுதிகளாகத் தொகுதி தொகுதிகளாக, எத்தனையோ நூல்கள் இவற்றின் ஏற்றமும் எழிலும் கூறி நிற்கும்.

இந்நிலையில் தான் திராவிட மொழிகளைப் பற்றி விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் உருவாகியது. இவ் வெண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பே. உங்கள் கையில் தவழும் திராவிட மொழிகளின் முதல் பகுதி. நான் கு

பகுதிகளில் வெளிவரும் இந்நூல் வரிசை திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், கல்வெட்டு போன்ற இன்றோரன்ன பல செய்திகளைத் தாங்கி நிற்கும். இம்மொழிகள் பிறந்த நாளை அறிய முடியாவிடினும் அவைகள் வாழ்ந்த நாளும் வரலாற்று வேகமும் நம்மையே தாக்கி நிற்கும். பழமைக்கும் பழமைமாய்ப், புதுமைக்கும் புதுமைமாய் காணப்படும் மொழிகள் சில. செம்மையான இலக்கணங்களையும் சிறந்த பல இலக்கணங்களையும் பெற்றெடுத்த பெருமையுடைய மொழிகள் சில. இவைகண்ட நாகரிகமும், இவைகொடுக்கும் பண்பாடும், உங்களுக்குத் தெரிந்தவை. நான் சொல்லுவதில் புதுமை எதுவும் இல்லாவிடினும், அறிஞர்கள் பலர் ஆண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனை உங்கள் முன்னே தொகுத்தும் வகுத்தும், பிரித்தும் பிறகோணங்களில் புகுந்து நோக்கியும் சமர்ப்பிப்பதில் ஒருவிதப் பெருமை எனக்கு. எங்கோ கிடந்த செய்திகள், எப்படியோ உருவாகிய எண்ணங்கள், இவற்றையெல்லாம் கூட்டிச் சேர்த்து உங்கள் முன்னே குவித்து வைக்கிறேன். என்னுடைய தனி ஆராய்ச்சி என்று கூறிக்கொள்ள மாட்டேன். எல்லாவற்றையும் ஆராயும் திறனும் திராணியும் எனக்கு இல்லை. எனினும் மற்றவர் ஆராய்ச்சியில் முகிழ்த்த செய்திகளை உங்கள் முன்னே படைக்கிறேன். ஏதோ என் மொழிக்கு செய்ததாக எண்ணுகிறேன். இதைப் பற்றி முடிவு கூறுவது நீங்கள். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். உங்கள் ஆதரவும் அவனைப்பும் என்றும் எனக்கு உண்டு.

இந்நூல் ஆக்குவதில் துணை புரிந்தவர்கள் பலர். எனினும் டாக்டர் கி. கருணாகரனும் அவர் தம் துணைவி டாக்டர் புஷ்பவல்லியும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றி. அழகுற அச்சிட்ட சிவகாமி அச்சகத்தாருக்கு என் நன்றி என்றும் உண்டு.

ச. அகத்தியலிங்கம்

உள்ளுறை

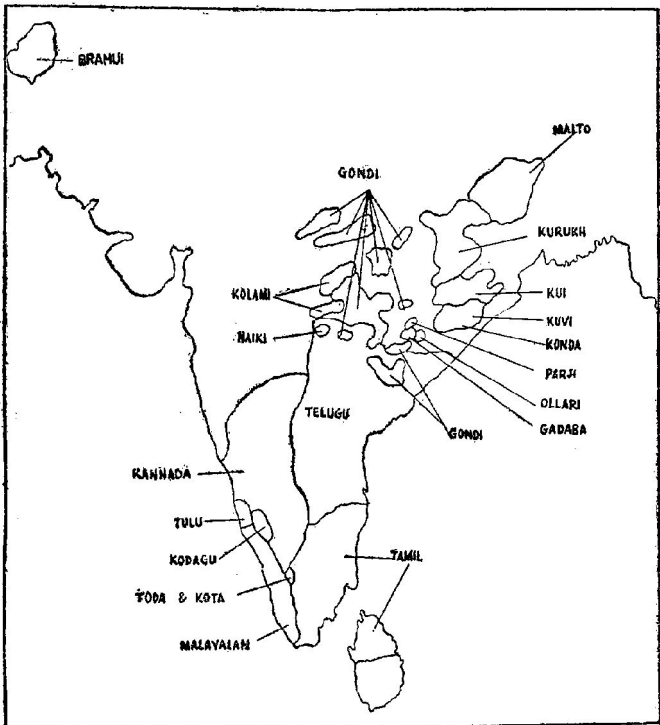

	முன்னுரை	vii
	உள்ளுறை	ix
1.0	திராவிட மொழிகள்	1-9
1.1	திராவிட மொழிகள்	1
2.0	“திராவிடம்” என்னும் சொல்	10-16
3.0	திராவிட நாகரிகம்	17-24
4.0	திராவிட மொழிகளின் பழைமை	25-54
4.1	திராவிட மொழிகளில் ஆரிய மொழிகளின் செல்வாக்கு	38
4.2	உலக மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும்	42
5.0	திராவிடஇன மொழிகளும் பிறஇன மொழிகளும்	55-93
5.1	திராவிட மொழிகளும் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளும்	57
5.2	திராவிட மொழிகளும் நடுத்தரைக் கடலோர மொழிகளும்	62
5.3	திராவிட மொழிகளும் எத்துருஸ்கன் மொழியும்	63
5.4	திராவிட மொழிகளும் மைதன்னி மொழியும்	66
5.5	திராவிட மொழிகளும் சுமேரியன் மொழியும்	70
5.6	திராவிட மொழிகளும் காக்கேசிய பாஸ்க் மொழிகளும்	72

5.7	திராவிட மொழிகளும் ஏலமைட் மொழியும்	76
5.8	திராவிட மொழிகளும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளும்	77
5.9	திராவிட மொழிகளும் நூபியன் மொழியும்	78
5.10	திராவிட மொழிகளும் உலாப் மொழியும்	79
5.11	திராவிட மொழிகளும் உராலிக் மொழிகளும்	82
6.0	திராவிடர்கள் யார்?	94-105
6.1	திராவிடர்கள் மத்தியதரைப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள்	97
6.2	திராவிட மக்கள் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரே	103
7.0	திராவிட மொழி இலக்கியங்கள்	106-144
7.1	தமிழ் இலக்கியங்கள்	106
7.2	மலை யாள இலக்கியங்கள்	111
7.3	கன்னட இலக்கியங்கள்	117
7.4	தெலுங்கு இலக்கியங்கள்	127
7.5	வாய்மொழி இலக்கியங்கள்	136
8.0	திராவிட மொழிக் கல்வெட்டுக்கள்	145-154
8.1	கல்வெட்டுக்கள்	145
8.2	தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்	147
8.3	மலை யாளக் கல்வெட்டுக்கள்	149
8.4	கன்னடக் கல்வெட்டுக்கள்	151
8.5	தெலுங்குக் கல்வெட்டுக்கள்	153
9.0	திராவிட மொழி இலக்கணங்கள்	155-241
9.1	தமிழ் மொழி இலக்கணங்கள்	155-201
9.1.1	தொல்காப்பியம்	155
9.1.2	தொல்காப்பியமும் ஒளியியலும்	158

9.1.3	தொல்காப்பியமும் சொல்லியலும்	163
9.1.4	தொல்காப்பியமும் தொடரியலும்	170
9.1.5	தொல்காப்பியமும் இலக்கண கலைச் சொற்களும்	181
9.1.6	இறையனார் அகப்பொருள்	183
9.1.7	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை	184
9.1.8	யாப்பருங்கலம்	185
9.1.9	யாப்பருங்கலக் காரிகை	186
9.1.10	வீர சோழியம்	187
9.1.11	நேமிநாதம்	190
9.1.12	தண்டியலங்காரம்	192
9.1.13	பன்னிருபாட்டியல்	193
9.1.14	நன்னூல்	194
9.1.15	பிரயோக விவகம்	197
9.1.16	இலக்கண விளக்கம்	198
9.1.17	இலக்கணக் கொத்து	199
9.1.18	தொன்னூல் விளக்கம்	200
9.1.19	முத்து வீரியம்	201
9.2	மலையாள மொழி இலக்கணங்கள்	202-212
9.2.1	வீலாதிலகம்	202
9.2.2	கேரள பாணிணீயம்	208
9.3	தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்கள்	213-230
9.3.1	ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி	217
9.3.2	அதர்வண காரிகாவளி	219
9.3.3	அகோபலபண்டித்தியமு	221

9.3.4	ஆந்திர பாஷா பூஷணம்	222
9.3.5	காவியாலங்கார சூடாமணி	224
9.3.6	சந்தீதா தற்பணம்	224
9.3.7	கவிஜன சஞ்சீவனி	225
9.3.8	கவிவேலாக சிந்தாமணி	225
9.3.9	அப்பகவீயம்	225
9.3.10	ஆந்திர கௌமுதி	226
9.3.11	சர்வ லக்ஷண சார சங்கரம்	226
9.3.12	கவிசுந்தர விச்சேதம்	227
9.3.13	கவிஜனஞ்ஞனம்	227
9.3.14	ஆனந்தரங்கராட்டுச் சந்தம்	227
9.3.15	பத்தியாந்தர வியாகரணம்	228
9.3.16	பால வியாகரணம்	228
9.3.17	பிரௌட வியாகரணம்	229
9.4.	கன்னட மொழி இலக்கணங்கள்	231-241
9.4.1	கவிராஜமார்த்தம்	233
9.4.2	சந்தீதாம்புதி	235
9.4.3	காவியாவலோகம்	236
9.4.4	பாஷா பூஷணம்	237
9.4.5	சப்தமணி தர்ப்பணம்	238
9.4.6	கர்நாட்டக சப்தாநுசாசனம்	240
9.4.7	ஹாச கன்னட நூடி கன்னடி	241
	உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்	243-250

1.0 திராவிட மொழிகள்

இந்திய நாடு மிகப் பழமையான நாடு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே தனக்கென ஒரு வாழ்வையும் வரலாற்றையும் அமைத்துக் கொண்டதுடன் தனியொரு சிறந்த பாரம்பரியத்தையும் கொண்டிருந்த பெருமையுடையது பாரதம். பலவேறு வகையான பழக்க வழக்கங்களையும் எண்ணங்களையும் கற்பனை ஊற்றுக்களையும் கொண்டு வாழ்ந்த நாடு இக்கீழை நாடு.

நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்கும் நகர மக்களையும் நாகரிகமே இன்னதென அறியாது வாழும் எத்தனையோ மலைவாழ் மக்களையும் கொண்டுள்ளது. இரண்டாயிரம் அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே உலக அரங்கில் நின்று நிலவும் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் கற்பனை காவியங்களையும் காதல் இலக்கியங்களையும் கவிதைச் செல்வங்களையும் பக்திப் பாடல்களையும் பெற்றெடுத்த சமுதாயங்களை மட்டுமன்றி எழுத்து இலக்கியத்தை எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாத பாமர மக்களையும் படிப்பற்ற சமுதாயத்தையும் கொண்டுள்ளது பாரதம். இத்தகைய பல வேறு தரப்பட்ட மக்களைக் கொண்டுள்ளமையால்தான் இன்றைய பாரதம் எத்தனை எத்தனையோ வகைகளில் முரண்பட்ட மொழிகள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

இவற்றுள் செம்மையின் உச்சிக்குச் சென்றமொழிகள் பல; செம்மை என்பதையே அறியாத மொழிகள் பலப் பல; காவியங்களையும் கற்பனைகளையும் கண்ட மொழிகள் பல; காவியத்தையும் கணிதத்தையும் காணாத மொழிகள் பலப் பல; சிந்தனைக்கு விருந்து தருவன சில; செம்மாந்த சிந்தனையின் சிறுதுளியினைக் கூட காண முடியாத மொழிகள் பலப்பல; கம்பன், வள்ளுவன், காப்பிய அரசன் இளங்கோ, கவிதைமழை காளிதாசன் போன்ற கவிஞர்களைப் பெற்றெடுத்த மொழிகள் சில; பாணினியையும், தொல்காப்பியனையும் பெற்றெடுத்த மொழிகள் சில; இலக்கணம் என்பதையே காணாத மொழிகள் பலப் பல; இன்னும் காட்டில் வாழும் மொழிகள் எத்தனையோ! வாழ்ந்து இறந்த

மொழிகள் எத்தனையோ! இறந்து வீழ் கின்ற மொழிகள் எத்தனையோ! இத்தனைப் பிரிவையும் கொண்டு மொழிகளின் கண்காட்சி சாலையாய் விளங்கி வருகிறது நம்நாடு.

இந்திய நாட்டில் 1700க்கும் அதிகமான மொழிகள் உள்ளன என்று கூறுவர் சிலர். இவற்றுள் பல தனிமொழிகளாக இருக்கும்; பல கிளைமொழிகளாக இருக்கும். சில நன்கு அறியப்பட்டு அறுதியிடுவதற்குரிய நிலையில் இருக்கும். இன்னும் பல அறியப்படாத நிலையில் அறுதியிட முடியாத தன்மையில் இருக்கும். இன்னும் சில அறியப்படும் ஆராயப்படாத நிலையில் இருக்கும். இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து திட்டவாட்டமாக அறுதியிடுவது மொழியியல் அறிஞர்களின் கடமை.

இம்முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றி பெற்று வருகின்றனர் மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள். இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளைத் தாம்

1. இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் (321, 720, 700)
2. திபேத்திய-பர்மிய மொழிகள் (3, 183, 801)
3. ஆஸ்டிரிக் மொழிகள் (6, 192, 495)
4. திராவிட மொழிகள் (107, 410, 820)

என்ற நான்கு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும் எனக் கருதுவர். இவற்றுள் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளை 321720700 (73 விழுக்காடு) மக்களும் திராவிட மொழிகளை 107410820 (24.4 விழுக்காடு) மக்களும் ஆஸ்டிரிக் மொழிகளை 6192495 (1.5 விழுக்காடு) மக்களும் திபேத்திய-பர்மிய மொழிகளை 3183801 (.73 விழுக்காடு) மக்களும் பேசி வருகின்றனர்.

இம்மொழிகளில் இந்தோ-ஆரிய மொழி இனத்தில் 66க்கும் அதிகமான மொழிகளும் திராவிட மொழி இனத்தில் 23க்கு அதிகமான மொழிகளும் ஆஸ்டிரிக் மொழி இனத்தில் 20க்கும் அதிகமான மொழிகளும் திபேத்திய-பர்மிய மொழியினத்தில் 100க்கு அதிகமான மொழிகளும் உள்ளன எனக் கணக்கிடுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள்.

1.1 திராவிட மொழிகள்

இந்திய நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில் இந்தோ-ஆரிய இன மொழிகளுக்கு அடுத்தபடி அதிகமான மக்களால் பேசப்படுவன இம்

மொழிகள். எத்தனை எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்தவரும் திராவிட மக்களால் பேசப்பட்டு வருகின்ற இம்மொழிகளில் சில இலக்கியம் கண்டவை; பல இலக்கியம் காணாதவை. சில திருந்தியவை; பல திருந்தாதவை. சில சிலகோடி மக்களால் பேசப்படுபவை; பல ஒருசில ஆயிரம் மக்களால் பேசப்படுபவை; சில நாட்டிலும் நகரத்திலும் வாழ்கின்ற மக்களின் மொழிகள், பல காட்டிலும் மேட்டிலும் வாழுகின்ற பழங்குடி மக்களின் மொழிகள்.

இம்மொழிகள் இந்திய நாட்டில் மட்டுமன்றி பிற நாடுகளிலும் கூட வழங்கக் காணுகிறோம். கன்னியாகுமரி முதல் விந்தியமலைப் பகுதி வரையிலும் இடைவிடாது வாழ்கின்ற மக்களின் மொழியாக மட்டுமன்றி வங்கத்தின் ஓரத்திலும் நேபாள எல்லையிலும் பாகிஸ்தான் பகுதியாகிய பலுச்சிஸ்தானத்திலும் இவற்றை நம்மால் காண முடிகிறது. சிறந்ததொரு நாகரிகத்தைக் கொண்டு வாழ்ந்த இம்மக்கள் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்னே இந்தியா முழுவதும் பரந்துபட்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்றும் காலப்போக்கில் தென்னகத்தைத் தங்கள் தாயகமாகக் கொண்டுவந்தார்கள் என்றும் நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

இன்று 23க்கும் அதிகமான திராவிட மொழிகள் உள்ளன என மொழியியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவற்றுள் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளே சிறந்து விளங்கக் காணலாம். திராவிட மொழிகளின் எண்ணிக்கை அம்மொழிகளைப் பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை, அவர்கள் வாழும் இடங்கள் போன்றவை பற்றி ஒரு சிறிது காண்போம்.

தமிழ்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்னமேயே சிறந்த இலக்கியத் தையும் இலக்கணத்தையும் கொண்டுள்ளது தமிழ் மொழி. இம்மொழி தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றில் பேசப்படுகிறது. தெற்கு ஆசிய நாடுகளான இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளான பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, பீஜித்தீவு போன்ற நாடுகளிலும் இன்னும் தென் ஆபிரிக்கா, பிரிட்டிஷ் கயானா, மடகாஸ்கர், திண்டால் போன்ற நாடுகளிலும் பேசப்படுகிற பெருமையுடையது.

இந்திய நாட்டில் மட்டும் இம்மொழி பேசுவோராக சுமார் 30560000 உள்ளனர். இலங்கையில் சுமார் 20 லட்சம் உள்ளனர்.

மலையாளம்

கேரள மாநிலத்தில் பேசப்படும் இம்மொழி தமிழோடு மிக ஒட்டிய உறவுடையது. இந்திய நாட்டில் கேரளத்தில் மட்டுமன்றி இலட்சத்தீவிலும் பயிலப்படுகிறது. சிறந்த இலக்கியப் பரப்பையும் இலக்கண பாரம்பரியத்தையும் கொண்டுள்ளது. இம்மொழி பேசுவோராக 17,000,000 உள்ளனர்.

கன்னடம்

கர்நாடக (மைசூர்) மாநிலத்தில் பேசப்படும் இம்மொழி பழமையான இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டுள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களையும் சிறந்த சில இலக்கணங்களையும் கொண்டு வாழ்வது இம்மொழி. மைசூர் மாநிலத்தில் மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டில் கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற பகுதிகளிலும் ஆந்திர நாட்டில் அனந்தப்பூர் பெல்லாரி போன்ற பகுதிகளிலும் இம்மொழி வழங்கக் காணலாம். மைசூரையடுத்த மஹாராஷ்டிராவின் தெற்கு பகுதிகளில் இம்மொழி நின்று நிலவுவதுடன் பண்டைக்கால கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றையும் கொண்டிருக்கக் காணலாம். இன்று இம்மொழி பேசுவோராக இந்திய நாட்டில் 1,74,20,000 மக்கள் உள்ளனர்.

தெலுங்கு

திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கு மொழிக்குச் சிறந்த ஒரு இடமுண்டு. மிக அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகிற இம்மொழி ஓரிசாமுதல் சென்னை வரை பரந்துகிடக்கும். ஆந்திர மாநிலத்தில் சிறப்பாக வழங்குகிறது. இதுமட்டுமன்றி தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற இடங்களிலும் பேசப்படுகிறது. இந்திய நாட்டில் இந்திக்கு அடுத்தபடியாக அதிக மக்களால் பேசப்படுவது. தமிழ் நாட்டிலும் ஆங்காங்கே இம்மொழி பரவிவிரும்பதைக் காணலாம். சுமார் 38,000,000 மக்கள் இம்மொழி பேசுகின்றனர்.

கோண்டி

எழுத்தில் ஏறாத இம்மொழி வழக்கில் மிகப் பரந்து வாழக் காணலாம். ஆந்திரப் பிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், ஒரிசா, மஹாராஷ்டிரம் போன்ற நான்கு மாநிலங்களிலும் இம்மொழி பேசப்படுகிறது. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் கம்மம், அதிலாபாத் போன்ற மாவட்டங்களிலும் மஹாராஷ்டிரத்தில் வார்தா, நாக்கூர், சியோனி போன்ற பகுதிகளிலும் மத்திய பிரதேசத்தில் சர்தா போன்ற இடங்களிலும் இம்மக்கள் வாழ்கின்றனர். திராவிட பழங்குடி மொழிகளில் இம்மொழியே அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகிறது. சுமார் பதினைந்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்களிடையே இம்மொழி வாழுகிறது.

குருக்

இம்மொழி பீஹார், மத்திய பிரதேசம், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது. சோட்டா-நாக்கூர் பகுதியில் (ராஞ்சியை யொட்டிய பகுதியில்) அதிகமாக வாழுகின்றனர். இம்மொழியை 'ஓரொவான்' என்றும் அழைப்பர். இன்று இம்மொழி பேசுவோராக 1,132,000 மக்கள் உள்ளனர்.

துளு

திருந்திய (Cultivated) திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான துளு மைசூர் மாநிலத்திலுள்ள மங்களூர் பகுதியில் அதிகமாக பேசப்படுகிறது. கேரள மாநிலத்திலுள்ள காசர்கோட்டிலும் இம்மக்களைக் காணலாம். இன்று 9,40,000க்கும் அதிகமான மக்கள் இம்மொழியைப் பேசுகின்றனர்.

கூயி

இது ஒரிசா மாநிலத்தில் பேசப்படுகின்றது. இம்மொழி பேசுவோர்களைக் 'கோந்த்' அல்லது 'கந்த்' மக்கள் என அழைப்பர். இவர்கள் தங்களைக் 'கூயிங்க மக்கள்' என்று கூறுவர். ஒரிசாவின் தெற்குப் பகுதிகளிலும் மஹாநதியை யொட்டிய பகுதிகளிலும் வாழுகின்றனர். இம்மொழி பேசுபவராக 5,10,000 மக்கள் உள்ளனர்.

பிராகூய்

பாகிஸ்தானில் பலூச்சிஸ்தான் பகுதியில் இம்மொழி பேசப்படுகிறது. சிறுசிறு பிரிவுகளாக வாழும் இம்மக்கள் எத்தனையோ

நூற்றுண்டு காலமாக தங்கள் மொழியினைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பாதுகாத்து வருகின்றனர். பலுச்சிஸ்தானப் பகுதியிலும் அதனை யொட்டிய சிந்து பகுதிகளிலுள்ள மலைப்பாங்கான பகுதியில் காணப்படும் இம்மொழி 3,00,000 மக்களால் பேசப்படுகிறது.

கூயி

இம்மொழி ஒரிசா, ஆந்திரப்பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படும். இது கூயி மொழியோடு ஒட்டிய உறவுடையது. கஞ்சம், காலஹத்தி, கோரபுட் ஆகிய ஒரிசா பகுதிகளிலும் ஆந்திரப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த விசாகப்பட்டிணப் பகுதிகளிலும் இம்மொழி வழங்கக் காணலாம். இன்று இம்மொழி பேசுவோராக 1,90,000 மக்கள் உள்ளனர்.

கோயா

இதுவும் ஒரிசா ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது. ஒரிசாவில் கோரபுட் மாவட்டத்திலும் ஆந்திராவில் வாரங்கல், கம்மம், மேற்கு, கிழக்கு கோதாவி ஆகிய பகுதிகளிலும் மத்திய பிரதேசத்தில் பஸ்தார் மாவட்டப் பகுதிகளிலும் இம்மக்கள் காணப்படுகின்றனர். இம்மொழி பேசுவோராக 1,40,000 மக்கள் உள்ளனர்.

மால்தோ

இம்மொழியை 'இராஜ்மஹால்' என டாக்டர் கால்ந்வெல் அழைப்பார். ஆனால், இம்மக்களோ 'மால்தோ' என அழைக்கின்றனர். மேற்கு வங்காளத்தில் இராஜ்மஹால் குன்றுப் பகுதிகளிலும் பீஹாரில் சந்தால் பர்ஹண பகுதிகளிலும் வழங்கும் இம்மொழி 90,000 மக்களால் பேசப்படுகிறது.

குடகு

மைசூர் மாநிலத்தில் குடகு மாவட்டத்தில் வழங்கப்படும் இம்மொழியும் திருந்திய (Cultivated) திராவிட மொழியாகவே கருதப்படுகிறது. இம்மொழியையும் குடகு கூர்க்கி கோதகி போன்ற பல்பெயர்களால் அழைக்கக் காணலாம். இம்மொழி 80,000 மக்களால் பேசப்படுகிறது.

கோலாமி

இம்மொழி ஆந்திரப் பிரதேசம், மஹாராஷ்டிரம் ஆகிய மாநிலங்களில் வாழும் சுமார் 50,000 மக்களால் பேசப்படுகிறது. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் அதிலாபாத் மாவட்டத்திலும் மஹாராஷ்டிரத்தில் வார்தா மாவட்டத்திலும் வழங்கப்படுகிறது. ஸ்டீபன் உறிஸ்லாப் என்பவரால் இம்மக்கள் பற்றிய குறிப்பு முதல் முதல் வெளிவந்தது. இவர்கள் கோந்து மக்கள் என அழைக்கப்பட்டாலும் கூவி மொழியைப் பேசுகின்ற 'கோந்த்' மக்களினின்றும் வேறுபட்டவர்கள்.

பர்ஜி

இம்மொழி மத்திய பிரதேசத்திலுள்ள பஸ்தார் மாவட்டத்தில் வாழுகின்ற சுமார் 20,000 பழங்குடி மக்களால் பேசப்படுகின்றது. இம்மொழியினரைப் 'பர்ஜாஸ்' என்றழைப்பர். சிலகாலம் பாத்தி மக்கள் என இவர்களை எண்ணினமையும் பின்னர் தனியொரு மொழியைப் பேசுவோர் என அறுதியிட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

கொண்டா அல்லது கூபி

ஆந்திரப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த விசாகப்பட்டினம், ஸ்ரீகாகுளம் ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழும் 13,000 மக்களால் பேசப்படுகிறது இம்மொழி. இம்மக்களை 'கொண்ட தொரா' என்றும் கூபி மக்கள் என்றும் அழைப்பர். இம்மொழி கூபி-கூவி மொழிகளுடன் தொடர்புடையது. ஒரிசாவைச் சார்ந்த கோரபுட் மாவட்டத்திலும் இம்மக்கள் வாழுகின்றனர்.

கதபா

ஆந்திரப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீகாகுளம், மாவட்டத்தில் சாலார் தாலுக்காவில் பேசப்படுவது இம்மொழி. இதனை கொண்கொர் கதபா என்றும் அழைப்பர். ஆனால், ஒரிசாவில் பேசப்படும் இம் மொழியினை ஒல்லாரி என்று அழைப்பர். அவையிரண்டும் இருமொழிகளா? அன்றி ஒரே மொழியின் கிளைமொழிகளா என்பது குறித்து திராவிட மொழியியல் வல்லுநரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. இம்மொழி பேசுவோராக 8,000 மக்கள் உள்ளனர்,

நாயக்கி

மஹாராஷ்டிராவைச் சார்ந்த சந்தா பகுதியிலும் பெரார் பகுதியிலும் வாழும் சுமார் 1500 மக்களால் பேசப்படுகிறது. இவர்களைத் 'தடுவெ கோண்ட்' என்றும் அழைப்பர். இதனால் இவர்களைப் பலர் கோண்டி மக்கள் எனத் தவறாக எண்ணுகின்றனர்.

பெங்கோ

இம்மொழி ஓரிசாவைச் சார்ந்த கோரபுட் மாவட்டத்திலும் தசமந்தபூர் பகுதியிலும் காலஹண்டி பகுதியிலும் வாழும் மக்களால் பேசப்படுகிறது. இம்மொழி பேசுவோர்களை 'பெங்கோ' என்றும் 'ஜானி' மக்கள் என்றும் அழைப்பர். இம்மொழியினர் வேகமாக பிறமொழிகளைக் கற்று தங்கள் மொழிகளை மறந்து வருகின்றனர். 1300 மக்களால் பேசப்படுகின்றது இம்மொழி.

கோத்தா

தமிழ் நாட்டில் நீலகிரி மலைப் பகுதியில் வாழும் 900 மக்களால் பேசப்படுகிறது இம்மொழி. தமிழகப் பழங்குடி மக்களில் ஓர் இனமான கோத்தர்கள் இசைவல்லுநராக வாழ்கின்றனர்.

தோடா

தமிழ் நாட்டில் நீலகிரியில் வாழ்கின்ற 800க்கு அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகின்ற இம்மொழி பலவேறு புதிய ஒலிகளைக் கொண்டுள்ளது.

மண்டா

ஓரிசாவிலுள்ள கோரபுட் மாவட்டத்தில் வாழும் பழங்குடி மக்களால் பேசப்படுகிறது.

கொரகா

கர்நாடக மாநிலத்தைச் சார்ந்த தெற்கு கனராவில் வாழும் 4000 மக்களால் பேசப்படுகிறது. இம்மக்கள் துளு மொழியைப் பேசுவதால் இவர்களது மொழியைப் பற்றிய அறிவு அண்மைக்காலம் வரை கிடைத்திலது.

இவற்றைத் தென் திராவிட மொழிகள் (தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு, குடகு, கோத்தா, தோடா, கொரகா) என்றும் நடுத் திராவிட மொழிகள் (தெலுங்கு, கோண்டி, கோயா, கூயி, கூவி, கோலாமி, பர்ஜி, கதபா, கொண்டா, நாயக்கி, பெங்கோ மண்டா) என்றும் வட திராவிட மொழிகள் (குருக், மால்தோ, பிராகூய்) என்றும் முன்று பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர்:

திராவிட மொழிகள்

தென் திராவிட மொழிகள்	நடுத் திராவிட மொழிகள்	வட திராவிட மொழிகள்
தமிழ் (30, 465, 442)	தெலுங்கு (37,645, 439)	குருக் (1, 132, 931)
மலையாளம் (16, 994, 442)	கோண்டி (1, 384, 321)	மால்தோ (88, 644)
கன்னடம் (17, 305, 629)	கோயா (140, 776)	பிராகூய் (275, 000)
குடகு (17, 172)	கூயி (510, 907)	
துளு (934, 849)	கூவி (168, 027)	
தோடா (765)	கோலாமி (46, 065)	
கோத்தா (862)	பர்ஜி (84, 607)	
கொரகா (4000)	கதபா (8401)	
	கொண்டா (12, 298)	
	நாயக்கி (1500)	
	பெங்கோ (1254)	
	மண்டா	

2.0 “திராவிடம்”. (Dravida, Dravidian) என்னும் சொல்

‘திராவிடம்’ என்ற சொல் இன்று மக்களிடையே பயின்று வருகிற ஒரு சொல். இச்சொல் ‘திராவிட நாடு’ என்ற பொருளைத் தருவது. ‘திராவிட’ என்ற சொல் இன்று பொதுவாகப் பெயரடையாகவே வழங்கப்படுகிறது. திராவிட நாடு, திராவிட மொழிகள், திராவிட இனம், திராவிட நாகரிகம் போன்ற சொற்றொடர்களில் இச்சொல் பெயரடையாக நின்றல் காணலாம். ஆங்கிலத்தில் ‘Dravidian’ எனப்படும் அடையின் மொழி பெயர்ப்பாகவே தமிழில் இன்று இச்சொல் வழங்கப்படுகிறது. இச்சொல்லை இவ்வாறு பயன்படுமாறு செய்த பெருமை டாக்டர் கால்டுவெல்லையே சாரும். தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், குடகு, துளு, தெலுங்கு போன்ற மொழிகள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாக இதனைப் பயன்படுத்தியவர் கால்டுவெல். இம் மொழிகளைப் பேசும் மக்கள், இவர்களின் கலை, கலாச்சாரம், நாகரிகம் போன்றவற்றை குறிக்கும் அடைமொழியாக இது (திராவிட-Dravidian) இன்று பயன்படுகிறது. கால்டுவெல்லுக்கு முன்பே இலைமறை காயாக இச்சொல் ஓரளவுக்கு இப்பொருளில் பயன்பட்டிருப்பினும் இத்துணை அளவுக்கு எவ்வித ஐயப்பாடுமின்றி பயன்படக் காரணமாக இருந்தவர் கால்டுவெல்லே.

தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற தென்னிந்திய மொழிகளை ஒரு காலத்தில் “Tamilian” அல்லது “Tamulic” என்று அழைத்தனர் என்றும் தமிழ் எத்தனைதான் சிறப்பும் பழமையும் பெற்றிருப்பினும் இன்று பல திராவிட மொழிகளில் அதுவும் ஒன்றாக இருப்பதால் இவ்வின மொழிகள் அனைத்தையும் இணைத்துக் குறிக்கத் “திராவிட” (Dravidian) என்னும் சொல்லைத் தாம் கையாளுவதாகவும் கூறுவார் கால்டுவெல். ¹

இச்சொல் தன்னால் ஆக்கப்பட்ட சொல் அன்று என்றும் இப்பொருளிலேயே (குறைந்த அளவில்) பல வடமொழி ஆசிரியர்கள் இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்றும் கூறுவார் இவர். மனுவில் (X. 43, 44) ஜாதி பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட சத்திரியர்களைப் பற்றிப்

1. Caldwell, p. 4.

பேசும்போது 'திராவிட' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகவும் தென்னாட்டு மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே இது பயன்பட்டிருக்கிறது என்றும்¹ மஹா பாரதத்திலும் இச்சொல் இப்பொருளிலேயே வந்திருப்பதாகவும் எனவே வடமொழியாளர்கள் தென்னிந்திய மக்களைப் பொதுவாக இப்பெயரால் அழைத்து வந்தனர் எனக் கருத இடம் இருப்பதாகவும் கூறுவார் கால்டுவெல்.

பின்னர் பல வடமொழி மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் பேச்சுமொழிகளைப் (Colloquials) பற்றிக் குறிக்கும்போது தென்னிந்திய மொழிகளை "திராவிடி" (Dravidi) என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்பார். கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குமாரில பட்டர் என்பார் 'ஆந்திர திராவிட பாஷா' (Andra-Dravida bhasha) எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதாகவும் காட்டுவார்.² கி. பி. 1854-ல் ராஜேந்திர மித்திலால் என்பாரும் இச்சொல்லை இப்பொருளில் வழங்கக் காணலாம். எனவே 'திராவிட' என்ற சொல் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே தென்னாட்டு மக்களைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுச் சொல்லாகப் பயன்பட்டு வந்தள்ளது என்றும் எனவே பொதுப் பண்புகள் நிறைந்து ஒரே இனமாக நிற்கும் இம்மொழிகளை இப்பெயரால் அழைப்பது பொருந்தும் என்றும் இதனால் "Tamilian", "Tamulic" போன்றவை தமிழை ஒட்டிய அடைமொழியாகவே இருக்கட்டும் என்றும் கூறுவார் இவர்.³

எவ்வாறாயினும் இன்று 'திராவிட' என்ற சொல் ஒரு பொதுச் சொல்லாகவே வழங்குகிறது. திராவிட மொழிகளைத் தையும் குறிப்பதாகவே உள்ளது.

இச்சொல்லின் வரலாறும் ஆக்கமும் குறித்து அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. இச்சொல்லுக்கும் 'தமிழ்' என்ற சொல்

- 1 Manu Says [X. 43, 44].....
.....Dravida¹ [Muir's "Sanskrit Texts", Vol. I] Ibid.
p. 4
- 2 'ஆந்திர திராவிட பாஷா' எனக் குமாரில பட்டர் கூறவில்லை என்றும் திராவிடாதி பாஷா எனவே கூறினார் என்றும் பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார் தம்முடைய நூலில் கூறி எடுத்துக் காட்டுவார். எனவே இத்தொடர் திராவிட மக்களை ஒரே இனமாகவே காட்டுகிறது என்றும், ஆந்திரம் வேறு திராவிடம் வேறு எனக் காட்டவில்லை என்பதும் அவர் கருத்து. இதனையே தெ. பொ. மீனாட்சி சந்திரன் அவர்களும் கொண்டுள்ளார்.
- 3 Caldwell, p. 7.

லுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு என்ன, எச்சொல்லிலிருந்து எச்சொல் உருவாயிற்று, என்பன பற்றியெல்லாம் அறிஞர்கள் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். எனினும் இன்று வரை திட்டவாட்டமான முடிவு எதுவும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

திராவிடம் என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்துதான் தமிழ் என்ற சொல் உருவாயிற்று என்பார் கால்டுவெல்.¹ திராவிடம் என்பது வடமொழிச் சொல். தமிழில் இதற்கு எவ்வித வேர்ச்சொல் பொருளும் கொடுக்கமுடியாது என்றும் மிகப் பழையமையான இலக்கியங்களில் திரமிடா (Dramida) என்ற சொல் காணப்படுகிறது என்றும் இதன் கண்ணுள்ள மகரம் 'தமிழ்' என்ற சொல்லின் மகரத்துடன் ஒத்துள்ளது என்றும் பின்னர் டகரம் லகரமாகத் திரிந்தது என்றும் பழைய மலையாள இலக்கியங்களில் திரமிலா (Dramila) என்ற சொல் அடிக்கடி வருகிறது என்றும் பாளி மொழியிலும் தாமிலோ (Damilo) என்ற சொல் காணப்படுகிறது என்றும் கூறி இவையனைத்தும் தமிழ் ஒலியமைப்புக்கு ஏற்றவாறே உள்ளன என்றும் அதனால் 'திராவிட' என்ற சொல்தான் 'தமிழ்' என்ற சொல்லின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் என்றும் கூறுவார்.² இதனை அவர் கீழே காணுமாறு காட்டுவார்.

Dravida	→	Dramida
Dramida	→	Dramila
Dramila	→	Damilo
Damilo	→	Tamil

உண்மை எவ்வாறாயினும் கால்டுவெல் தரும் விளக்கங்கள் ஊன்றி உணர்வாருக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. திரமிடா. திரமிளா, தமிலோ போன்ற சொற்கள் பழைய இலக்கியங்களில் கிடைப்பதால்

1 The Sanskrit name corresponding to Tamil is Drāvida, a word which denotes both the country inhabited by the people called Dravidas and the language spoken by them; and I have come to the conclusion that the words *Tamiṛ* and *Draviḍa*, though they seem to defer a good deal, are identical in origin. Supposing them to be one and the same word, it will be found much easier, to derive *Tamiṛ* from *Draviḍa* from *Tamiṛ* Caldwell, *ibid.* p. 12.

2 Caldwell, *ibid.* p. 13-14

இச்சொற்களே மூலச் சொற்கள் என எண்ணவேண்டியதில்லை. ஒரு சொல் உருவாகிவிட்டால் அச்சொல்லைப் பலரும் பயன்படுத்துதல் காணலாம். இது போன்றே மலையாள இலக்கியங்களும் (வேறு பல வடமொழிச் சொற்களைப் போன்று) இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றன.

‘திராவிட’, என்ற சொல் வடமொழிச் சொல் என்பது பற்றியாருக்கும் ஐயமில்லை. ஆனால் இதிலிருந்து ‘தமிழ்’ என்ற சொல் உரிவாயிற்று என்பதில் தான் ஐயப்பாடு. ‘தர்’ dr என்ற ஒலி மயக்கம் தமிழில் இல்லையென்றும் அது தமிழில் வரும்போது ரகரம் கெட்டு அகர உயிரைக் கொண்டுள்ளது என்றும் இது இம்மொழியில் காணப்படும் பண்பு என்றும் கூறி ‘ஸ்ரமண’ என்பது ‘சமண’ என ஆயிற்று எனவும் காட்டுவார் கால்டுவெல்.

கால்டுவெல். கூறிய கருத்தினைப் பலர் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். வெப் (Rev. Edward webb), சிலேட்டர், Gilbert Slater) போன்ற பல ஆசிரியர்கள் ‘திராவிட’ என்ற சொல் வடமொழிச் சொல் என்றே கருதுகின்றனர். ஆனால் இவர்கள் ‘தமிழ்’ என்ற சொல் ‘திராவிட’ என்பதிலிருந்து உருவானது என்பது பற்றிக் கருத்து எதுவும் கூறினார்களில்லை.¹

இக்கருத்தினையே சாட்டர்ஜி அவர்களும் கொண்டுள்ளார். ஆனால் தமிழ் என்ற சொல்லுக்கும் திரமிளா அல்லது திராவிட என்ற

1 The term Dravida has been adopted from the Sanskrit. It probably denotes the Tamil country only. The Brahmans of that country are called “Dravida Brahmans”. Its original meaning, according to Sanskrit lexicons is ‘a man of outcast tribe, descended from a degraded kshatriya’. It was applied by Sanskrit geographers to the aborigines of the extreme south, prior to the introduction among them of Brahmanical civilization. It has recently been employed to designate the cluster of idioms spoken by more than thirty millions of people inhabiting the southern portion of the Indian peninsula. Rev. Edward webb, Evidences of the Seythian Affinities of the Dravidian Languages, condensed and arranged from Rev. R. Caldwell’s comparative Dravidian Grammar, JAOS (Vol. 7, 19, 1860-63 pp. 271-278) p. 272.

சொல்லுக்கும் அடிப்படையாக வேறு ஒரு சொல் இருந்தது என்பார் அவர். கி. மு. 1500 அல்லது 1000 ஐ யொட்டி கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த 'Aegean' மக்கள் தங்களைத் தெர்மிலை (Termilai) என அழைத்து வந்தனர் என்றும் தங்களது கல்வெட்டில் தங்களைத் தெர்மிலி (Tramili) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்றும் இவ்விரு பெயர்களும் ஒரே இனத்தைக் குறிக்கும் இருவேறு சொற்கள் என்றும் திராவிட மக்கள் பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்க நாடு போன்ற மத்திய தரை நாடுகளிலிருந்து இந்நாட்டில் குடியேறினவர்களென்றும் இதனால் இச் சொற்களிலிருந்துதான் 'தமிழ்', 'திராவிட' போன்ற சொற்கள் உருவாகியிருத்தல் வேண்டுமென்றும் கருதுவார் சாட்டர்ஜி. ஹெரடோட்டஸ் தம்முடைய நூலில் எஜியன் மக்களைத் தெர்மிலை (Termilai) என்றே அழைக்கிறார் என்றும் காட்டுவார் இவர்.

இச்சொல்லின் ஆக்கத்தை இவர் கீழ்க்கண்டவாறு

Tramili/Termilai

Draviḍa
Dramiḍa
Dramiḷa
Dramizha
Damila
Damizha
Tamizh

என விசைப்படுத்திக் காட்டுவார். இது பற்றிக் குறிப்பிடும் இராம சந்திர தீட்சிதர், 'Termilai' என்பதும் 'தமிழ்' என்பதும் எதோ எதிர்பாராத விதமாக இரு மொழிகளில் காணக்கிடக்கும் சொல் என்றும் இதனால் இம்மக்களை இணைத்துக் காட்டுதல் பொருந்தாது என்றும் கூறுவார்.¹

திரவிட, திராவிட, திரமிட (Draviḍa, Drāviḍa, Dramiḍa) என்ற மூன்று சொற்களுள் 'திரவிட' 'திரமிட' என்பவை மிகவுப் பழைமையானது என்றும் (கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில்தான் காணம்

1. V. R. R. Dikshidar, Origin and the spread of the Tamils, p. 8.

படுகிறது - சாட்டர்ஜி, பக். 34) இச்சொல் தமிழர்களை மட்டுமே குறிக்கும் என்றும் கூறுவார் இவர்.¹

‘திரவிட’, ‘திரமிட’ என்ற இரு சொற்களும் முதலில் தமிழ்-மலையாளம் என இரு மொழிகளையும் குறிக்கும் சொல்லாகவும் பின்னர் எல்லா மொழிகளையும் குறிப்பதாகவும் வழங்கியுள்ளன என்பார். கி. பி. 1000ஐ ஒட்டிய காலப்பகுதியில்தான் இச்சொற்கள் பஞ்ச திராவிடா என்ற சொற்றொகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்றும் இது குஜராத்தி, மராத்தி, கர்நாடக, தெலுங்கு, தமிழ்-மலையாள மக்களைக் குறித்து வழங்கியுள்ளது என்றும் இவர்களையே பஞ்ச திராவிடர்கள் என்று அழைத்தனர் என்றும் கூறுவார். இடைக்காலத்தில் இந்திய பிராமணர்களைப் ‘‘பஞ்ச கௌடா’’ (Pānca-Gowda) என்றும் ‘‘பஞ்ச திராவிடா’’ (Pañca Draviḍa) என்றும் இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்தனர் என்றும் மேற்கூறிய ஐந்து நாட்டினர்களையே ‘பஞ்ச திராவிடா’ என அழைத்தனர் என்றும் கூறுவார் சாட்டர்ஜி.

ஆனால் ஸ்டென்கெனாவ் ‘தமிழ்’ என்ற சொல்லிலிருந்துதான் ‘திராவிட’ என்ற சொல் உருவாயிற்று என்பார். ‘திராவிட’ என்ற சொல்லைவிட ‘திரமிள’ (Dramiḷa) என்ற சொல்தான் பழையமையாக உள்ளது என்றும் அது ‘தமிழ்’ என்ற சொல்லிலிருந்து உருவானது என்றும் கூறுவார்.² ‘திராவிட’ என்ற சொல் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் பிந்திய காலத்தில்தான் காணப்படுகிறது என்பது இங்குக் கவனித்தற்பாலது.³ இச்சொல் சமஸ்கிருதச் சொல் அன்று

1 S. K. Chatterji, *ibid.* p. 34.

2 The name Dravidian is a conventional one. It is derived from Sanskrit-Draviḍa, a word which is again probably derived from older *Dramiḷa*, *Damiḷa* and is identical with the name of Tamil. *Linguistic Survey of India*, Vol. IV, p. 277.

3 The word Dravid, given in late Sanskrit literature to the *Dāsas* or *Dasyus* of Vedic times, does not seem to be of Aryan origin..... But at a later period the Āryas seem to have learnt the real name of their opponents, but modifying it a bit, as was always customary, they called them Dravidas.

Héras, *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture*, p.480.

என்பதும் புதிதாக உண்டான ஒரு சொல் என்பதும் ஹீராஸ் கருத்து. ஹீராஸ் சாட்டர்ஜியைப் போன்று எஜியன் மக்கள் வழங்கிய சொல்லாகிய தெர்மிலை (Termilai) என்ற சொல்லுடன் பொருத்துவார் (ibid. pp 481-484).

இன்று இந்தியப்படிப்பில் (Indology) தலைசிறந்தவராகக் கருதப்படும் A. L. பாஷம் என்பவரும் தமிழ் என்ற சொல்லிலிருந்தே திராவிடம் என்ற சொல் உருவாகியிருக்கலாம் எனக்கருதுவார்.¹

இதன் ஆக்கத்தைக் கீழே காணுமாறு கருதலாம்

தமிழ்
↓
Damizha
↓
Damiḷa
|
Dramiḷa
|
Dramiḍa
|
Draviḍa

என்ற நிலையில் இச்சொல் ஆகியிருக்கலாம் எனக்கருதுவதில் தவறில்லை. பலவேறு சொற்கள் இரு மெய்யெழுத்துக்களைக் கொண்டவை தமிழில் வரும்போது மாறுகின்ற நிலையில் மயக்கம் காரணமாக தமிழ் என்பதில் உள்ள 'த' என்பது 'த்ர' என ஆகியிருக்கலாம்.

1 In ancient days there was a vaguely defined region of South India known in the north as Draviḍa, probably a corruption of the word Tamil.

A. L. Basham - Studies in Indian History and Culture, Calcutta, 1964, p. 21.

3.0 திராவிட நாகரிகம்

திராவிட நாகரிகம் மிகப்பழைமையானது. மிகப்பன்னெடுங் காலத் திற்கு முன்பே தழைத்துச் செழித்து வளர்ந்திருந்த பெருமை கொண்டது. கி. மு. இரண்டாயிரத்தையொட்டி இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினருள் ஒரு பகுதியினராகிய ஆரிய மக்கள் இந்திய நாட்டில் குடியேறுவதற்கு முன்பே சிறந்து விளங்கிய நாகரிகத்தைக் கொண்டிருந்தனர் திராவிட மக்கள்.¹ இம்மக்களின் நாகரிகம் உலகம் முழுவதும் பரந்திருந்தது என்றும் மிகப் பழைமையான நாகரிகங்களில் இதுவும் ஒன்று என்றும் கருதுவர் பலர்.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினர் இந்திய நாட்டில் குடியேறியவர்கள் என்பதும் அவர்களின் மொழி சமஸ்கிருதம் (Sanskrit) என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவது என்பதும் வரலாறு காட்டும் உண்மைகள். இவர்கள் இந்நாடு வருவதற்கு முன்பே சிந்து சமவெளிப் பிரதேசத்தில் வியக்கத்தக்கதொரு நாகரிகம் வளர்ந்திருந்தது என்பதும் அந்நாகரிகம் பலவேறு வழிகளில் சிறந்திருந்தது என்பதும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி காட்டும் வரலாற்று உண்மைகளாகும். இதனையே சிந்து சமவெளி நாகரிகம், மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நாகரிகம் என்றெல்லாம் அழைப்பர். இந்நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் அன்று என்பது ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கண்ட உண்மையாகும்.² இந்நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் என எண்ணுவர் பலர்.

எனினும் இந்நாற்றண்டின் முதல் பகுதியில் அறிஞர்களிடையே வேறுவிதமான கருத்து இருந்திருத்தல் காணலாம். மேலூட்டு அறிஞர்களும் கீழை நாட்டு அறிஞர்களும் ஆரியர்கள்தான் இந்திய நாட்டு

1 The invading Aryans, moreover found in India an already highly developed culture, the main representative of which were the Dravidians who are still predominantly in Southern India. Dr. Betty Heimann, *Indian & Western Philosophy*, p. 21.

2 Heras, *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture*, pp. 2-3

நாகரீகத்துக்கு அடிகோலியவர்கள் என்றும் அவர்கள் வருவதற்கு முன்னால் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் நாககரிமற்றுக் காட்டுமிராண்டிகளாய் வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும் ஆரியர்களுக்கும் இங்கு இருந்த மக்களுக்கு மிடையே மிகப் பன்னெடுங்காலமாகப் போர் நடந்து வந்தது என்றும் இவர்கள் அமைதியாக வாழ்ந்த ஆரியர்களின் ஊர்களையும் நகரங்களையும் கொள்ளையடித்துக் காடுகளில் சென்றுறைந்தனர் என்றும் அவர்கள் நடத்திய யாகங்களிலும் தெய்வ வழிபாடுகளிலும் குறுக்கிட்டு அவற்றை அழித்து வந்தனர் என்றும் எனினும் இறுதியில் சிறந்த நாகரிகமும் மேம்பாடும் பெற்று விளங்கிய ஆரிய மக்கள் வென்றனர் என்றும் அவர்களை எதிர்த்து வந்தவர்கள் இன்றும் இந்தியக் காடுகளிலும் மேடுகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்றும் கருதி வந்த நிலைமை இருந்ததைப் பார்க்கலாம்.¹

இத்தகைய ஒரு நிலைக்குப் பல வேறு காரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவர் அறிஞர்கள்.

வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) 1786-ல் சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் போன்ற மொழிகள் தம்முள் இனத்தொடர்புடையன என விளக்கினார். எனவே சமஸ்கிருதம் ஒரு இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி என்றும் இம்மொழி பேசும் மக்களும் ஆரியர்களும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் விளக்கியபோது இன்று இம்மொழிகளைப் (ஆங்கிலம், ஜெர்மன், கிரீக், ரஷ்யன், பிரஞ்சு போன்றவைகள்)

- 1 The aborigines retreated before the more civilized organisation of the Aryans, but hung around in fastness and forests, plundered the peaceful villages of the Aryans and stole their cattle. With that tenacity which is peculiar to barbarians they fought for centuries as they retreated, they interrupted the religious sacrifices of the conquerors, despised their 'bright gods', and plundered their wealth. But the Aryans conquered in the end; the area of civilization widened, waste & jungle lands were reclaimed and dotted with villages and towns and the barbarians either submitted to the conquerors or retreated to those hills and mountains where their descendants still live.

பேசும் மக்கள் எவ்வாறு நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்குகிறார்களோ அவ்வாறு அன்றும் நாகரிகத்தில் சிறந்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தெரிந்ததோ தெரியாமலோ அறிஞர்களின் உள்ளத்தில் குடிக்கொண்டது.¹ ரோமர்களைப் போலவும் கிரேக்கர்களைப் போலவும் மிகப்பழங்காலத்தே இந்தோ-ஐரோப்பிய மக்கள் அனைவரும் நாகரிக முதிர்ச்சியில் இருந்திருக்கவேண்டும் எனத் தவறாக எண்ணினர். ஆனால் இந்தோ-ஐரோப்பிய மக்கள் அனைவரும் முதல் முதல் அத்தனை சிறந்த நாகரிகத்துக்குரியவர்களல்லர்.²

1 When it became established that Sanskrit, Greek, Latin, and its descendants the modern Romance languages, the Germanic languages like English, German, Dutch, Scandinavian etc. the Celtic languages like Irish and Welsh and the Slav languages like Russian, Polish and Czech., were related to each other as sisters and cousins, they concluded that the primitive Indo-European people speaking the mother of all these languages were, like their descendants the modern peoples of Europe, an advanced and a dominating people-asort of *Herrnvolk*-who spread out from their home land and made easy conquests of the countries to which they went. In most of the countries where they established themselves, particularly in India according to this old view, the original inhabitants were in a state of barbarism and they could not boast of any culture.

Chatterji, Dravidian, pp. 9-10

2 Indian civilization itself, with its enthronement of Sanskrit at the expense of other languages, taught western Scholars to think this way about Sanskrit. More over the early days of Indo-European scholarship were without benefit of the spectacular archaeological discoveries that were later to be made in the Mediterranean area, Mesopotamia, and the Indus Valley. It was but natural to operate with the hidden, but anachronistic, assumption that the earliest speakers of Indo-European languages were like the classical Greeks or Romans prosperous, urbanized bearers of a high civilization destined in its later phases to conquer all Europe and then a great part of the earth-rather than to recognize them for what they doubtless were-nomadic, barbarous looters and cattle-reivers whose fate it was through the

மேலும் இம்மொழியினர் கடந்த 500 ஆண்டு காலமாகப் பல வேறு நாடுகளுக்குக் கடல் கடந்து சென்று அங்கு வாழும் மக்களைத் தங்கள் கீழ்க் கொணர்வதும் அம்மக்கள் தற்கால நாகரிகத்திற்கேற்ப சிறப்புற வாழாமையும் இத்தகைய ஒரு எண்ணத்தைக் கொடுத்தது. மேலும் கறுப்பு இனம் நாகரிகத்தில் தாழ்ந்த இனம் என்ற எண்ணமும் இத்தகைய கருத்துக்கு அடிகோலியது.¹

ஆனால் இந்திய நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே சிறந்ததொரு நாகரிகம் இந்திய மண்ணில் உருவாகி வளர்ந்திருந்தது என்பதும் அந்நாகரிகம் பல கோணங்களில் பண்பட்டுச் சிறந்திருந்தது என்பதும் இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிபாகும்.²

உலக நாடுகளின் பழையமையான நாகரிகங்களில் இந்திய நாகரிகமும் ஒன்று என்பது மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா அகழ்வாராய்ச்சியினால்

centuries to disrupt older civilizations but to be civilized by them. This was in all probability in India as it was in Greece or in the later Roman Empire.

Emeneau, *Dravidian Linguistics, Ethnology and Folktales*, Collected Papers, p. 159.

- 1 The present day ideas of European imperialism and racialism as well as contempt and prejudice against colour were responsible for this. In India, after the British had established themselves as white rulers in a brown man's country they thought their achievement was comparable to that of the first Aryan conquerers of India.

Chatterji, *ibid.* p. 10

- 2 There, beneath the Himalayas, arose the primary phase of evolved city-life, named from the location of its first known and largest sites the Indus valley Civilization. Discoveries by John Marshall and his colleagues after 1921 gave to India something approaching an additional two thousand years of rich pre-history and to the world the largest of its three most ancient civilizations.

Sir Mortimer Wheeler, *Civilizations of Indus Valley and Beyond*, London, 1956, p. 11.

The Culture of the Indus Valley (V. R. Dikshitar), *Journal of the Madras University*, IV pp. 80-86

தெரியவந்தது. ஜான் மார்ஷல் செய்த பெரும் பணியின் விளைவாக இந்திய நாகரிகம் எகிப்திய, மெசபடோமிய நாகரிகங்களை விடவும் சிறந்த, பழைமையான நாகரிகம் என நிலைநாட்டப்பட்டது. கி. மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே பரந்து வளர்ந்திருந்த இந்த நாகரிகமே உலக நாகரிகங்களனை த்துக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கியது என்றும் கூறுவர். மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா அகழ்வாராய்ச்சிக்கு முன்னால் உலக நாகரிகங்களைப்பற்றி அறிஞர்கள் கொண்டிருந்த எண்ணம் மாறுகின்ற அளவுக்கு இந்நாகரிகம் பரந்து சிறந்திருந்தது. மெசபடோமிய அகழ்வுக்கு முன் எகிப்திய நாகரிகமே பழைமை வாய்ந்தது என்றும் அதன் பின்னால் சுமேரிய நாகரிகம் இன்னும் பழைமை பெற்றது என்றும் எண்ணிய நிலை மாறி இன்று எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக சிந்து சமவெளி நாகரிகமே பழைமையானது என்று எண்ணும் நிலையினைக் காணலாம்.¹

மேலும் இந்த நாகரிகமே உலக நாகரிகங்களுக்கெல்லாம் அடி கோலியது என்றும் இந்திய நாட்டிலிருந்து இவர்கள் ஐரோப்பா போன்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்றும்

-
- 1 The excavations conducted in Mesopotamia after World War I made us change that view and opened wise visitors towards the east. The Sumerian Culture was older than the Egyptian, and some very striking points suggested such affinities between both civilizations as to make us suspect that the former might be one day acknowledged as the source of the latter. The discoveries of the Indus Valley have now once more forced us to shift the birth of civilization to the East. India seems to be the cradle of Western civilization, and the study of the Proto-Indian Civilization in relation to the ancient nations of the West, has disclosed that the latter are not only connected with India from ancient times with cultural and moral ties, but even with physical links. The Mediterranean nation of the ancient world were racial off shoots of the mighty Proto-Indian tree.

H. Heras, *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture*, p. 22.

இவர்கள் தங்களுக்கெனத் தனியானதொரு நாகரிகத்தைக் கொண்டு வருந்தனர் என்றும் கருதுவர் பலர்.¹

இத்தகையதொரு நாகரிகம் இந்திய நாடு முழுவதும் பரந்திருந்தது. மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா மட்டுமன்றி பஞ்சாப் (புபார்), ராஜஸ்தான் (சரஸ்வதி ஆற்றங்கரை), மெசூர் (நர்மதா ஆற்றங்கரை) போன்ற பல இடங்களில் நடத்திய அகழ்வாராய்ச்சிகளிலிருந்து இந்நாகரிகத்தின் பரப்பு விளங்கும்.²

இவ்வாறு பரந்து வளர்ந்திருந்த நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் எனக் கருதுகின்றனர் பலர். மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நாகரிகத்தின் பழமை இதனைத் தெளிவாகக் காட்டும். ஆரியர்கள் கி. மு. இரண்டாயிரத்தை யொட்டிய காலப் பகுதியில்தான் இந்நாட்டுக்கு வந்தனர். அதற்கு முன்பே வளர்ந்திருந்த இந்நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் அன்று என்பது தெளிவு. ஆரியர்கள் இங்கு வரும் முன்னரே மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நகரங்கள் அழிந்துவிட்ட நிலையைக் காணலாம். இந்நிலையில் சிலருக்கு ஜயமிருப்பினும் மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் என எண்ணுவர் பலர்.³

- 1 Long before our era the Dravidians enjoyed a culture of their own, and their commercial relations with the West, Mesopotamia and Egypt, which had begun in very early days, continued down to the disruption of the last forces of the Roman Empire.

Courtilier, Les anciennes Civilizations de l'Inde. pp. 111-112.

- 2 Krishna Chaitanya, A New History of Skt. Literature, p. 1.

- 3 In any event, the knowledge concerning the Indus Valley Civilization led to speculation as to possible Dravidian connections with the area. For one of the cities was in the Punjab, the probable locus of the first Aryan contacts with Dravidian speakers. And the civilization must have come to end shortly before the arrival of the Aryans. Of course, it is also possible that the developers of these cities included peoples who are unknown to us.

Andrée F. Sjoberg. Who are the Dravidians? The present state of knowledge (ditto), 1970, pp. 7-8.

மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நாகரிகம் ஒரு நகர நாகரிகம் (City Civilization) ஆகும். சிறந்த வடிகால்களைக் (drainage system) கொண்டு விளங்கியது இந்நகரம். இங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்ட அணிகலன்கள், ஆடைகள், கலைப்பொருட்கள் போன்றவை இது ஒரு நகர நாகரிகம் என்பதையே காட்டும்.

ஆனால் ஆரியர் முதன் முதல் நாடோடிகளாகவே வந்தனர். அடிக்கடி தங்கள் குடிகளை மாற்றி வேறு வேறு இடங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஆடுகளையும், மாடுகளையும், குதிரைகளையும் தங்கள் செல்வங்களாகக் கொண்டு வேற்றிடங்களுக்குச் சென்ற வண்ணம் இருந்தனர். இந்நிலையில் அவர்கள் நகர வாழ்க்கையை யோ, நகரத்தையோ அறியாதவர்கள். நகரங்களை அழிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால்தான் இந்திரன், “புரந்தரன்” (நகரங்களை அழிப்பவன்) என அழைக்கப்பட்டான் என்பார்.¹

1 It is significant that Indra, the tribal deity of the Aryans, was also called Purandara the destroyer of cities. To the Aryans, the most striking feature of these earlier people was their beautifully laid out townships. This clearly shows that the Aryans were still nomads when they came upon this people who had already established an urban civilization.

Krishna Chaitanya, *ibid.* p.2

The Aryans had herds of horses and cattle and flocks of sheep and goats as their main source of wealth. They did a little agriculture—they knew barley, and then in Iran and India they found wheat and rice. They had no use for cities! Their National God, Indra, had the epithet Purandara or “the Destroyer of Cities” Chatterji, *ibid.* pp. 16–17.

On the other hand, it has been presumed, and on good reasons too, that the Dravidians (atleast in North India) formed a settled community of agriculturists and herdsmen who lived in cities with fortifications and they had many amenities of advanced city life, like public baths, houses, of more than one storey and masonry drains. The word *nagara* itself, meaning “city” in Sanskrit, appears to be Dravidian in origin. *ibid.* p. 17.

அதே நேரத்தில் திராவிடர்கள் விவசாயத்தை நன்கு தெரிந்தவர்களாகவும் கோட்டை கொத்தளங்களையும் வீடுகளைச் சுற்றிச் சுவர்களையும் நாகரிக மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் தீர்த்தும் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களின் வீடுகளில் குளிக்கும் அறைகள் போன்றவை இருந்தன. நகரம் என்ற சொல் சமஸ்கிருதத்திலும் காணப்படும் இது திராவிடச் சொல் என்பர். பஞ்சாப் சிந்துவையடுத்து வழங்கும் பிராகூய் திராவிட மொழியென்பதும் இங்கு சிந்தித்தற்குரியது. இந்நிலையில் மொகஞ்சதாரோ-ஹராப்பா நாகரிகம் (ஒரு சிலர் மறுப்பினும்) திராவிட நாகரிகமே என்று பலர் எண்ணுவதில் வியப்பில்லை.

4.0 திராவிட மொழிகளின் பழைமை

திராவிட மொழிகள் மிகப் பழைமையான மொழிகள் என்பதும் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே இந்திய நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன என்பதும் இன்றைய மொழியியலாளர்களின் கொள்கை. இந்தோ ஆரிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் இந்நாட்டில் நுழைவதற்கு முன்னாலேயே திராவிட மொழிகள் வழக்கில் இருந்துள்ளன. எனினும் சமஸ்கிருத மொழியே பழைமையானது என்றும் அதிலிருந்தே இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் உருவாயின என்றும் எண்ணினர் பலர். இதனால்தான் ஏதாவது ஒரு சொல் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் காணப்பட்டால் உடனே எந்தவிதமான ஆராய்ச்சியும் சிந்தனையும் மில்லாமல் சமஸ்கிருதந்தான் மூலம் என்றும் அதிலிருந்து தான் தமிழ் மொழியில் அச்சொல் நுழைந்தது என்றும் கூறுகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. பிற இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து ஏராளமான சொற்களைப் பெற்றிருப்பது போல் திராவிட மொழிகளும்—குறிப்பாகத் தமிழ் மொழியும்—பெற்றுள்ளன என்றும் கருதினர். இவ்வாறு கருதியவர்கள் உயர்ந்த மொழிகள்தான் சொற்களைக் கடனாக வழங்குபடியும் என்று கூறி சமஸ்கிருதம் உயர்ந்த மொழி என்றும் தமிழ் தாழ்ந்த மொழி என்றும் வாதிப்பர்.

பொதுவாக இத்தகைய எண்ணத்திற்குக் காரணம் சிறந்த மொழியியல் அறிவும் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் திறனும் வளராமையே என்று கூறலாம்.¹ இரண்டு மொழியினங்கள் தம்முள் தொடர்பு

- 1 Indian civilization itself, with its enthronement of Sanskrit at the expense of other languages, taught western scholars to think this way about Sanskrit. Moreover, the early days of Indo-European scholarship were without benefit of the spectacular archaeological discoveries that were later to be made in the Mediterranean area, Mesopotamia and the Indus valley. It was but natural to operate with the hidden, but anachronistic, assumption that the earliest speakers of Indo-European languages were like the classical Greeks or Romans —

கொள்ளும்போது ஒன்று மற்றொன்றால் பாதிக்கப்படும் என்பதை மறுத்தல் இயலாது. ஐரோப்பிய நாட்டில் கால் (Gaul) பகுதியில் லத்தீன் வேநூன்றி ரொமான்ஸ் மொழிகளாகப் பிறந்து அங்கு முன்னர் வழக்கிலிருந்த கெல்டிக் மொழிகளை அழித்தபோதிலும் கூட அம்மொழிகளின் சொற்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு வாழ வேண்டியிருந்தது என்பதை மொழியியல் உலகம் நன்கு அறியும். புதைபொருள் ஆராய்ச்சியும் மொழியியல் அறியும் வளர வளரத் திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய எண்ணமும் அவற்றின் பழைமைப் பற்றிய சிந்தனையும் அறிஞர்களிடையே ஒரு புதிய கொள்கையை உருவாக்கியது. மொழியியல் ஆராய்ச்சியால் சில மொழிகள் உயர்வானவை, சில மொழிகள் தாழ்வானவை என்ற எண்ணமும் மறையத் தொடங்கியது. சில மொழிகள் கடவுளால் ஆக்கப்பட்டன என்ற எண்ணமும் தூன்றும் சில மொழிகள் பாவிக்களால் பேசப்படுகிற மொழிகள் என்ற எண்ணமும் மாறின. சமஸ்கிருதம் கடவுள் மொழி என்றும் உயர்ந்த மொழி என்றும் சமய மொழி என்றும் தத்துவ மொழி என்றும் நிலவியிருந்த எண்ணம் மாற அம்மொழியும் உலகத்திலுள்ள பிறமொழிகளைப் போலவே வாழ்வும், தாழ்வும் கொண்டது என்ற எண்ணம் உருவாயிற்று. மொழிஞ்சதாரே — ஐரோப்பா அகழ்வாராய்ச்சிக்குப் பின்னர் திராவிட நாகரிகத்தையும் மொழியையும் பற்றிய எண்ணத்திலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

திராவிட மொழிகளைப் பற்றி மேனாட்டு அறிஞர்களும் கீழ் நாட்டு அறிஞர்களும் அதிகம் தெரியாதிருந்த நிலையில் இத்தகைய கருத்துக்கள் எழுவது இயற்கையே. திராவிட மொழிகள் பேசுவதற்கும் கற்பதற்கும் கடினமானவை. காட்டில் வாழும் நாகரிகமற்ற ஆதிவாசி மக்களால் பேசக் கூடியவை. சிறந்த இலக்கியங்களையோ இலக்கணங்

prosperous, urbanized bearers of a high civilization destined in its later phases to conquer all Europe and then a great part of the earth—rather than to recognize them for what they doubtless were—nomadic, barbarous looters and cattle-reivers whose fate it was through the centuries to disrupt older civilizations but to be civilized by them. This was in all probability the event in India, as it was in Greece or in the late Roman Empire. M. B. Emeneau, *Dravidian Linguistics, Ethnology and Folktales*, p. 159.

களை யோ கொண்டிராதவை என்பன போன்ற எண்ணமும் மேனாட்டு அறிஞர்களிடையே இருந்தது.¹ குறிப்பாக இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பேசும் மேனாட்டறிஞர்கள் இத்தகைய எண்ணம் கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை. காலில் (Gaul) லத்தீன் மொழி புகுந்தபோது அங்கு வாழ்ந்த கெல்டிக் மொழிகளின் நிலைமையைத் திராவிட மொழிகளின் நிலைமையோடு ஒப்பிட்டு பலவாறுகப் பேசும் சிலேட்டர் எனும் அறிஞர்

“All the Dravidian languages are extremely difficult. However much more difficult they are than Sanskrit languages may be estimated from the fact that where they are the vernaculars of the language of communication between European employers and Indian servants is almost invariably English, whereas in the rest of India it is Hindustani”²

எனக் கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

திராவிடர்களின் நாகரிகம் பற்றி முன்னர் விரிவாகக் கண்டோம். அத்தகைய சிறந்த நாகரிகத்தைப் பெற்றிருந்த மக்கள் எழுத்தறிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர் என நம்பலாம். இவர்கள் எழுதிவைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்து முறைக்கும் எகிப்து கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்து முறைக்கும் மெசபடோமிய கூனிபார எழுத்து முறைக்குமிடையே வேற்றுமைகள் பலவுண்டு என்பர். எனவே இது தனியானதொரு எழுத்து முறை என எண்ணுவர்.

1 The third blocking factor has been for long the general ignorance of and indifference to the Dravidian Languages, even among professed Indological linguistic scholars. They must not, of course, be judged too harshly. The Dravidian languages are not easy, most of them are languages spoken by backwoods “primitives” and are badly reported, the four literary languages have enormous literatures; *ars (et scientia) longa, vita brevis* M. B. Emenau, *Dravidian Linguistics, Ethnology and Folk tales*, p. 160.

2 Gilbert Slater, *The Dravidian Element in Indian Culture*, London, 1923, p. 17.

மொஹஞ்சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் திராவிட மொழியைச் சார்ந்தன என ஹ்ராஸ் போன்றவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். எனக்கண்டோம். இவர் கூறியது ஐயத்திற்கிடமின்றி நிரூபிக்கப்படவில்லை யாயினும் ஓரளவு உண்மையென நம்புவதற்கு ஏதவாகவே திராவிட மொழிகளின் பரப்பு காணப்படுகிறது. பிராகூய் மொழி பலூசிஸ்தானத்திலும் மால்தோ மொழி வங்காளத்திலும் குருக், கோண்டி போன்ற மொழிகள் நடு இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் காணப்படுவது திராவிட மொழிகளின் பரப்பினையும் அவற்றின் பழைமையினையும் காட்டும்.¹ மேலும் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழைப் பேசுவரும் தமிழ் மக்கள் மிகப் பன்னெடுங்காலமாகவே தங்களுக்கெனச் சிறந்ததொரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி அதனைக் கட்டிக் காத்து வந்துள்ளனர். மிகப் பழங்காலத்தே ஆரிய மொழியாகிய சமஸ்கிருதத்துடன் இம்மொழி தொடர்புகொண்டிருந்த போதிலும் தனக்குரிய தனிப் பண்புகளைப் பேணி வந்திருத்தலை அன்று முதல் இன்றுவரை காணமுடியும்.

இன்றைய இந்தோ-ஆரிய மொழிகளின் தாயாகக் கருதப்படுகிற சமஸ்கிருதத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட (பழைய இந்தோ-ஆரியன்) இந்தோ-ஆரியர்கள் இந்திய நாடு வருவதற்கு முன்னமேயே திராவிட மொழியினர் இந்நாடு முழுவதும் பரந்து வாழ்ந்திருந்தனர் என முன்னர் குறிப்பிட்டோன். இவ்வாரியர்கள் வந்தபோது இருமொழியினரும் வடக்கே கலந்து உறவாடினர் என்பதும், எனினும் அத்தகைய தொரு பெரும் கலப்பு தெற்கே ஏற்படவில்லை என்பதும் உண்மை. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்லத் தெற்கே வாழ்ந்த மக்களின் மொழியிலும் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு படிப்படியாக வளர்ந்து வந்திருத்தலைக் காணலாம். சமயம், வாழ்வுச் சடங்குகள் போன்றவற்றில் எல்லாம் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு ஊடுருவி உறுதியாக நின்றுருத்தல் கண்கூடு. இதனால் சமஸ்கிருத மொழி உயர்வானது என்ற எண்ணமும் பலரிடையே வளர்ந்திருக்கலாம். ஆயினும் திராவிட மொழிகள் சொற்களைக் கடன் பெறுவதற்காகவே வாழ்பவை என்றும் சமஸ்கிருதம் கடன் கொடுப்பதற்காகவே பிறந்தது என்றும் எண்ணுவது தவறாகும்.

1 J. F. Hewitt, Notes on the Early History of Northern India, J. A. R. S. XX, p. 328.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் இன்று உலக முழுவதும் பரந்து காணப்படுகின்றன. உலகில் ஐம்பது விழுக்காட்டிற்கும் அதிகமான மக்கள் இம்மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். கி. மு. மூவாயிரம் அல்லது இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறை யொட்டிய காலப்பகுதிகளில் சின்னஞ்சிறு கூட்டத்தினராயிருந்த இம்மக்கள் மிகக் குறுகிய காலத்தில் உலக முழுவதும் பரந்து வாழ்கின்ற நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும். சென்ற இடங்காவில் எல்லாம் இம்மொழிகள் வன்மையும் உரமும் பெற்று வாழக்காணுகிறோம். மேற்கு ஐரோப்பாவில் பாஸ்க் மொழியும் இத்தாலிய நாட்டில் ஒரு சில சின்னஞ்சிறு மொழிகளையும் தவிர பிற மொழிகள் அனைத்தையும் அழித்து வளர்ந்த நிலையைக் காணுகிறோம். இது போன்றே அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற பல நாடுகளில் இம் மொழிகள் வெற்றி பெற்றுள்ளன.

ஆனால் இந்திய நாட்டில் ஓரளவிற்கு மாறுபட்ட நிலையைக் காணலாம் இன்று இந்திய நாட்டில் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளைத் தவிர புருஷாஸ்கி மொழியும் சீனோ-திபேத்திய மொழிகளும் முண்டா மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் வழங்கக் காணுகிறோம். இந்தோ-ஆரிய மொழியான சமஸ்கிருதம் வேருன்றி கிளைவிட்டு வளர்ந்த போதிலும் பழைய இந்திய மொழிகளை அழித்து வளர்சின்ற நிலை ஏற்படவில்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.¹

சீனோ-திபேத்திய மொழிகள் இமாலய மலையை யொட்டிய கிழக்கு பகுதிகளில் வாழ்பவை. பழைய சமஸ்கிருத மொழியிலும் அல்லது புதிய இந்தோ-ஆரிய மொழியிலும் இவற்றின் செல்வாக்கு இல்லை யென்றே கூறலாம். இது போன்றே காஷ்மீர்ப் பள்ளத்தாக்கில் பேசப்படும் புருஷாஸ்கி மொழியின் செல்வாக்கும் அதிகமாக இல்லை என்பர். ஆனால், நேர்மாறாக முண்டா மொழிகளின் செல்வாக்கும் அதற்கும்

1: The case is quite different in India. Here although Indo-Aryan has occupied the greater part of the country it has not succeeded in completely ousting the earlier linguistic groups.

T. Burrow, *Collected Papers on Dravidian Linguistics*, p. 285

மேலாகத் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கும் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளில் அதிகம் என்பது அறிஞர்களின் முடிவாகும்.¹

இதுபற்றிப் பல அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளனர். ஆகஸ்ட் பிரெடரிக் பாட் (August Frederic Patt)², கால்டுவெல், பூலர், ஸ்டென் கோனாவ், குண்டர்ட், ஜூல்ஸ் பிளாக் (Jules Bloch) கிட்டல், சாட்டர்ஜி, எமனோ, பர்ரோ போன்றவர்கள் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சமஸ்கிருத மொழியில் காணப்படும் நாமடி ஒலிகளைப்பற்றி (retroflex) பேசப்புகுந்த பாட் இவ்வொலிகள் “இம்மொழியில் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன” என்றும் “இவைகள் அனைத்தும் இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் பிறமொழிகளிலிருந்து வந்தவை” என்றும் குறிப்பிடுவார்.

திராவிட மொழியியலின் தந்தையாகக் கருதப்படும் கால்டுவெல்லும் இதுபற்றி விளக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து பிரிந்தவை அல்ல என்றும் இவை தனியொரு இனம் என்றும் விளக்கப் பேசுவார் இவர். திராவிடச் சொற்களாக இருபத்க்கும் அதிகமானவை சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ளன என்றும் இன்றும் பல இடப்பெயர்கள் (place names) அம்மொழியில்

1 We now come to the third and most important group of the non Aryan languages of India, the Dravidian languages. The languages are the most important not only numerically and culturally, but also from the point of view of their influence on Sanskrit. That is to say a very much greater number of Sanskrit words can be traced to this source than can be traced to an Austro-Asiatic source. Even allowing for the fact still remains that the number of Dravidian words in the Sanskrit vocabulary that have already been established as such, is so much greater than the corresponding number for Austro-Asiatic, that whatever knowledge is added in the future, the relative importance of the two language group is not likely to be reversed. T. Burrow, *Collected Papers on Dravidian Linguistics*, p. 291

2 *Etymologische Forschungon*, 1, 1833, p. 88 II (1836), p. 19.

இடம் பெற்றுள்ளன எனக் கூறுவார். ஏதாவதொரு சொல் சமஸ்கிருத எழுத்தில் இடம் பெற்றிருந்தால் அதனை உடனே அம்மொழிச் சொல் எனக் கூறும் வழக்கம் நம் அறிஞர்களிடையே இருந்து வந்தது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவார் இவர். இவரைப் போன்றே மோரிஸ் (Morris), பென்பே (Penfey), ஆஸ்கொலி (Ascoli) போன்றவர்களும் திராவிடமொழிகளின் செல்வாக்கைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

குண்டர்ட் என்பாரும் இதபற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். சமஸ்கிருதம் இந்திய நாட்டில் பரந்தபோது பழைய இந்திய மொழிகளின் கலப்பில் லாமல் எவ்வாறு இருந்திருக்கமுடியும் என்றும் இவைகள் தம்முள் கலந்து உறவாடின என்றும் சமஸ்கிருதச் சொற்களைப் போலவே திராவிடச் சொற்களும் சமஸ்கிருதத்தில் புகுந்தபோது எவ்வித வேற்றுமையுமில்லாமல் மாறிவிட்டன என்றும் எனினும் சிலர் சமஸ்கிருத மொழியின்பாற் கொண்ட பற்றினால் இச்சொற்களைத் தூய சமஸ்கிருதச் சொற்கள் என்று சாதித்துவந்தனர் என்றும் கூறுவார். மேலும் இந்திய மொழிநூல் அறிஞர்கள் (அக்காலத்தில்) யாரும் சமஸ்கிருத மொழியில் திராவிடச் சொற்கள் உள்ளன என்று ஒத்துக்கொள்வதில்லை என்றும் சிலர் எல்லாத் திராவிடச் சொற்களையும் சமஸ்கிருதச் சொற்களுடன் இணைத்துக் காட்டுவதில் தயக்கம் காட்டுவதில்லை என்றும் குறிப்பிடுவார்.

இதுபோன்றே கிட்டலும் இம் மொழிகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கன்னட மொழியைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது ‘‘கன்னட மொழி திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தது என்றும் இவ் பினத்தில் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, துளு ஆகியவை உள்ளன’’ என்று குறிப்பிடுவார்.¹ மேலும் இவர் திராவிட மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருத மொழிக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிக் குறிப்பிடும்போது குண்டர்ட் கூறிய கருத்துக்களை மேற்கொண்டு சமஸ்கிருத மொழி பலவேறு

1. The Kannada language, which is the subject of the present Dictionary, is one of the languages of Southern India that have sprung from a common origin and form a distinct family of tongues, viz., that of the now so called Dravida (or Drāvida) of which Tamil, Malayalam, Telugu and Tulu are the other principal representatives. —Kittel's Kannada-English Dictionary, XVIII, 1968 (Revised by M. M. Bhat)

திராவிட மொழிச் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன என்றும் அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளும்போது தன்னுடைய ஒலியமைப்புக்கேற்ப மாற்றிக் கொண்டுள்ளது என்றும் குறிப்பிடுவார்.¹ மேலும் இவர் நானூறுக்கும் அதிகமான திராவிட மொழிச் சொற்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் கலந்துள்ளன என்று கூறுவதும் அவற்றைத் தன்னுடைய கன்னட-ஆங்கில அகராதியில் தருவதும் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

கிட்டலையடுத்த இதுபற்றி விரிவாக எழுதியவர் ஸ்டன்கெனெல் என்பவராவார். சமஸ்கிருதத்திலும் இந்நேதா-ஆரிய மொழிகளிலும் ஏராளமான வேற்றுச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன என்றும் அவற்றுள் பல திராவிட மொழிச் சொற்கள் என்றும் கூறுவர். 'சீவா' என்ற சொல் வேதத்தில் இருப்பினும் இது திராவிடச் சொல் என்பது இவர் எண்ணம். இத்தகைய சொற்கள் வேதத்தில் காணப்படுவதிலிருந்து திராவிட மொழிகளும் திராவிட மக்களின் கொள்கைகளும் ஆரிய மொழியிலும் அவர்தம் கொள்கைகளிலும் தம் செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளன என்று கூறுவார் இவர்.²

- 1 As a rule, however, the Aryas in adopting a Dravida word changed it considerably in order to suit it to their tongue and whenever such a word was imperfectly understood or negligently reproduced, the change naturally became still greater. It is more than probable that Samskrita borrowed a number of words also from Dravida tribes the dialects of which are unknown to us, so that in such a case it becomes very difficult and even impossible to trace their origin.

—Kittel's Kannada-English Dictionary, XXIX, 1968
(Revised by M.M. Bhat)

- 2 The word 'Siva' is already in the Vedas used as an epithet of the god Rudra and it is well known that Siva has become one of the principal deities of the Hindu pantheon. It has been asserted that this use of the word Siva must be explained from the influence of a Dravidian Siva, *red.* Now the word *rudra* in the Rig Veda often seems to mean '*red*' and it seems probable that the conception of the God Rudra-Siva has a tinge of Dravidian ideas. I have mentioned this word because it shows how fundamental the Dravidian influence on the Aryan can have been not only philosophically but on the whole method of thought G. A. Grierson, *Linguistic Survey of India*. Vol. IV, 279, 1906.

சொற்கள் மட்டுமல்லாமல் ஆகிய மொழிகளின் அமைப்பிலேயே (structure) பல மாற்றங்களைத் தந்தன திராவிட மொழிகள் என்றும் முதன் முதலாக விரிவாக எழுதினார். சமஸ்கிருத மொழியிலும் பிற ஆரிய மொழிகளிலும் காணப்படும் நாமடி ஒலிகள் (retroflex) திராவிட மொழிகளிலிருந்து வந்தவை என்பது இவர் கருத்து. நேரடியாக இவ்வொலிகளைத் திராவிட மொழிகளிலிருந்து கடனாகப் பெற்றிருக்கா விடினும் இவ்வொலிகளின் தோற்றத்திற்கு இம்மொழிகளே அடி கோலியிருக்கும் என்பார் இவர்.¹

இத்தகைய ஒலி மாற்றங்கள் பலவற்றை ஆரிய மொழிகளில் காணலாம் என்றும் அவை இன்றின்ன என்றும் பலவாருகக் காட்டி திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கைக் குறிப்பிடுவார் இவர்.

சொல்லியலிலும் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கைக்காணலாம்.² திராவிட மொழிகளில் உள்ள வினைச் சொற்களையும் ஆரிய மொழிகளில் காணப்படும் வினைச் சொற்களையும் ஒப்பிட்டு அத்தடன் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளது வினைச் சொற்களையும் வைத்துப் பார்க்கின் இவ்வுண்மை நன்கு தெரியவரும் திராவிட மொழிகளிலுள்ள பின்னுருபுகள். (postposition) போன்றவை மராத்தி, பீஹாரி போன்ற மொழிகளில் ஏராளமாக இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். வேத மொழியில் காலம் காட்டுகின்ற தன்மை ஒரு வகையில் இருக்க பிற்கால ஆரிய மொழிகளில் மாறுபட்டு காணப்படுவதும் பகவதீகதை, நளா

- 1 The cerebrals are in most cases derived from compound letters where the old dentals were preceded by an l. Similar changes also occur in other Indo-European languages, and it is therefore quite possible that the Indo-Aryan cerebrals have been developed quite independently. The cerebral letters however, form an essential feature of Dravidian phonology, and it therefore seems probable that Dravidian influence has been at work and at least given strength to a tendency which can, it is true, have taken its origin among the Aryans themselves. —Linguistic Survey of India, Vol. IV. p. 279, 1906
- 2 The influence however which the Dravidian languages seem to have exercised on Aryan inflexion are of much greater importance & pervades the whole language. —Linguistic Survey of India, Vol. IV. p. 280

போன்ற இலக்கியங்களில் காணப்படும் மொழிநிலையும் வேதகால மொழிநிலையும் தம்முள் பல வேற்றுமைகளைக் கொண்டுள்ளன என்று கூறுவார். காலம் காட்டும் தன்மையும் வேத கால நிலையிலிருந்த பலவகை காலங்களில் பத்தில் ஒரு பகுதிகூட பிற்கால இலக்கியங்களில் இல்லை என்பார் இவர். இதுபோன்றே இலக்கிய காலத்தில் (Classical literature) இன்னும் மாறிவிட்ட தன்மையைக் காணுகிறோம். இவற்றை யெல்லாம் பற்றி மிக விளக்கமாக எழுதி இவையனைத்திற்கும் காரணம் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கே என்று குறிப்பிடுவார்.¹

தொடரியலும் இதே நிலையைக் காணலாம். சாட்டர்ஜி, எமினோ போன்றவர்கள் இது பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து எழுதிபுள்ளனர். வினையெச்சங்களைப் பயன்படுத்தி வாக்கியங்களை இணைத்தல், வினையாலணையும் பெயர்களைப் பயன்படுத்துதல், வாக்கியங்களில் சொற்களின் வரிசைமுறை போன்ற பல நிலைகளில் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கைக் காண முடியும்². இது பற்றி குறிப்பிடுகையில் திராவிட மொழிகளில் உள்ள ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்து அதன்கண் உள்ள சொற்களுக்குப் பதில் ஆங்காங்கே இந்தி அல்லது வங்காளிச் சொற்களை இடும்போது, அவை இலக்கண வரம்புள்ள வாக்கியங்களாகவே இருக்கின்றன என்றும் இந்நிலையை இந்நோ-ஆரிய மொழிகளுக்கும் ஆங்கிலம் அல்லது பெர்சியன் மொழிகளுக்குமிடையே காணமுடியாது என்றும் கூறுவார் சாட்டர்ஜி.

1 Linguistic Survey of India, Vol. IV, pp. 278-281

2 Linguistic Survey of India, Vol. IV, p. 281
Chatterjee.....

M. B. Emeneau.....

The widespread of postpositions and absolute verbal constructions of the so called participial chains and compound verbs, the characteristic word order and other similar traits bring the new Indo-Aryan languages close to Dravidian, setting them off simultaneously against any other of the Indo-European languages.

Andronov, M. Two lectures on the Historicity of Language families. p.4

ஜூல்ஸ் பிளாக் (Jules Bloch) என்பாரும் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சமஸ்கிருத மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள நாமடி ஒலிகள் (retroflex) பற்றியும் வினைச் சொற்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் பற்றியும் வினையெச்சங்கள் பற்றியும் இவர் பேசுவது காணலாம். முண்டா மொழிகளும் இத்தகைய மாற்றங்களுக்குத் துணை செய்திருக்கலாம் என எண்ணுவார் இவர். இம்மாற்றங்களுக்கு முழுக் காரணமாக இருப்பன திராவிட மொழிகள்தாம் என்பதை ஒத்தக் கொள்வதில் சிறிது தயக்கம்¹ இருப்பினும் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கினைப் பற்றி இவர் ஒத்துக் கொள்வார். மிகப் பண்டைக் காலப்பகுதிகளில் மட்டுமன்றி பிற்காலத்திலும் கூட திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு இருக்கலாம் என எண்ணுவார்.²

டாக்டர் பர்ரோ அவர்கள் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு பற்றி மிக விரிவாக எழுதியுள்ளார். முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்ற ரிக் வேதத்தில் கூட திராவிடச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்றும் நாட்கள் செல்லச்செல்ல இது அதிகமாகி பழைய இலக்கிய காலத்தில் திராவிடச்சொற்கள் அதிகமாகப் புதுநன என்றும் கூறுவார் இவர்.

சமஸ்கிருத மொழியில் மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கினும் கூட திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு நன்கு விளங்கும் என்றும் இன்னும் இந்நிலை தெளிவாகத் தெரியவேண்டின் திராவிட மொழிகள் பற்றிய அறிவும் ஆராய்ச்சியும் நன்கு வளர்தல் வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டு நிற்பார் இவர். சமஸ்கிருதத்தில் காணப்படும் அனலா, ஏடா (ēḍa) குடி (kuḍi) போன்ற சொற்கள் அனல் (தமிழ்), அனல் (மலையாளம்), அனகு (கன்னடம்), யாடு (தமிழ்), ஆடு (மலையாளம்), ஆடு

3 P.Ch. Bagchi in Pre-Aryan and Pre-Dravidian in India, p. 40, 1929 (BSI 25 P - in English translation by P.Ch. Bagchi)

2 The last instances are especially interesting as showing that Dravidian influence as far as we know it from texts; is not restricted to older periods, if it be so, the Aryo-Dravidian problem becomes even more essential and fascinating.

—Jules Bloch, 'Some Problems of Indo-Aryan Philology' Bulletin of Oriental Studies, Vol. 5, 719-756. 1928.

(கன்னடம்), ஏடு (துளு), ஏடா (தெலுங்கு), குடி (தமிழ்), குடி (மலையாளம்), குடி (கன்னடம்), கூடி (கோண்டி) போன்ற திராவிடச் சொற்களிலிருந்து உருவானவை என்று காட்டி இதனால்தான் பல அறிஞர்கள் இவைபற்றி எழுதியுள்ளார் என்றும், எனினும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியியலாளர்கள் இதுபற்றி ஏனோ அலட்சிய மனப்பாவம் கொண்டுள்ளனர் என்றும் இதனால்தான் பலர் எழுதிய சமஸ்கிருத மொழி அகராதிகள் பிழைகள் மலிந்து காணப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர்.¹ திராவிட மொழிகளின் உண்மைநிலை பிற மொழிகள் மீது இவற்றுக்குள்ள செல்வாக்கு போன்றவற்றை யெல்லாம் தமிழுலகம் நன்கு அறிய வேண்டின் தமிழ் மொழி படிப்போடு பிற மொழி படிப்பும் மொழியியல் அறிவும் நாட்டில் வளருதல் வேண்டும். மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளது என்பதை விர்வாகக் கண்டோம். இந்நிலை தொடர்ச்சியாயிருந்து இராமாயணம், மகாபாரதக் காலத்து மிக அதிகமாக மாறிற்று என்பதையும் குறிப்பிட்டோம். இவ்வுண்மைகள் திராவிட மொழிகள் வடஇந்தியாவில் தொடர்ச்சியான ஒரு வாழ்வைக் கொண்டிருந்தன என்பதையே காட்டும். மேலும் பிராகிருத மொழிகளிலும் பலப்பல புதிய திராவிடச் சொற்களும் புகுந்துள்ளன. இச்

Yet in spite of the efforts of these scholars Sanskritists and, to a greater extent still, students of Indo-European continued to ignore this side of their subject. Thus one would not gather from Uhlenbeck's Sanskrit Etymological Dictionary that anything at all had been done in this direction and it would be easy to collect from the specialist literature a large number of misguided attempts at providing Indo-European etymologies for words for which good Dravidian etymologies had already been pointed out. The reason for this was partly the almost complete neglect during this period of Dravidian philology itself and partly the lack of scientific method which is visible for instance in Kittel's treatment of the subject. In his list the true tends to be hidden among the false and it is not surprising if those who had not the means of independent judgement were inclined to ignore the whole.

Burrow, *Collected Papers on Dravidian Linguistics* p. 297, 1968

சொற்கள் அனைத்தும் இன்று வாழ்கின்ற திராவிட மொழிகளில் இல்லாதவை. இந்நிலையில் பல திராவிட கிளைமொழிகள் அல்லது மொழிகள் வட இந்தியாவில் வாழ்ந்திருந்தன என்றும் அவையெல்லாம் காலப்போக்கில் அழிந்துவிட்டன என்றும் எண்ணலாம். இந்நிலை அனைத்தும் பண்டைக் காலத்தில் திராவிடர்கள் வட இந்தியா முழுவதும் பரந்து வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அவர்களின் மொழி மிகவும் செல்வாக்குடன் பரந்து வளர்ந்து வந்திருந்தது என்பதையும் பின்னர் படிப்படியாக ஆரிய மொழிகள் காலான்றின என்பதையும் நன்கு காட்டும். இத்தகைய திராவிட மொழிகளில் பரந்த வாழ்க்கைதான் ஆரிய மொழிகளின் அதிகமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.¹

1 In earlier times these Dravidian areas must have been bigger and more thinly. This is why we find the influence of Dravidian on Indo-Aryan so great, and also why it has continued to be active during each successive period.

—T. Burrow, *Collected Papers on Dravidian Linguistics*, p. 312, 1968.

4.1 திராவிட மொழிகளில் ஆரிய மொழிகளின் செல்வாக்கு

ஆரிய மொழிகளில் திராவிட மொழிச் செல்வாக்கு பற்றிக் கண்டிடும். இது போன்றே திராவிட மொழிகளும் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளிலிருந்து ஏராளமான சொற்களைக் கடனாகப் பெற்றுள்ளன. முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று இருமொழிகள் அல்லது இரு இன மொழிகள் ஒன்றிக் கலக்கும்போது ஒரு மொழியிலிருந்து மற்றொரு மொழி சொற்களையும் இலக்கணக் கூறுகளையும் கடனாகப் பெறுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். ஆங்கில மொழி உறவினால் தமிழில் எத்தனை ஆங்கிலச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்பதை தமிழ் மக்கள் நன்கறிவர். இதுபோன்றே போர்ச்சுகீஸ், உருது, இந்தி போன்ற பல மொழிகளில் உள்ள சொற்கள் பலவற்றை பேச்சுத் தமிழிலும் இலக்கியத் தமிழிலும் காணலாம்.¹ பொதுவாகத் திராவிட மொழிகள் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே இந்தோ-ஆரிய மொழிச் சொற்களை, குறிப்பாக சமஸ்கிருதச் சொற்களை கடனாகப் பெற்றுள்ளன. இலக்கிய மொழிகளில் சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் காணலாம். தென்னிந்திய இலக்கிய மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவற்றில் சர்வசாதாரணமாக இச்சொற்களைக் காண முடியும்.²

1. T. P. Meenakshisundaram & M. Shanmugam Pillai "The Portuguese influence revealed by Tamil words", Journal of the Annamalai University, Vol. XVI, 1951
T. S. Manickam "Loan words in Tamil", M. Litt. Dissertation, Annamalai University
S. Vaidyanathan "Indo-Aryan Loan words in Old Tamil, Madras, 1971
2. S. Anavaratayinayagam Pillai "The Sanskrit element in the vocabularies of the Dravidian languages", *Dravidian Studies* III, Madras, 1923.

தமிழில் ஆரிய மொழிச் சொற்கள் ஓரளவு குறைவாகக் காணப்படினும் பிற இலக்கிய மொழிகளில் ஏராளமாக உள்ளன. ஓரளவு கன்னடமும் தெலுங்கும் தெரிந்த நண்பர் கன்னடக்காரருடனே அல்லது தெலுங்குக்காரருடனே சரளமாகப் பேசுவதைக் காணலாம். இதற்குக் காரணம் இம் மொழிகளில் எல்லாம் ஆரிய மொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதுதான்.

திராவிட மொழிகள் பல நூற்றுக்கணக்கான இந்தோ-ஆரியச் சொற்களைப் பெற்றுள்ளன. சில மொழிகள் 70 விழுக்காட்டிற்கு அதிகமான சொற்களைக் கடனாகக் கொண்டிருக்கின்றன.¹ கோலாமி 35 விழுக்காடு மராத்தி சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. கூயி மொழியில் ஆரிய மொழிச் சொற்கள் பல உள்ளன.² இது போன்றே

K. Goda Varma

Indo-Aryan Loan words
in Malayalam, Mavelikara,
1946

S. Vaidyanathan

Indo-Aryan Loan words
in Old Tamil, Madras,
1971.

L. V. Ramaswami Aiyar

"Semantic divergences of
Indo-Aryan Loan words
in South Dravidian";
Journal of Oriental
Research, 8: 252-266 (1934),
pp.64-77 (1935), Madras

- 1 It is in the vocabulary that the Indo-Aryan influence on the Dravidian language can be seen most clearly. Here the percentage.....not much lower - Andronov, M Two lecturers on the Historicity of Language.
- 2 A second limitation in this work is the exclusion from it generally of the very numerous borrowings from modern Indo-Aryan in the non-literary languages of Central and Northern India (including of course Brahui). The count made by Emeneau for the Kolami spoken near Wardha showed that of the vocabulary collected there approximately 35% was derived from Marathi (Kolami, A Dravidian language 139, 161 f) Some such proportion would undoubtedly be found for the Oriya element in Kui, the Hindi (or Bihar) element in Kurukh and similarly for other Central Indian Dravidian

பழைய இலக்கியங்களிலும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் உள்ளன. இம் மொழிச் சொற்கள் பற்றித் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூற்களும் கூறுகின்றன. சங்ககால இலக்கியங்களிலுள்ள சமஸ்கிருத சொற்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி நூலொன்று வெளிவந்துள்ளது.¹ சங்ககாலத்தில் மிகக் குறைந்த அளவில் காணப்படும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் காலப்போக்கில் மிக ஏராளமாகத் தமிழ் இலக்கியங்களில் புகுந்துள்ளமை காணலாம். இலக்கண ஆசிரியர்கள் தற்சமம், தற்பவம் என்ற இலக்கண விதிகளை ஆக்குமளவிற்கு இவ்விருவின மொழிகளும் கலந்து உறவாடின. மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு மொழி இலக்கியங்கள் இன்றும் அதிகமாக சொற்களைப் பெற்றுள்ளன. இம் மொழிகளின் ஒலியமைப்பே பாதிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். பலவிதமான புதிய ஒலிகள் இவற்றில் காணப்படுவதற்குக் காரணம் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கே. மூச்சொலி (aspirates) இசையொலி (voiced) போன்ற பல புதிய ஒலிகள் இம்மொழிகளில் உள்ளமை நாம் அறிந்த செய்தியாகும். இவற்றைப் போன்றே பிராக்ஷய், குருக், போன்ற மொழிகள் இந்தோ-இராணிய மொழிகளாலும் பிற மொழிகளாலும் நன்கு பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. பிராக்ஷய் மொழியில் இந்தோ-இராணிய மொழிகளைப் போலவே எட்டு உயிர்களே காணப்படுகின்றன. (அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஒ)² இதுபோன்ற சொல்லியலிலும் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கைக் காணமுடியும். மலையாளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகளிலும் நடு, வட திராவிட மொழிகளிலும் இந்நிலையினை நன்கு காணலாம்.

பல்வேறு வழிகளில் பல்வேறு நிலைகளில் திராவிட மொழிகளில் இந்தோ-ஆரிய மொழிச் செல்வாக்கினைக் காணலாம். சங்ககால இலக்கியங்களில் மட்டுமே எண்ணூறுக்கு அதிகமான சொற்கள் இருப்

languages. Brahui would show a much higher proportion of words from Iranian, Sindhi and Hindustani. — M.B. Emeneau and T. Burrow, *Dravidian Borrowings from Indo-Aryan*, p.3

- 1 S. Vaidyanathan, *Indo-Aryan Loan words in old Tamil, Madras*; 1971.
- 2 M.B. Emeneau, *Brahui and Dravidian Comparative Grammar*, p.7,55

பதாகக் கணக்கிடுவர் சிலர். இதனால்தான் கால்டுவெல் திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கினை உதறிவிட்டு வெளியே வருதல் என்பது, கடினம் என்றும் தமிழ் ஒழிந்த பிற மொழிகட்கு இது முடியாத ஒன்று என்றும் குறிப்பிட்டார்.

4.2 உலக மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும்

“கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றிய முதுமொழி தமிழ் மொழி” என்ற வரிகள் நம் காதுகளிலே ஒலித்து நெஞ்சிலே நிலைத்து நீங்காது நிற்பன. இவ்வரிகளுக்கேற்பவே தமிழ் மொழி பழைமையும் தொன்மையும் கொண்டு பன்னெடுங்காலமாக மாறா இளமையுடனும் மங்காப் பொலியுடனும் வாழ்ந்து வளர்ந்து வரும் மொழியாக உள்ளது. இம்மொழியின் தோற்றமும் பிறப்பும் ஆராச்சிக்கு அப்பாற்பட்டதாகவே உள்ளன. இன்றைய உலக மொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. அதன் பிறப்பு பற்றி ஆராயமுடிகிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழ் மொழியின் தோற்றத்தினையும் பிறப்பினையும் பற்றி ஆராய்ச்சி மனம் கொண்டவர்களாலும் கூட அறியமுடிவதில்லை. தமிழ் இலக்கியத் தோற்றம் பற்றி வேண்டுமானால் கூறலாம். சங்க இலக்கியங்கள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டையொட்டித் தோன்றியன என்றே அல்லது கி. மு. முதல் நூற்றாண்டையொட்டித் தோன்றியவை என்றே குறிப்பிட்டுவிட்டு ஓரளவு அமைதி பெறலாம். தொல்காப்பியம் தோன்றியது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என்றே அல்லது கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றே கூறலாம். ஆனால் தொல்காப்பியம் போன்ற தொரு சிறந்த இலக்கண நூல் உருவாக்குவதற்கு முன்னால் தமிழ் இலக்கிய மொழி எத்தனை அளவிற்கு வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது பற்றியோ அம்மொழி எப்போது உருவாயிற்று என்பது பற்றியோ கூற முடிவதில்லை. இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்புதலே இயற்கை. இந்நிலையை வைத்து நோக்கின் தமிழ் மொழி தொல்காப்பிய காலத்திற்கும் முன்னால் பரந்து பண்பட்டு மலர்ந்து வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்பது ஒருதலை. வற்றாத இலக்கியங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருந்திராவிடினும் சிறந்த இலக்கியங்கள் ஒரு சிலவற்றையாவது கண்டு மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் இம்மொழி. வளமார் இலக்கியங்கள் வாய் மொழி இலக்கியங்களாகவாவது வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். அத்தகைய இலக்கியங்களையும் பலவேறு வகைகளாகப் பிரித்து அதற்குரிய திறனாய்வுகளையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்விலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் உலகத் திறனாய்வாளர்களாக வாழ்ந்திருக்காவிட்

டாலும் தமிழ் மொழி பேசும் இடங்களிலாவது அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சியாளர்களாக இருந்திருந்தல் வேண்டும். எனவேதான் தொல்காப்பியரால் செய்யுளியல் போன்ற இயல்களை உருவாக்கி கவிதைகளுக்கும் பிற இலக்கிய வகைகளுக்கும் இலக்கணம் கற்பிக்க முடிந்தது எனக் கருதலாம்.

இது போன்றே சிறந்த இலக்கணக் கொள்கைகளையும் பண்டைத் தமிழகம் கண்டிருத்தல் வேண்டும். இதனால்தான் தொல்காப்பியரால் தொல்காப்பியத்தை உருவாக்க முடிந்தது. பாடலியல் முல்லையையும் பருமணல் காட்டில் படர்ந்து வளரும் ஆலையும் காணமுடியாது.

தொல்காப்பியம் உலகப் பெரும் இலக்கணங்களில் ஒன்று என்பது பிற மொழிகளில் எழுந்தள்ள இலக்கணங்களை ஆராய்கின்ற எவரும் கூறுவர்.

தொல்காப்பியத்தின் கண் எத்தனையோ சிறந்த இலக்கணக் கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் காணமுடியும். இன்னும் பல்வேறு கருத்துக்களை இலைமறை காயாகக் கண்டு மகிழலாம். மறைந்து கிடக்கும் பல்வேறு கருத்துக்கள் நம் இலக்கண அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்பத் தொரிவாகும். எத்தனையோ கருத்துக்களும் இலக்கணக் கொள்கைகளும் இன்றைய மொழியியல் கருத்துக்களோடு ஒத்திருக்கக் கண்டு இறும்புது எய்தலாம். மொழியியல் அறிவோடு இன்று தமிழ் மொழியில் நாம் காணும் உண்மைகள் பலவற்றைத் தொல்காப்பியர் அன்றே குறிப்பிட்டிருக்கக் காண்கிறோம். இதனால்தான் இது வற்றாத வளமாக கற்போரின் கருவூலமாக விளங்குகிறது. இத்தகைய ஒரு பெருநூலை அன்றே தமிழ் மொழி கண்டிருக்க வேண்டுமாயின் என்றோ ஒரு வளர்ச்சியையும் வனப்பையும் கொண்டு திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என எண்ணலாம். இதனால்தான் தமிழ் மொழியின் பழைமையைப் பற்றி அல்லது பிறப்பினைக் கூறவந்த அமரகவி பாரதியாரும் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பால் நின்று ஒரு கவிஞரின் பாணியில் கவித்துவ நிலையில்

“ ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் — என்னை
ஆரியமைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே — நிறை
மேவும் இலக்கணஞ்செய்து கொடுத்தான் ”

எனக் கூறி நின்றார்.

இத்தகையதொரு பழைமையும் தொன்மையும் கொண்ட தமிழ் மொழி ஒரு திராவிட மொழியாகும். எனவே தமிழ் மொழியின் பெருமையனைத்தும் திராவிட மொழிகளின் பெருமையாகும். திராவிட மொழிகளில் பல திருந்தாதன. சில திருந்தியவை. அவற்றுள் சில சிறந்த இலக்கிய மொழிகள். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக பல்வேறு இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கண்டு சாகாவரம் பெற்றுத் தன்னிறைவு எய்தி நிற்பவை. அரசியல், அறிவியல், கவிதை, காப்பியம், போன்ற எத்துறைபிலும் எழுதுவதற்குரிய வன்மை கொண்டவை.

இன்றைய உலக மொழிகளின் வாழ்வையும் வளர்ச்சியையும் சில திராவிட மொழிகளின் வாழ்வுடனும் வளர்ச்சியுடனும் ஒப்பிட்டு நோக்கில் இம்மொழிகளின் சீரும் சிறப்பும் தெரியவரும். ஆங்கில மொழியின் முதல் எழுத்துச்சான்று கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இந்நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் காணப்படும் பட்டயம் ஒன்று லத்தீனில் எழுதப்பட்டது என்பதும் அம்மொழியினிடையே காணப்படும் சில இடப்பெயர்களும் மக்கட் பெயர்களுமே ஆங்கில மொழியில் உள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

ஆனால், தமிழின் முதல் எழுத்துச் சான்று கி. மு. முதல் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியமாகும். கன்னடமும், தெலுங்கும் முறையே கி. பி. ஐந்தாவது ஏழாவது நூற்றாண்டுகளிலேயே கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. கன்னட மொழியைப் பற்றிக் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு முதலே குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டு முதலே தெலுங்குச் சொற்களைச் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுக்களில் காணமுடிகிறது.

இன்று சிறந்து விளங்கும் பல மேனாட்டு மொழிகள் காலத்தால் மிகப் பிந்தியன. அறிவியல் மொழியாகக் கருதப்படும் ஜெர்மன் மொழியின் முதல் எழுத்துச்சான்று கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஜெர்மன் மொழி இந்நூற்றாண்டு முதல்தான் நாட்டு மொழியாகக் கருதப்பட்டு சில உடன்படிக்கைகளிலும் பத்திரங்களிலும் புக ஆரம்பித்தது. ஆங்கில மொழியைப் போலவே சில மக்கட் பெயர்களும் இடப் பெயர்களுமே முதல் முதலில் இடம் பெற்றன. இவையன்றி லத்தீன் நூல்களில் உள்ள வர்களின் மேலோ அல்லது பக்கங்களிலோ சொற்களின் பொருள்களைக் குறிக்கும்

பொருட்டு எழுதி வைத்துள்ள சில ஜெர்மன் சொற்களுமே இந்நூற்
ருண்டினவையாக உள்ளன.

சார்லமன் காலம் (742-814) முதற்கொண்டுதான் தொடர்ச்சியாக
எழுதப்பட்ட ஜெர்மன் எழுத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. இவையும் பெரும்
பாலும் சயமத்தொடர்பு கொண்ட மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும் கவிதை
களாகவும் சில நாடோடிப் பாடல்களின் தொகுதிகளாகவுமே உள்ளன.
இவையனைத்தும் ஒரே நிலைமொழியில் இல்லாமல் பல்வேறு கிளை
மொழிகளாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இன்று அறிவியல் மொழியாக விளங்கும் ஜெர்மன் கி. பி. 14 ஆம்
நூற்றாண்டு வரையிலும் தனக்கென ஒரு நிலைமொழியைக் கொண்
டிருக்கவில்லை என்பதும் இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மார்ட்டின்
லூதரால்தான் (1483-1546) இம்மொழிக்கு நிலைமொழி ஏற்பட்டது
என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. ஆனால், திராவிட மொழி
யாகிய தமிழ் மொழியோ தொல்காப்பிய கால முதலே நிலைமொழி
ஒன்றைக்கொண்டு விளங்கியது என்பதும் இலக்கிய வழக்கு, பேச்சு
வழக்கு எனப் பிரிந்து நின்று வளர்ந்துள்ளது என்பதும் கண்கூடு.

நாகரிக மொழியாகக் கருதப்படும் பிரெஞ்சு மொழியின் நிலையும்
ஜெர்மன் மொழியின் நிலையினையொத்தே காணப்படுகிறது. கி. பி.
18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலக மொழியாகக் கருதப்பட்ட இது
மிகப் பிந்திய வரலாற்றைக் கொண்டது. லத்தீன் மொழியிலிருந்து
பிறந்த இம்மொழியின் முதல் இலக்கியச் சான்று கி. பி. ஒன்பதாம்
நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. கி. பி. 842-இல் எழுதப்பட்ட ஸ்டிராஸ்பர்க்
(Strasburg Oath) குளுரையே இது. கி. பி. 842, பிப்ரவரி
திங்கள் 14-ஆம் நாளன்று சார்லஸும் லூயிசும் லோதயருக்கு எதிராக
ஒன்றுசேர்ந்து இணைந்தபோது படைகளும் அரசர்களும் எடுத்தல்
கொள்வதற்காக எழுதப்பட்ட குளுரையே இப்பெயரால் அழைக்கப்
பெறுகிறது.

இதனையடுத்து எழுந்தது பிக்கார்ட் கிளைமொழியில் எழுதப்பட்
டிருக்கும் இருபது விகளைக் கொண்ட கவிதையொன்றாகும். இதுவும்
கி. பி. 9 ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததே.

ஆனால், தமிழ் மொழியோ இந்நூற்றாண்டில் எத்தனையோ
கவிஞர்களையும் காப்பியங்களையும் கண்ட நிலையில் வரலாறு படைத்து

நின்றது. வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் ஈன்று விட்ட நிலையில் இறும்பூது எய்தி நின்றது. “மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்” என்றெல்லாம் பாடிய தேவார ஆசிரியர்களையும் திருத்தக்க தேவரையும் கண்டு வாழ்ந்த பெருமை கொண்டிருந்தது.

இன்று ஆங்கிலத்தோடு ஓரளவு ஒப்பவைத்து எண்ணப்படுவது ரஷியன் மொழியாக்கும். அறிவியல் போன்ற துறைகளுக்கு உரிய ஆக்க மொழியாக இது வளர்ந்து நின்றல் காணலாம். இம்மொழியின் வரலாறும் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போன்றே காணப்படுகிறது. ரஷியன் கீழக்கு சிலாஷிய மொழிகளில் ஒன்று என்பதும் இவற்றில் கிடைக்கும் பழையமையான எழுத்துச்சான்று கி. பி. 10 ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பதும் வரலாறு காட்டும் செய்திகள். இவ்வெழுத்துச் சான்று பழைய ரஷியன் மொழியில் எழுதப்பட்டதாகும். பழைய ரஷியன் எனக் குறிக்கப்படுவது ரஷியன், உக்ரேனியன், பைலோ ரஷியன் என மூன்று மொழிகளாகப் பிரிவதற்கு முன்னால் இருந்த பொது மொழியாகும். இப்பிரிவிற்குப் பின்னர் கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டையொட்டி ஒரு சில கையெழுத்துப் பிரதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, இப்போது எழுதப்பட்ட வேதாகமமே (1056-1057) ரஷியன் மொழியில் காணப்படும் பழையமையான எழுத்துச் சான்று. இது ஒரு மொழி பெயர்ப்பு நூல். இவ்வாறு வளர்ந்த ரஷியன் புஷ்கின் (1799-1837) காலத்திலேதான் சிறந்ததொரு இலக்கிய நடையைப் பெற்றது.

இந்நிலையில்தான் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளும் உள்ளன. ரொமானஸ் மொழிகள் என வாழும் இன்றைய பல மொழிகள் கி. பி. 10 அல்லது 11 ஆம் நூற்றாண்டுகளில்தான் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. ஸ்பானிஷ் மொழியின் முதல் எழுத்துருவமாகக் கருதப்படுவது கி. பி. 9 ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஒரு வழிபாட்டு உரையாகும். இதேபோன்றே போர்ச்சுகீஸ் மொழியும் கி. பி. 12 ஆவது நூற்றாண்டில்தான் தன்னுடைய முதல் எழுத்துருவத்தைக் கண்டது. இதே நிலைதான் காட்டலன் மொழிக்கும். ஆர்க்கானியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆறு துதிப் பாடல்களை இதன் முதல் எழுத்துச் சான்று. கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகின்ற இத்துதிப் பாடல்கள் காட்டரோனியாவின் தலைநகரான பார்சிலோனாவிலுள்ள நூலகத்தில் இன்றும் உள்ளன.

“இசைக்கு இத்தாலியன்” எனக் கருதப்படும் இன்றைய இத்தாலிய மொழியும் லத்தீனிலிருந்து உருவானதுதான். ரோமானிய யாவில் வழங்கிய லத்தீன் பேச்சு மொழியிலிருந்து பிறந்த இம் மொழி கி.பி. 10 ஆவது நூற்றாண்டில்தான் எழுத்து வடிவில் இருக்கக் காண்கிறோம். இம்மொழியில் காணக்கிடக்கும் முதல் எழுத்துச் சான்று ‘வெரொனிஸ் புதிர்’ (Veronese riddle) என்பர் சிலர். இன்னும் சிலரோ கி. பி. 960-963-ல் நடைபெற்ற வழக்கொன்றில் சாட்சிய மளித்த சாட்சியொருவனின் பேச்சே அது என்பர். எவ்வாறாயினும் கி. பி. 10 ஆவது நூற்றாண்டில்தான் இம்மொழி எழுத்துருவத்தினைக் காணமுடிந்தது.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கின் திராவிட மொழிகளின், அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழ் மொழியின் பழமைமையும் தொன்மையும் நன்கு விளங்கும். எத்தனையோ மேடை மொழிகள் பிறக்காத நேரத்திலும் கூட தனக்கென ஒரு தனித்துவத்தையும் வரலாற்றையும் கொண்டிருந்தன இம்மொழிகள். கால வெள்ளத்தால் கரைப்பதற்குக் கூட முடியாத இலக்கியச் செல்வங்களையும் இலக்கண அரண்களையும் கொண்டிருந்தவை. வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்த பெருமையினையும் வரலாற்றுச் சிறப்பினையும் கொண்டுள்ள மொழிகள் இவற்றுள் சில என்பதை எண்ணும்போது இவற்றின் பெருமையும் சிறப்பும் நம் உள்ளத்திலே நடனமாடக் காண்கிறோம்.

இத்தகைய பெருமையும் பீடும் கொண்ட மொழிகள் சிலவற்றை உலக அரங்கில் காணமுடியும். பழமைமையும் தொன்மையும் கொண்ட பல மொழிகள் உலகில் வாழ்ந்து வளர்ந்திருக்கக் காணலாம்.

இவற்றுள் அறிஞர் சாக்ரட்டீஸ் பேசிய கிரேக்கமும் அனைத்து உலகமும் ஆளக் கங்கணம் கட்டிய வீரனும் சீசர் பேசிய லத்தீனும் கவிஞன் காஸிதாசனையும் இலக்கண அறிஞன் பாணினியையும் பெற்றெடுத்த சமஸ்கிருதமும் கன்பூசியனைக் கண்டெடுத்த சீனமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைப் போன்றே நைல் நதிப்பெருக்கில் இறுமாந்து வாழ்ந்த எகிப்திய மொழியும் நபிநாயகத்தைக் கண்ட அராபியும் வேதாகமத்தைத் தந்த ஹீப்ரூவும் நம் நெஞ்சிலிருந்து நீங்காத மொழிகளாம். அராபியப் பெனின்ஸூலா பகுதிகளிலே எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்து இறுதியில் வீழ்ந்த

ஆரமைக்கும் இன்றைய சிரியா பகுதியில் சீரும் சிறப்பும் பெருவழக்கும் பெற்று வாழ்ந்த பிளீசிய மொழியும் மெசபடோமியா பள்ளத்தாக்கில் பல நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்து உலக மொழியாகத் திகழ்ந்து நின்ற அக்கேடியனும் சிறந்ததொரு நாகரிகத்தைத் தன்னகத்தே சுமந்து வாழ்ந்து மறைந்த சுமேரிய மொழியும் பழைமையும் பழைமையின் சின்னங்களாகவும் பல பண்டைய நாகரிகங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் உள்ளன.

அறிஞன் சாக்ரட்டீஸைப் பெற்றெடுத்தது கிரேக்கம் என்றேன். ஆனால், அவனை மட்டுமன்றி எத்தனையோ அறிஞர்களையும் கவிஞர்களையும் பெற்றெடுத்த பெருமை இதற்குண்டு. இன்றைய மேனாட்டு மொழிகளிலே இம்மொழிக்குத் தரியொரு இடமுண்டு. பழைமையான இலக்கியங்களையும் தொன்மையான எழுத்துருவத்தினையும் கொண்டுள்ள இம்மொழியும், இம்மொழி மக்களும் செய்துள்ள பணியும் மகத்தானது. அலெக்சாண்டர் காலத்திலேயே உலக மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு கிரிஸ், ஆசியா மைனர், எகிப்து போன்ற பல இடங்களிலும் வழக்கிலிருந்து பெருமை பெற்றது இம்மொழி. இன்றைய ஆங்கிலமும் அன்றைய லத்தீனும் ஆகியிருந்து கடனாகப் பெற்ற சொற்கள் பல; நாகரிக எண்ணங்கள் பலப்பல; இந்நிலையில் உலக அரங்கில் சிறந்ததொரு இடத்தைப் பெற்று நிற்பதில் வியப்பில்லை.

எனினும் எகிப்திய மொழியைப் பற்றிய அறிவு வந்தபோது கிரேக்கத்தின் பழைமையும் தொன்மையும் குன்றத் தொடங்கின. கி.மு. 5000 ஆண்டுகட்கு முன்பே நைல்நதிக் கரையில் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்தின் சின்னமாக விளங்கியது எகிப்திய மொழி. மிகப் பழைமையான நாகரிகங்களில் எகிப்திய நாகரிகம் தலை சிறந்த தென்பர். மேனாட்டு நாகரிகங்களில் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் கிரேக்க நாகரிகமும் இதைக் கண்டு வியந்து நின்றது என்பர். ஆபிரிக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களையும் பாபிரஸ் ஏடுகளையும் நிலைநிறுத்தி நின்ற பெருமையுடையது இம்மொழி. எகிப்து முதல் சிரியாவரை பரந்து வாழ்ந்தது மட்டுமின்றி பிரமிட் கோபுரங்களினும் எழுதப்பட்டுள்ள பெருமையும் கொண்டது. எனினும் கிரேக்கர்களின் வரவால் வாடிய இம்மொழி கி.பி. 16 ஆவது நூற்றாண்டுவரைவாழ்ந்து மறைந்து பேச்சு, வழக்கற்று இறந்த நிலையையே காண்கிறோம். லத்தீன் மொழியைப் போன்று சில கோயில்களில் இன்றும் வழங்கினும் இறந்த மொழியாகவே கருதப்படுகிறது.

ஆனால், அராபிய மொழியோ இன்றும் வீறுகொண்டு வாழக் காண்கிறோம். பழைமைக்குப் பழைமையாய் புதுமைக்குப் புதுமையாய் உள்ளது இம்மொழி. கி. மு. எட்டாவது நூற்றாண்டு முதலே இம் மொழியில் கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றைக் காண முடியும். நபிநாயகத்தின் காலத்திற்கு முன்பே வேர்விட்டு வளர்ந்திருந்த இம்மொழி இஸ்லாம் மதம் எங்கெங்கு பரந்ததோ அங்கெல்லாம் பரந்து வளர்ந்து பல செமிட்டிக் மொழிகாரிடையே காலூன்றி ஏராளமான இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்து உலக மொழிகாரில் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இதே நிலையில்தான் ஹிப்ரூ மொழியும் உள்ளது. கானனைட் மொழிகாரில் இன்றும் வழக்கிலிருந்து வருகிற மொழி இம்மொழி. கி. மு. 13-வது நூற்றாண்டிலிருந்தே பல இலக்கியங்கள் இம் மொழியில் தோன்றியுள்ளமைக் காணலாம். 4000 வருடங்களாக வாழ்ந்த இம் மொழி கி. பி. 2-வது நூற்றாண்டிலேயே வழக்கிலுந்து வெறும் எழுத்து மொழியாகி விட்ட போதிலும் இன்றைய இஸ்ரேல் நாட்டினரால் வாழும் மொழியாகிவிட்ட நிலையைக் காணலாம்.

அராபிய பெனின்சலாவில் வாழ்ந்த ஆரமைக் இன்று நலிந்து அழிவுறக் காண்கிறோம். கி. மு. 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே வழக்கிலிருந்த இம்மொழியில் கி. மு. 9-வது நூற்றாண்டு முதலே கல்வெட்டுக்கள் தோன்றின. கி. மு. 8-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 500 வரை சமீப கிழக்கு நாடுகளில் முக்கியமான மொழியாக இருந்தது. பாரசீகப் பேரரசு காலத்தில் நைல் தீரம் முதல் சிந்து நதியின் எல்லை வரையிலும் வழங்கப்பட்டது. ஆசியா மைனர், குருடிஸ்தான், யூரல் மலைச்சாரல், ஆப்கானிஸ்தானம், எகிப்து, சிரியா, முதலிய இடங்களில் எல்லாம் ஏறு நடைவிட்டு பரந்து வாழ்ந்தது. ஆனால், அராபிய மொழியால் பாதிக்கப்பட்ட இம்மொழி படிப்படியாக நலிவுற்ற நிலையில் சில கிளை மொழிகாரின் வடிவில் துருக்கி போன்ற இடங்களில் கரந்துறையக் காண்கிறோம்.

அலெக்சாண்டரால் அழிவுற்ற நாடுகள் பல என்பதை உலகம் நன்கு அறியும். ஆனால், அவர் படையெடுப்பால் அழிந்த மொழிகளும் உள்ளன என்பதை ஒரு ஈலரே அறிவர். இத்தகைய மொழிகளில் யூனியன் மொழியும் ஒன்று. தற்போதைய சிரியா, லெபனான், ஆசிய

நாடுகளில் மேற்குக் கடற்கரையைச் சார்ந்த நீண்ட நிலப்பகுதியே பண்டைய பிளீசிய நாடு. டயர், சிலோர் போன்ற நகர இராச்சியங்களைக்கொண்டு விளங்கிய இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மொழியே பிளீசிய மொழி. இம்மொழியில் காணப்படும் பித்ளாஸ் அரசர்களின் கல்வெட்டுக்கள் கி. மு. 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. பிளீசியாவில் மட்டுமன்றி எகிப்து, சைப்பிரஸ் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் பரந்து வாழ்ந்த மொழி இது. முன்னர்க் குறிப்பிட்டதுபோல அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பால் அழிந்துவிட்ட நிலை!

பழையமையான மொழிகளில் அக்கேடியனும் ஒன்றாகும். கி. மு. 3000க்கு முன்பே வழக்கிலிருந்து கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் வழக்கிழந்த மொழி இது. ஆசிரியன் என்றும் பாபிலோனியன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட இது மெசபடோமியா பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த செமிட்டிக் பேரரசின் மொழியாகத் திகழ்ந்தது. பாபிலோனிய எழுச்சிக் குப் பின்னரும் வாழ்ந்த பெருமை கொண்டது. ஆனால், இரட்டில் வற்றாத வளஞ்செறிந்த இலக்கியங்களை நிலைநிறுத்தி ஆரமைக் மொழிகளால் நலிவுற்று அழிந்தது. நினவக், அசூர், பாபிலோனியா போன்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புதை பொருள் அகழ்விறால் இம் மொழியின் பெருமை தெரிய வந்தது. ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களையும் பல்லாயிரக்கணக்கான கரிமண தட்டுக்களையும் நூற்றுக்கணக்கான சுவர்களில் எழுதிவைத்த செய்திகளையும் பெருமை கூறும் சான்றுகளாக நிலைநிறுத்தி நலிந்து மறைந்தது.

இதே நிலையில்தான் சுமேரிய மொழியினையும் காணுகிறோம். சிறந்த நாகரிகத்தையும் பரந்த பண்பாட்டையும் கொண்டிருந்தவர்கள் இம்மொழியினர். 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியைக் கண்டிருந்த மொழி இம்மொழி. தமிழோடு கலந்து உறவாடியது என்றும் அதோடு இனத்தொடர்புடையது என்றும் கூறுவார் சிலர். கரிமணதட்டுக்களிலேயே பரந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டுள்ளது. மத்திய ஆசியாவில் சிறந்த நாகரிகத்தை நிலைநிறுத்திய இம்மொழி வழக்கற்ற நிலையைக் காணுகிறோம்.

சீன மொழியும் பழையமையின் சின்னமாகவே உள்ளது. தொன்மைக்குத் தொன்மையாய் விளங்கும் இம்மொழி எத்தனையோ நூற்றாண்டைய வரலாறு கொண்டது. கி. மு. 4000க்கு முன்மேயே வழக்கிலிருந்து

இம்மொழி இன்றும் (எழுத்துருவில்) வாழக் காணுகிறோம். எழுத்துருவில் ஒன்றாகப் பிறப்பினும் பேச்சு வழக்கில் பல்வேறு கிளைமொழிகளாக (Dialects) பிரிந்துள்ளமை காணலாம். சிறந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டுள்ள இம்மொழி ஆசிய நாட்டு மொழிகளில் முக்கிய மொழியாக விளங்குகிறது. எழுத்து மொழியில் ஒன்று, பேச்சு மொழிகள் பல, என்ற நிலையிலேயே இன்று வாழ்கிறது. பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்துமொழிக்குமிடையே அகன்றதொரு இடைவெளி கொண்டு காணப்படுகிறது. பீகிங்கில் வாழும் சீனனுடைய மொழியும், கேண்டன் பகுதியில் வாழும் இன்னொரு சீனனுடைய மொழியும் மாறுபாடுகள் பலவற்றைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. ஒருவன் பேசுவதை இன்னொருவன் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்றும் எனவே இவற்றை இருவேறு மொழிகளாகக் கருதவேண்டும் எனவும் மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறுவர்.

பழையமொழிகளில் லத்தீன் மொழியும் ஒன்று. சீசரைத் தோற்றுவித்ததும் அம்மொழியேயாகும். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னமேயேயுபிறந்து வளர்ந்தது இம்மொழி. சின்னஞ்சிறு நாடாக விளங்கிய ரோமில் பிறந்த இம்மொழி ரோமப் பேரரசின் காலத்தில் ஐரோப்பா, ஆசியா மைனர் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் பரந்து வளர்ந்ததோடு மட்டுமன்றி பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ், இத்தாலியன், போர்ச்சுகீஸ் போன்ற பலவேறு மொழிகளைத் தோற்றுவித்து நின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனினும் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து இன்று பேச்சு வழக்கற்று ஒரு சில கோடுகளில் மட்டும் வழங்குகின்ற நிலையிலேயே உள்ளது. கி. மு. ஆறாவது நூற்றாண்டிலேயே கல்வெட்டுகளைத் தோற்றுவித்து பழையமொழியின் பழையமொழியின் நின்ற இம்மொழி இன்று வழக்கில் இல்லை. சீசரின் வெற்றியில் சிறக்கத்துப் பறந்த இம்மொழி இன்று செத்துண்ட்ட மொழியாகவே இருக்கக் காணுகிறோம்.

இதே நிலையில்தான் இந்திய நாட்டில் வடமொழியும் உள்ளது. வேதங்களையும் உபநிஷத்துக்களையும் கொண்டு வாழ்ந்த சமஸ்கிருதம் இன்று வழக்கில் இல்லை. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னமேயே இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டு வாழ்ந்து பின்னர் இந்திய நாட்டிலேயே பல மொழிகளைத் தோற்றுவித்து அவற்றை வாழ்ந்த பெருமையும் வளர்ந்த சிறப்பும் இதற்கு உண்டு. இன்றைய இலக்கண உலகில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றி

ருக்கும் பாணினியைத் தந்தது இம்மொழி. இலக்கிய பரம்பரையில் காணாததையும் பகுதியையும் பாணனையும் தந்த சிறப்புடையது. இம் மொழியில் தோன்றிய கீதையும் வால்மீகமும் இந்திய நாட்டில் மட்டுமன்றி மேலூடுகளிலும் பரந்த நிலை கொண்டன. எனினும் இன்றைய நிலையில் இதைப் பேச்சு மொழியெனக் கூறுவது கடினமாகவே உள்ளது. எத்தனையோ பாரம்பரியங்களைக் கண்ட இம்மொழி இன்று பாமர மக்களின் மொழியாக இல்லை.

கவிதையையும் காப்பியத்தையும் கண்டு செம்மாந்து நின்ற இம் மொழி இன்று கோயில் மொழியாகவும் ஆராய்ச்சி மொழியாகவும் இருக்கிறதேயன்றி நாட்டுப்புற மக்களிடமோ அல்லது நாகரிகமற்ற மக்களிடமோ காணமுடியாத நிலையிலேயே உள்ளது.

ஆனால் தமிழ் மொழி தனித்த பெருமைகொண்டு இன்றும் வழங்கக் காணுகிறோம். பழைமைக்குப் பழைமையாய் புதுமைக்குப் புதுமையாய் விளங்கும் இம்மொழி உலக அரங்கிலேயே தனியொரு நிலையை எய்தி நிற்கிறது என்பது நன்கு விளங்கும். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னமேயே இலக்கண வரம்புகொண்டு வாழ்ந்த இம்மொழி இன்றும் வாழக் காணலாம். எகிப்தியன், சுமேரியன், பிளீசியன் போன்றவை வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னமேயே ஒரு வரலாற்றைப் பெற்றிருப்பினும் இன்று வாழாதவை. அவை யெல்லாம் இன்று ஆராய்ச்சி மொழியாகவும் கண்காட்சி மொழியாகவும் வரலாற்று மொழியாகவும் உள்ளனவேயன்றி உயிர் உள்ள மொழியாக இல்லை. அவற்றைப் பேசிய மக்கள் மாற்று மொழியினரின் ஆதிக்கத்தில் அடிபட்டு பிற மொழிகளைப் பேசும் நிலையிலேயே உள்ளனர். இவைகளெல்லாம் அன்றைய வரலாற்றைத் தோற்றுவித்தன ஆயினும் இன்றைய வரலாற்றில் வழக்கிழந்து வழங்கிவிட்ட நிலைமையைக் காணுகிறோம். ஆனால், தமிழ் மொழியே அன்றைய வரலாற்றிலும் இன்றைய வரலாற்றிலும் பங்குகொண்டு ஒரு பாரம்பரியத்தைச் சமைத்து வாழக் காணுகிறோம். இதனால்தான் பாரதியும்

“ கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள் — என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெயருண்டு — பின்னர்
யாவும் அழிவுற்றிறந்தன கன்னிர் ”

என இறுமாந்து பாடி நின்றார்.

தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை நோக்கின் இன்னொரு உண்மையும் பளிச்சிடக் காணலாம். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் இது வாழ்ந்திருப்பினும் இன்றும் அதிக மாற்றமின்றி வாழும் நிலையிலுள்ளது. சங்ககால இலக்கியங்களில் காணப்படும் தமிழ் மொழிக்கும் கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்திப் பாடல்களின் தமிழ் மொழிக்குமிடையே பல வேற்றுமைகள் உண்டு. இது போன்றே கி. பி. 10 ஆவது நூற்றாண்டுத் தமிழ் மொழிக்கும் இருபதாவது நூற்றாண்டைய தமிழுக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு. நாட்டுப் புறத்துத் தமிழுக்கும் நகரப்புறத்துப் பேச்சுக்கும் இடையே வேற்றுமைகள் பல இருக்கலாம். ஐயர் பேச்சுக்கும் ஐயங்கார் பேச்சுக்குமிடையே கூட வேற்றுமைகள் இருக்கும். இது போன்று ஒரு அறிஞரின் பேச்சும் ஒரு ஆதிவாசியின் பேச்சும் தம்முள் மாறுபட்டிருக்கலாம். சாமாயர் களின் பேச்சில் சில கொச்சை இருக்கலாம்; பல கோளாறுகளும் இருக்கலாம். ஆனால், இவ்வேறுபாடுகளெல்லாம் பிற மொழிகளிடையே காணும் வேறுபாட்டை நோக்கின் குறைந்தளவிலேயே உள்ளன எனக் கருத இடமுண்டு. எடுத்துக் காட்டாக, ஆங்கில மொழியை நோக்கின் இவ்வுண்மை நன்கு தெரியும். பழைய ஆங்கிலத்தை (Old English) சரியாக உச்சரிக்கக்கூட முடியாத நிலையில் பல ஆங்கில மாணவர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். அதற்கெனத் தனிப் பயிற்சியும் அயரா முயற்சியும் இல்லையென்றால் அது மாறுபட்ட மொழியாகவே தோன்றும். இதே நிலையைத்தான் சீனம் போன்ற மொழிகளிலும் காணமுடியும். முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று சீன மொழி எழுத்து மொழியில் ஒன்றாக உள்ளதேயன்றி பேச்சு மொழியில் மாறுபட்ட பல மொழிகளாகவே உள்ளன. ஆனால், தமிழ் மொழியின் வரலாறு ஏனோ இந்த நிலையை உருவாக்கவில்லை. மாறுபாடுகள் சில வற்றைக் கொண்டு காணப்படினும் தமிழ் மொழி மாறுபட்ட பல மொழிகளாக மாறிவிடவில்லை. எனவேதான் இம்மொழியினைப் பற்றி பேசும் அறிஞர்கள் அன்றும் இன்றும் கன்னியாகவே வாழும் தமிழ் மொழி என்று குறிப்பிடுவர். இதனை உள்ளத்திற் கொண்டுதான் மனோன் மணிய சுந்தரனார்

சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்ததுமே

.....

எனப் பாடிச் சென்றார்.

இந்நகரமும் கூறியவற்றால் தமிழ் மொழி பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தனக்கென ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தோற்றுவித்து வாழ்ந்தது என்பதும் எனினும் சில மொழிகளைப் போல வளர்ந்து வீழ்ந்துவிடாத ஒரு வீறு கொண்ட மொழியென்பதும் விளங்கும். பழையமையைக் கண்டது எனினும் பாபிலோனிய மொழியைப் போலவோ அல்லது பண்டைய எகிப்திய மொழியைப் போலவோ அழிந்துவிடவில்லை. ஆக்கம் பல கண்டு இன்னும் வாழக் காண்கிறோம். லத்தீனைப் போன்றே அல்லது சமஸ்கிருதத்தைப் போன்றே வாழ்வில் நலிந்து கோயில்களிலும் குகைகளிலும் கரந்துறையவில்லை. அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியில் மட்டுமன்றி பாமர மக்களின் மத்தியிலும் வாழக் காணுகிறோம். வாழும் மொழியாகவும் வளரும் மொழியாகவும் வரலாற்று மொழியாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆங்கிலம், பிரஞ்சு போன்ற பழைய இல்லாத நிலையில் இல்லை இம்மொழி. எத்தனையோ நூற்றாண்டு வாழ்வு கொண்டு வரலாறு கொண்டு விளங்கிறது. நாகரிக மொழிகளாகக் கருதப்படும் ஆங்கிலமும் பிரஞ்சும் பிறப்பிக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வளர்ந்து நின்ற சிறப்பையும் கொண்டுள்ளது. சிந்தனைத் தெளிவையும் சிறந்த கற்பனையும் கொண்ட இம்மக்களிடையே தோன்றிய கவிதைகளும் காப்பியங்களும் பல. எண்ணங்களும் எழுச்சிகளும் பலப்பல. அவர்களின் சிந்தனையில் சிந்தி நின்ற காவிய மலர்கள் பலப்பல! வாடாத எண்ணத்திலும் வற்றாத கற்பனை ஓட்டத்திலும் கருக்கொண்ட வாழ்வு நூல்கள் பலப்பல!

5.0 திராவிட இன மொழிகளும் பிற இன மொழிகளும்.

திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய இலக்கணங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் வெளிவந்த நேரத்தில் பல அறிஞர்கள் இம்மொழிகள் எந்த இனத்தைச் சார்ந்தன என ஆராய முற்பட்டனர். கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ராஸ்க், பாப் போன்றோர்கள் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளை ஆராய்ந்து அவைகள் ஓரினம் எனக் கூறியதை ஒட்டி உலக மொழிகளை இன அடிப்படையில் மொழி நூல் உலகம் ஆராய்ந்தது. இந்நிலையில் திராவிட மொழிகளுக்கும் உலகில் காணப்படும் பிற இன மொழிகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு பற்றிப் பல மொழிநூல் ஆய்வாளர்கள் எழுதியிருக்கக் காணலாம். இம்மொழிகள் இந்திய நாட்டில் பேசப்படுவதால் இன்றைய இந்தோ-ஆரிய மொழிகளைப் போலவே இம்மொழிகளும் ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தன. சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவானவை என்ற எண்ணம் பலவாறு அறிஞர்களிடையே இருந்தது. திராவிட மொழிகளில் பொதுவாகக் காணப்படும் ஏராளமான ஆரியச் சொற்கள் இத்தகைய எண்ணத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தன. மேலும் அறிஞர்களும் கீழை நாட்டு அறிஞர்களும் இக்கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். கோல் புரூக் (Cole Brooke), கரே (Carey), வில்கின்ஸ் (Wilkins), போப் (G. U. Pope) போன்ற பல அறிஞர்கள் இத்தகைய ஒரு எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கக் காணலாம். இது போன்ற சேஷ் ரி சாஸ்தி, ஞானப்பிரகாசர் போன்ற பல கீழை நாட்டறிஞர்களும் ஆரிய மொழிகளுடன் இம் மொழிகள் தொடர்புள்ளன என நம்பினர்.

ஆனால் கால்டுவெல் போன்ற பலர் இக்கருத்து தவறு என்றனர். மேலும் இம்மொழிகள் 'சித்தியன்' மொழிகளுடன் தொடர்புடையன என எண்ணினார் கால்டுவெல்.

இன்னும் சிலர் இம்மொழிகள் ஆப்பிரிக்க மொழிகளுடன் ஒப்பவைத்து எண்ணப்படத்தக்கன என்பர். குறிப்பாக டட்டில் நூபியன் மொழியுடன் தொடர்புடையது என்றார்.

வேறு சிலர் இம்மொழிகளுக்கும் நடுத் தரைக்கடல் பகுதிகளிலுள்ள பலவேறு மொழிகளுக்கும் தொடர்பு காணப்படுகின்றது என்றனர். சிலர் மைதின்னி மொழியுடனும் வேறு சிலர் சுமேரிய மொழியுடனும் இன்னும் சிலர் எத்துரஸ்கன் மொழியுடனும் ஒப்பிட்டுக் காட்டினர். தெற்கு ஐரோப்பா முதல் ஆசியா மைனர் ஈடுக உள்ள பரந்த இடப் பரப்பில் வாழ்ந்த மொழி இது என்றும் இதனால்தான் இதற்கும் பாஸ்க், காக்கேசியன் போன்ற மொழிகளுக்கும் இடையே பல தொடர்புகள் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர் சிலர்.

இன்னும் சிலர் இம்மொழி கொரிய மொழியுடன் தொடர்புடையது என்றனர்.

வேறு சிலர் முண்டா மொழிகளும் இம்மொழிகளும் இனத்தொடர்புடையன என்றனர்.

ஹீராஸ் போன்றவர்கள் மொகன்சதாரோவில் காணப்படும் மொழி திராவிட மொழியே என்பதுடன் அவற்றிற்கும் மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளில் உள்ள மொழிகளுக்கும் தொடர்பு உண்டு எனவும் கூறுவர்.

வேறு சிலரோ திராவிட மொழிகளைப் பிறஇன மொழிகளுடன் தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவதற்குரிய செய்திகளும் சான்றுகளும் இல்லை என்றும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியும், மொழியியல் ஆராய்ச்சியும் வளர்ந்திருந்த போதிலும் தெரிவான ஒரு நிலை இன்னும் உருவாகவில்லை என்றும் அண்மைபில் மொகன்சதாரோ கல்வெட்டுக்கள் திராவிட மொழியைத் தாங்கி நிற்கின்றன என்று பின்னிஷ் அறிஞர்கள் கூறிய போதிலும் கூட ஜயப்பாடின்றித் தெரிவாக எதும் கூறுவதற்கில்லை என்றும் கூறுவர்.

இந்நிலையில் திராவிட மொழிகள் தனியானதொரு இனம்; இவற்றிற்கும் வேறுஇன மொழிகளுக்கும் இடையே இனத்தொடர்பு காண்பது பொருந்தாது எனவும் எண்ணுவர். இவற்றையெல்லாம் விரிவாகக் காண்போம்.

5.1 திராவிட மொழிகளும் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளும்

கால்டுவெல் தம்முடைய நூலில் திராவிட மொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் வெவ்வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவை என்றும் திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் உருவானவை அல்ல என்றும் தொரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

சமஸ்கிருதம் கற்ற பல அறிஞர்கள் (Cole Brooke, Carey, Wilkins) திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவானவை என எண்ணியிருந்தனர். இத்தகைய எண்ணத்துக்குக் காரணம் திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் சமஸ்கிருதச் சொற்களும் ஒரு சில இலக்கணக்கூறுகளும். மேலும் இவ்வறிஞர்கள் திராவிட மொழி பற்றி அறியாத காரணத்தினால் இத்தகைய தவறான எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பார் கால்டுவெல்.¹

திராவிட மொழிகள் பல சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கொண்டிருத்தல் உண்மையே எனினும் மொழியமைப்பிலும் (Structure) அடிப்படைச் சொற்களின் (Basic vocabulary) ஆக்கத்திலும் இலக்கண முறைமையிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து மிகவேறுபட்டிருத்தல் காணலாம். சில திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருதச் செல்வாக் கிணத்தளரிவிட்டுத் தூய திராவிட மொழியாக இயங்க முடியாமல் இருக்கலாம். எனினும் இவை திராவிட மொழிகளே. பல இனமொழிகள் கலந்து உறவாடுகின்ற போது ஒரு இனத்திலிருந்து இன்னொரு இனம் பலவற்றைக் கடனாகப் பெறலாம். ஆனாலும் அவை வெவ்வேறான இனங்களாகவே எண்ணப்படும்.²

ஆங்கில மொழி ஒரு மேற்கு ஜெர்மானிய மொழி. இன்றைய ஆங்கிலம் பழைய ஆங்கிலோ-சாக்சானிலிருந்து உருவானது. இது வரலாறு காட்டும் உண்மை. இன்றைய ஆங்கில மொழியில் பலவேறு

1 Caldwell, *ibid.* p.42

2 Caldwell, *ibid.* p.35

லத்தீன், பிரஞ்சு மொழிகளின் சொற்களைக் காணலாம். எனினும் ஆங்கிலத்தை லத்தீன் மொழியிலிருந்து பிறந்தது என்றே அல்லது ரோமானிய இனத்தைச் சார்ந்தது என்றே அறிஞர்கள் கருதுவதில்லை. ஆங்கில மொழியில் காணப்படும் லத்தீன் சொற்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் அதிகமான சமஸ்கிருதச் சொற்கள் திராவிட மொழிகளில் காணப்படுவதில்லை. எவ்வாறு ஆங்கிலத்திற்கும் லத்தீனுக்குமிடையே இனவாற்றுமை கற்பிப்பதில்லையோ அது போன்றே சமஸ்கிருத மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும்மிடையே இனவாற்றுமை கற்பிப்பது தவறு எனக்காட்டுவார் கால்டுவெல்.¹

திராவிட மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருதத்திற்குமிடையே காணப்படும் வன்மையான வேற்றுமைகள் பலவற்றைக்காட்டி இவை வெவ்வேறான இனத்தைச் சார்ந்தவை என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுவது போன்று சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து பிறந்தவையல்ல திராவிட மொழிகள் என்றும் முடிவு கட்டுவார் இவர்.²

எனினும் கால்டுவெல்லுக்குப் பின்னால் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் சிலர் திராவிட மொழிகள் இந்தோ-ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தவையே என்று கூறியிருக்கக் காணலாம். இத்தகைய அறிஞர்களில் டாக்டர் ஜி.யு.போப், எம். சேஷநிரி சாஸ்திரி, எஸ். ஞானப்பிரகாசர் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.³

1 Caldwell, *ibid.* p.46

2 Many other differences in grammatical structure, and many differences also in regard to the system of sounds, will be pointed out hereafter, in the course of the analysis; but in the important particulars which are mentioned above, the Dravidian languages evidently differ so considerably from the languages of the Indo-European family, and in particular from Sanskrit (notwithstanding the predominance for so many ages of the social and religious influence of the Sanskrit-speaking race), that it can scarcely be doubted that they belong to a totally different family of tongues. They are neither derived from Sanskrit, nor are capable of being affiliated to it. *ibid.* p. 51

3 Rev. G. U. Pope Notes on the South Indian or Dravidian Family of Language, Indian Antiquary, Vol. V. 1876,

டாக்டர் ஜி.யு. போப் “இந்தியன் ஆண்டிக்குரி”யில் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளில் இது பற்றி விளக்கமாக எழுதுகிறார். திராவிட மொழிகளுக்கும் ஆரிய மொழிகளுக்கும்மிடையே ஆழ்ந்த ஒற்றுமையும் இனத் தொடர்-ம் உண்டு என்றும் இவற்றிடையே காணப்படும் வேற்றுமைகள் கெல்டிக் (Celtic) மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருத மொழிக்குமிடையே காணப்படும் வேற்றுமைகளைவிட அதிகமாக இல்லை யென்றும் வாதாடக் காணலாம்.

தமிழ் மிகப் பரந்து வளர்ந்த சிறந்த மொழியென்றும் இதனையும் சமஸ்கிருதத்தையும் அல்லது பிற இந்தோ-ஆரிய மொழிகளையும் (Indo-European) ஒப்பிட்டுக் காணுவதால் பயனில்லை என்றும் அதனால் வளர்ச்சியடையாத பிறமொழிகளிலிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டு என்றும் கூறுவார் இவர்.

கன்னடத்தில் காணப்படும் ஹகரத்தில் தொடங்கும் பதினான்கு சொற்களைத் தந்து அவற்றிற்கும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளைச் சார்ந்த லத்தீன், கிரேக்கம், அங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் உள்ள சொற்களுக்கும்மிடையே ஒற்றுமை காணப்படுகின்றன என்று கூறுவார்.

உராலிக்-அல்டய்க் மொழிகளுடன் தொடர்புடையன இம்மொழிகள் என்று கூறும்போது விடனி “இந்நிலைக்குப் போதுமான சான்றுகள் இல்லை” என்று கூறுவதைப் போப் எடுத்தக்காட்டி இம் மொழிகளில் உராலிக்-அல்டய்க் மொழிகளில் உள்ளது போன்று இங்கு உயிர் ஒற்றுமை (Vowel Harmony) இல்லையென்றும் அதனால்

pp. 157-, 299-, 360-61, Vol. VIII, 1879, pp. 80-8)

M. Seshagiri Shastri

Notes on Aryan and Dravidian Philology, Vol. I, Madras, 1884

S. Gnanaprakasam

‘Linguistic Evidences for the common Origin of the Dravidians and Indo-Europeans’ Tamil Culture vol. 2, 1953

R. Swaminatha Iyer

‘The Aryan affinities of Dravidian Pronouns’, Proceedings of the All India Oriental Conference, 1924.

இம்மொழிகளை உராவிக் இனத்தோடு ஒப்பிடுவது தவறு என்றும் ஆனால் சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழுக்குமிடையே சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன என்றும் கூறுவார் போப். எடுத்துக்காட்டாக சமஸ்கிருதத்தில் அகரத்தில் (ā) முடிவன தமிழில் ஐகரத்தில் (ai) முடிகின்றன என்று கூறி, எனவே ஆரிய மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் அதனால் திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே ஒற்றுமை உள்ளது என்றும் வாதாடுவார். மேலும்

பண்ணு	fonden (A.S.) "do"
தீமை	teona (A.S.) evil
துயர்	tre (A.S.) Lat. trist-is
chekku (தெலு.)	cheek (Eng.)
கொல்	kill (Eng.)

போன்ற தூற்றெட்டு சொற்களை தத்தந்து ஒழுங்கான ஒலியொற்றுமை (Phonetic correspondences) உள்ளது என்று வாதாடுவார்.¹

தமிழில் சிறந்த அறிவும் பற்றும் கொண்ட இவ்வறிஞர் பெருமகன் இன்றைய மொழியியல் கருத்துக்கொவ்வாத சில எண்ணங்களையும் கொண்டிருந்தார் என்பது கட்டுரையைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும். "காலம் மனிதனை உருவாக்குகிறது" என்பது எத்தனை அளவுக்கு உண்மை!

சமஸ்கிருதமும் கெல்டிக் மொழிகளும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவை. ஆனால் அவை தம்முள் காணப்படும் வேற்றுமைகளைவிட சமஸ்கிருதத்திற்கும் திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே காணப்படும் வேற்றுமைகள் அதிகமில்லை என்று வாதாடுவார் இவர். ஆனால்

1 I have made a selection of words I have met within reading Dravidian authors, which have a resemblance to known Indo-Germanic stems. I dare say the identity is accidental in many cases; in others there seems to be traces of a law. In some words the similarity is not great; but let anyone compare the list in Klaproth's *Sprach-atlas*, of North Asian dialects, and he will perceive no resemblance whatever between those words and any Dravidian forms, while here each word seems an echo of some Aryan form. *ibid*, 1.

இரண்டு மொழிகள் ஒரே இடத்தில் பேசப்படும் போது ஒன்றின் செல்வாக்கு இன்னொன்றில் புகுவது இயற்கை என்ற உண்மையை மறந்துவிட்ட நிலையில்தான் திராவிட மொழிகளும் சமஸ்கிருதமும் இனத்தொடர்புடையன எனக்கூறினார் இவர்.¹

1 My contention is (1) that between the language of southern India and those of the Aryan family there are many very deeply seated and radical affinities; (2) that the difference between the Dravidian tongues and the Aryan are not so great as between the Keltic (for instance) and the Sanskrit; and (3) that by consequence, the doctrine that the place of the Dravidian dialects is rather with the Aryan than with the Yuranian family of languages is still capable of defence. *ibid.* p. 157.

5.2 திராவிட மொழிகளும் நடுத்தரைக் கடலோர மொழிகளும்

நடுத்தரைக் கடலோரத்தில் வாழ்ந்த பலவேறு மொழிகளையும் திராவிட மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளனர் பலர். இம்மொழிகள் அனைத்தும் இந்தோ-ஐரோப்பிய இனத்தினச் சார்ந்தன அல்ல என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சாட்டர்ஜி, பிரெளன், ஸ்டென் கனோவ், லாகோவரி, சதாசிவம் போன்றவர்கள் இம்மொழிகளைத் திராவிட மொழிகளாடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளனர். ஐரோப்பிய நாட்டில் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் பரந்து வளர்வதற்கு முன்னால் பலவேறு மொழிகள் அங்கு வளர்ந்து வந்தன என்றும் அம்மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையே இனத்தொடர்பு உண்டு என்றும் கூறுவர். சுமேரியன், ஏலமைட், காரியன், பாஸ்க், காக்கேஷியன் போன்ற மொழிகள் எல்லாம் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மொழிகள். இம்மொழிகள் ஆசியா மைனர் பகுதியில் அழியாத ஒரு நாகரிகத்தை விட்டுச்சென்றவை. இவை ஒரு பெரு இனத்தைச் சார்ந்தன என்றும் இப்பெரு இனத்தின் பகுதியே திராவிடமொழிகள் என்பதும் இவர்களின் எண்ணம்.

சாட்டர்ஜி, திராவிட மொழிகளுக்கும் கிரேக்க நாட்டில் முன்னால் வழக்கில் இருந்த ஏஜியன் மொழிக்கும் (Aegian) இடையே பலவேறு ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன என எண்ணுவார். இவற்றிடையே உள்ள இன உறவினைப்பற்றி இவர் எவ்வித கருத்தையும் கூறவில்லை எனினும் (Dravidian, p. 24) நடுத்தரைக் கடலோரப் பகுதிகளில் அதிலும் குறிப்பாகக் கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த ஏஜியன் மக்களும், திராவிட மக்களும் தம்முள் தொடர்புடையவர்கள் என்பது (Dravidian p. 18, 19) இவர்தம் கருத்தாகும். திராவிடர் என்ற சொல்லே இம் மொழியில் இருந்து உருவாகி இருக்கலாம் என அவர் எண்ணுவதாக முன்னர்க் கண்டோம்.

5.3 திராவிட மொழிகளும் எத்துருஸ்கன் (Etruscan) மொழியும்

ரோமர்கள் இத்தாலி நாட்டை அடைவதற்கு முன்னால் அங்கு மிக்க நாகரிகம் பெற்று வாழ்ந்த மக்களே எத்துருஸ்கன் மொழியினர். சிறந்த நாகரிகமும் வளர்ச்சியும் பெற்ற இம்மக்களின் மொழியே எத்துருஸ்கன் மொழி. ரோமர்கள் இவர்களை வெற்றி கொண்டபோது இவர்கள் ரோமர்களின் குழந்தைகளின் ஆசிரியர்களாகவும் அவர்களின் மெய்க்காப்பாளர்களாகவும் பணியாற்றி வந்தனர். இத்தகைய வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் நாகரிக முதிர்ச்சியும் கொண்ட மக்களின் மொழியும் நல்லதொரு வளர்ச்சியைக் கொண்ட மொழியாகவே கருதப்படுகிறது.¹

இம்மொழியின் இலக்கணக் கூறுகள், ஒலியமைப்பு போன்றவை பற்றி அதிகம் தெரியாது எனினும் ஓரளவுக்கு இம்மொழி பற்றி அறியலாம். திராவிட மொழிகளுக்கும் இம்மொழிக்குமிடையே காணப்படும் சில ஒற்றுமைகளைக் கொண்டு இவ்விரண்டு மொழிகளும் ஒற்றுமை உடையன எனக் கருதுவர் சிலர். ஸ்டென்கனோவ் 1904-இல் தாம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில்² இது பற்றி விளக்கமாகப் பேசுதல் காணலாம். கிரிஸ்டியானா (நார்வே) பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த போது எழுதிய கட்டுரையில் இவ்விரண்டு மொழிகளையும் ஒப்பிடுகிறார். எத்துருஸ்கனில் காணப்படும் *ama* (to become) அல்லது *ma* என்ற சொல்லும் கோண்டி மொழியில் உள்ள *mā* என்ற சொல்லும், 'taru' என்ற எத்துருஸ்கன் சொல்லும், 'தர' என்ற தமிழ்ச் சொல்லும் (Tamil) ஒரே பொருளைத் தருகின்றன என்றும் எத்துருஸ்கன் *cal* என்ற சொல்லும் தமிழ் 'கல்' என்ற சொல்லும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்றும் இன்னோரன்ன சொற்கள் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டி இவ்விரு மொழிகளும் தம்முள் இனத்தொடர்புடையன எனக் காட்ட முற்படுகிறார்.

1 ச. அகத்தியலிங்கம், உலக மொழிகள் - முதல் பகுதி

2 Sten Konow, 'Etruscan and Dravidian', Journal of Royal Asiatic Society, Vol. 50. (1930), pp. 45-57

எத்துருஸ்கன் மொழியின் பால் பகுப்பு பற்றி அதிகம் தெரியா விடினும் தமிழ் பால் பகுப்புடன் ஒத்துக் காணப்படுகிறது என்பது இவர் எண்ணம். எத்துருஸ்கனின் பெண்மைகாட்டும் “i” ஒட்டு தமிழ் போன்ற மொழிகளில் காணப்படும் ‘இ’ கரத்துடன் பொருந்தி யுள்ளது என்பார் இவர்.¹ இது போன்றே பன்மை காட்டும் விகுதிகள் இருமொழிகளிலும் ஒன்றாக இருக்கின்றன என்றும் தமிழில் அல்லது பிற திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் -ar, -ga, -lu போன்ற விகுதிகள் எத்துருஸ்கன் மொழியிலும் உள்ளன என்றும் கூறுவர்.² தமிழில் அரசன், அரசர் என்பன போன்று இம்மொழியிலும்

<i>clen-ar</i>		மகன்கள்	
<i>cepen</i>	(ஒருமை)	<i>cepar</i>	(பன்மை)
<i>aisar</i>	(கடவுள்கள்)		

போன்ற சொற்கள் உள்ளன என்றும் எடுத்துக்காட்டுவார். மேலும் திராவிட மொழிகளில் சில நேரங்களில் ஒருமையே (அஃறிணையில் பன்மையாகப் பயன்படுத்தல் போன்று இம்மொழியிலும் உள்ளது என்பார்³). பெயராக்கத்திலும் ஒற்றுமையுள்ளன. தமிழில் காணப்படும் -அம், -கு, -அல் போன்ற விகுதிகள் (Formative suffixes) எத்துருஸ்கன் மொழியிலும் உள்ளன என்பார் இவர்.

இதுபோலவே இரு மொழிகளிலும் காணப்படும் வேற்றுமை யாக்கம் ஒத்துள்ளன என்று கூறி பல எடுத்துக் காட்டுக்கள் தருவார். எத்துருஸ்கன் மொழியில், *θ, θi, t, ti, e, nt* போன்ற இட

1 We do not know much about the distinction of genders in Etruscan. In the Dravidian languages all nouns can be divided into two classes, such as to denote rational and irrational beings respectively..... It might, however, also be compared with Etruscan suffix *i* in feminine names.

Sten Konow, *ibid.* p. 47.

2 Professor Trop has in his *Etruskische Beitrage* tried to show that exactly the same suffixes, and no others are used in Etruscan. *ibid.* p. 48.

3 According to Trop, the singular may also be used without any addition as plural. Compare Trop, *i* p. 96, *ibid.* p. 48.

வேற்றுமை உருபுகளும் (*t* (கோலாமி) *d*, *tu*, *t* (துளு), *te*, *ne*, *e* (கோண்டி) *ti* (பிராகூய்) தம்முள் ஒத்தள்ளன என்பர். வேற்றுமை உருபுகள் மட்டுமன்றி மூலிடப் பெயர்களும் இம் மொழிகளிடையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்று பொருத்திக் காட்டுவார்.

வினைச் சொற்கள் தம்முள் மிகுந்த ஒற்றுமைகொண்டு விளங்குகின்றன என்றும் குறிப்பாக ஏவல் வினை (Imperative), இறந்தகாலம் காட்டும் பண்பு, செய்வியென் ஏவல் (Causative), மறைவினை (Negative) போன்ற பகுதிகள் பொருந்திக் காணப்படுகின்றன எனவும் குறித்துச் சொல்லுவார் இவர். மலையாள மொழியைப் போலவே இம்மொழியில் காணப்படும் வினைச்சொற்களும் பால் காட்டும் விசுதிகளின்றி உள்ளன என்றும்¹ இது இம்மொழிகளிடையே ஊறி நிற்கும் இன ஒற்றுமையைப் புலப்படுத்தும் என்றும் கூறுவார்.

1904-இல் இவ்வாறு இரு மொழிகளுக்குமிடையே இனவொற்றுமை கண்ட இவ்வறிஞர் 1927-இல் தம்முடைய நூலில் (Linguistic Survey of India, Vol. IV) இக்கருத்தை மாற்றிக் கொண்டமை காணலாம்.² 1904-லும் கூட தம் கருத்தை முடிந்த முடிபாகக் கூறாமல் விட்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாம்.³

-
- 1 In Malayalam a form such as *yannu* may mean 'having come' and 'came'. Similarly the Etruscan *turu* is sometimes a participle and sometimes a past tense. *ibid.* p. 50.
 - 2 Sten Konow. Linguistic Survey of India Vol. IV (1927) p 282
 - 3 I am convinced that further points of analogy might easily be found by these who know the languages in question better than I do. I do not think that they prove immediate connection between Etruscan and the Dravidian family. But they seem to show that the structure of both agrees in important points, and they remind us how easily we are mistaken in looking out for languages related to a form of speech which is so unsatisfactorily known as Etruscan. *ibid.* p. 51.

5.4 திராவிட மொழிகளும் மைதன்னி மொழியும்

நடுத்தரைக் கடலோரத்தில் பேசப்பட்ட மைதன்னி (Mitanni) மொழியுடனும் திராவிட மொழியை இணைத்துக் காட்டுவர் சிலர். பிரௌன் (G. B. Brown) தாம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில்¹ இவ்விரு மொழிகளும் தம்முள் இனவொற்றுமையுடையனவென்று கூறுவார்.

மைதன்னி கி.மு. 15-ஆம் நூற்றாண்டையொட்டி யூப்பிரட்டிஸ் நதிக்கரையோரத்தில் வழக்கிலிருந்த மொழியாகும். இம்மொழி பேசியவர்களையடுத்துக் கிழக்கே அசிரிய மக்களும் (Assyrians) மேற்கே ஹிட்டைட் (Hittite) மக்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். இம்மக்கள் எகிப்தியர்களை எதிர்த்து நின்று பின்னால் ஹிட்டைட் மக்களுடன் ஒன்றியவர்கள். இவர்கள் மொழிபற்றி அதிகம் தெரியாவிடினும் தெல் எல் அமர்வினால் கிடைத்த சில சான்றுகளைக் கொண்டு இம் மொழிபற்றி அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளனர். இவர்களுள் பெர்டினண்டு போர்க் என்பவர் (Ferdinand Bork) குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் எழுதிய இலக்கணத்தையும், தந்துள்ள சொற்களையும் அடிப்படையாக வைத்து தான் பிரௌன் ஆராய்ந்துள்ளார். திராவிட மொழிகளில் பயிற்சியுள்ள பிரௌன் இவ்விரு மொழிகளும் தம்முள் இனவொற்றுமையுடையன எனக் கருதுவர்.²

இவர் திராவிட இனமொழிகளின் ஒலியமைப்பு, இலக்கணம், சொற்கள் முதலியவற்றையும் மைதன்னி மொழியின் ஒலியமைப்பு, இலக்கணம், சொற்கள் முதலியவற்றையும் ஒப்புமைப்படுத்திக் காண்

- 1 G. B. Brown, The possibility of a connection between Mitanni and Dravidian Languages, JAOS, Vol. 50 (1950)
- 2 The problem raised in this paper is the possibility of a connection between Mitanni and Dravidian Languages. Assuming the substantial accuracy of Bork's work, as indicated above, it is possible to trace a large number of parallelisms, too many, it is thought, to be the result of mere accident. These resemblances lie in the fields of (1) Phonology (2) Grammar (3) Lexicology

கிருர். திராவிட மொழிகளில் உள்ள தமிழ் மொழியையும் மைதன்னி மொழியையும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தந்து தம் கொள்கையை நிலை நாட்டுகிறார் இவர். இவர் காட்டும் ஒற்றுமைப் பகுதிகள் பொதுவாக எல்லா மொழிகளிலும் காணமுடியும் என்பது இவர் கட்டுரையைப் படிப்பார்க்குப் புலனாகும்.

திராவிட மொழிகளிலும் மைதன்னி மொழியிலும் ஐந்து உயிர்கள் உள்ளன. இவ்விரு மொழிகளிலும் காணப்படும் வல்லெழுத்துக்கள், மெல்லெழுத்துக்கள், இடையினம் ஆகியவற்றில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றன என்பது இவர் கருத்து. ஆனால் திராவிட மொழிகளில் உள்ளதுபோல் இம்மொழியில் நெட்டெழுத்துக்களோ ணகர, எகர, முகர ஞகரங்களோ இல்லை எனினும் இம்மொழிகள் தம்முள் இன ஒற்றுமையுடையன எனக் கருதுகிறார் இவ்வாசிரியர்.¹

இவ்விரு மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பிலும் பல ஒற்றுமைகளைக் காணமுடியும். திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டுவினைகளும் செய்வினைகளும் தம்முள் மயங்குவது போன்று இம்மொழியிலும் காணமுடியும் என்றும் திராவிட மொழிகளில் எச்சங்களிலிருந்து பல வகை வினைச் சொற்கள் உருவாவது போன்று இம்மொழியிலும் உருவாகின்றன என்றும் இம்மொழிகளில் எதிர்மறையைக் காட்டும் பண்பு ஆங்கிலத்தைப் போலல்லாமல் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது என்றும், ஆங்கிலத்தில் காணப்படுவது போன்று மூலிடப் பெயர் அடை (relative pronoun "who" "which" etc.) இம்மொழிகளில் இல்லையென்றும் காட்டுவார் இவர்.²

1 Summarizing the comparison of the alphabets, it may be said: (1) that there is remarkable accord in the vowel system of the two tongues; and (2) that the consonants, while not agreeing quite so closely, show a very general agreement. It is possible that if we had a more accurate representation of the Mitanni sounds they might be found to agree even more closely, with the Dravidian. *ibid.* p. 283.

2 He next points out the fact that Mitanni does not distinguish between active and passive verbal forms, (B. P. 10). This is also true of the Dravidian Languages (L. P. 296, PH. P. 64). The verbal forms, a

மைதன்னி மொழியில் ஏலமைட், காக்கேசிய மொழிகளைப்போன்ற பால்பகுப்பு இல்லையென்றும் ஆனால் இதன்கண் உயர்திணை (rational) அஃறிணை (irrational) பகுப்பு காணப்படுகின்றது என்றும் போர்க் கூறுவார். இதனையடிப்படையாக வைத்து ஆராயும் பிரெளன் இத்தகைய பால் பகுப்பு அமெரிக்க-இந்திய மொழிகளையும் திராவிட மொழிகளையும் தவிர வேறு எந்த உலக மொழிகளிலும் இல்லையென்றும் மைதன்னியில் ஆண்பாலைக் காட்டும் ஒட்டாக (n) னகரமும் பெண்பாலைக் காட்டும் ஒட்டாக லகரமும் (l) அஃறிணையைக் காட்டும் ஒட்டாக மகரமும் (m) காணப்படுகின்றன என்றும் இவை திராவிட மொழிகளுடன் பொருந்தி நிற்கின்றன என்றும் கூறுவார்.¹ மேலும் மைதன்னி மொழியில் உள்ள மூவிடப் பெயர்கள் திராவிட மூவிடப் பெயர்களுடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்பது இவர் எண்ணம்.² இதுபோன்றே திராவிட மொழிகளில் வேற்றுமைகளும் ஒன்றாகப் பொருந்தியுள்ளன என்பார் இவர்.

போர்க் தாம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் மைதன்னி மொழியையும் பிராகுய் (Brahui) மொழியையும் ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டி இவ்விரு மொழிகளுக்கும்ிடையே சில வேற்றுமைகள் உள்ளன என்றும் இவை தற்செயலாக உள்ளவை (Accidental) என்றும் கூறுவார். ஆனால்

host of them, are built upon participles in both languages (B. P. 10; C. P. 388). Neither Mitanni nor Dravidian possesses a true relative pronoun, though Bork finds in the element *ne*, used in declension, "e in. Art von Relativum" (B. P. 45). Also both Mitanni and Dravidian are destitute of general negatives, such as our "no" and "not". *ibid.* p. 283.

1 *ibid.* pp. 284-85

2

	மைதன்னி	தமிழ்
தன்மை	su	yān
	soene	en, ēn
முள்ளிலை	— — —	ni
	anni	un
படர்க்கை	-an	-an, ān
	ati	atu
	atini	atan

பிரெளன் இவை இன அடிப்படையில் எழுந்தனவே என்று கூறி இவற்றிடையே உள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகிறார்.¹

1 I would go further than he goes; I gather that in his view these resemblances are more or less fortuitous and accidental, and due to the contact of distinct languages. I would rather feel that there is a probability of some genetic connection between these linguistic families. More investigation is necessary before the point can be settled. *ibid.* p. 305.

5.5. திராவிட மொழிகளும் சுமேரியன் மொழியும்

திராவிட மொழிகளும் ஏஷியாமைனரில் வாழ்ந்த சுமேரியன் மொழியும் தம்முள் இனஉறவு கொண்டவை என்பார் சதாசிவம் தாம் எழுதிய நூல் ஒன்றில் இதுபற்றி விரிவாக ஆராய்வார் இவர்.¹ ஹால் என்பார் மாஸிட இயல் அடிப்படையில் கண்ட உறவு மொழியியல் அடிப்படையில் உறுதியாகிறது என்பார் இவர்.²

திராவிட மொழி ஒரு ஒட்டு மொழி என்பதும் பிற ஒட்டு மொழி இனங்களில் பின்னே — உக்ரிக் மொழிகளும் சுமேரியன் மொழியும் குறிப்பிடத்தக்கவை என்றும் இவற்றுள் திராவிட இனமும், சுமேரியன் மொழியும் இனத்தொடர்புடையவை என்றும் எண்ணுவார் இவர். இவர் இம் மொழிகளில் காணப்படும் பலவேறு ஒலியன்களையும், உருபன்களையும் ஒப்புமைப்படுத்தி இவற்றிடையே உறவு காண்பார். இது போன்றே பலவேறு சொற்களிடையேயும் ஒப்புமை காண்பார்.

சுமேரியன்

al	ஆள்	(DED. 341)	‘ஆளுதல்’
ab	ஆன்	(DED. 283)	‘பசு’

1 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறை நடத்திய சூய்வாங்கில் படித்த கட்டுரை ஒன்றில் இதுபற்றி விவரிக்க காணலாம் (Seminar on Dravidian Linguistics. II, 1969)

2 “The ethnic type of the Sumerians, so strongly marked in these statues and reliefs, was as different from those of the races which surrounded them as was these language from those of the Semites, Aryans or other; they were decidedly Indian in type.....and it is to this Dravidian ethnic type of Indian that the ancient Sumerian bears most resemblance, so far as we can judge from his monuments. He was very like as the southern Hindu of the Dekkan (who still speaks Dravidian language). And it is by no means improbable that the Sumerians were an Indian race which passed, certainly by land, perhaps also by sea, through Persia to the valley of the Two Rivers”.

H. R. Hall, The Ancient History of the near East London, 1913, p. 172

	aru	(தெலு.)	
	av	(கோத்தா)	
ar (கர்ச்சித்தல்)	ஆர்	(தமிழ்)	} 'ஆர்ப்பரித்தல்'
	a : r	(மலை.)	
ab	அப்பன்	(DED. 133)	'நந்தை'
kad	கட்டு	(DED. 961)	
	kattu	(கன்னடம்)	
ara	அரை	(DED. 191)	'அரைத்தல்'
ur	ஊர்		'நகரம்'
	u : r	(மலை.)	
	u : r	(தோடா)	
gud	கூடு	(DED. 1563)	'கூடு'
	gu : du	(கன்.)	
kud	குத்து	(DED. 1429)	
	kuttuka	(மலை.)	
kur	குதிரை	(DED. 1423)	
kurun	குருதி	(DED. 1489)	
buru	புற்று	(DED. 3556)	
	purru	(மலை.)	
	puttu	(கன்.)	
ir	ஈ	(DED. 351)	'இது'
mili	மிடறு	(DED. 3971)	'கழுத்து'
mur	முதுகு	(DED. 4058)	
tub	துப்பு	(DED. 2785)	

இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான சொற்களை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து இவ்விரு மொழிகளுக்குமிடையே உறவு காண்பார்.

5.6 திராவிட மொழிகளும்

காக்கேசிய — பாஸ்க் மொழிகளும்

நடுத்தரைக் கடலை அடுத்த நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த, வாழ்கிற மொழிகளில் இம்மொழிகளும் அடங்கும். இம்மொழிகளையும் திராவிட மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு காண்பார் லாகோவரி என்பார்.¹ ருமேனிய நாட்டில் பிறந்து பிரஞ்சு நாட்டில் பட்டம் பெற்ற இவர் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியில் வாழ்ந்த பலவேறு மொழிகள் பற்றியும் குறிப்பாக பாஸ்க் மொழி பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார். அதே நேரத்தில் திராவிட மொழிகளின் அமைப்பினையும் அவற்றின் சுழிவு நொளிவுகளையும் தெரிந்துள்ள இவர் இம்மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையே இனத்தொடர்பு உண்டு என்று கூறியதோடு மட்டுமன்றி ஐரோப்பாவின் தென்பகுதி, ரஷ்ய நாட்டின் காக்கேசிய பகுதிகள், வட ஆப்பிரிக்காவின் கடலோரப் பகுதிகள், இந்திய நாடு போன்ற பகுதிகளில் எல்லாம் இம்மொழிகள் வாழ்ந்தன, வளர்ந்தன என்றும் மத்திய தரைக்கடல் மொழிகளில் எத்தனையோ மொழிகள் செத்து சீட்ட போதிலும் சாகாத வரம் பெற்று நிற்பன பாஸ்க் மொழியும், காக்கேசிய மொழிகளும், திராவிட மொழிகளுமே என்றும் கூறுவார். ஏறத்தாழ எட்டு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே இம்மொழிக் குடும்பம் வேரூன்றி தழைத்து மலர்ந்திருந்தது என்றும் வரலாறு காணமுடியாத அளவுக்குச் செம்மையான ஒரு நாகரிகத்தை அப்பகுதிகளிலெல்லாம் நிறுவியிருந்தன என்றும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் தாக்குதல்களால் சுமேரியன் போன்ற மொழிகள் சிந்திச் சிதறுண்ட போதிலும் பாஸ்க் போன்ற மொழிகள் இன்றும் வாழ்ந்து வருவது இம்மொழிகளின் பெருமையைக் குறிக்கும் என்றும் கூறுவர் இவ்வாசிரியர். இம்மொழிகளெல்லாம் ஒரே குடும்ப மொழிகள் என இவர் வாதாடுவார். இம் மொழிகளில் காணப்படும் ஒலியமைப்பும் வாக்கிய அமைப்புகளும் பல்வேறு பொருட்களைக் குறிக்கும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இவற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் சின்னங்கள் என்றும் இந்நிலையை நுணுகி ஆராயின் பாஸ்க் மொழியும் திராவிட மொழிகளும் மிக ஒற்றுமையுடையனவாக காணப்படுகின்றன என்றும் இவர் கூறுவார். பலவேறு

1 Dr. N. Lahovary: Dravidian origins and the West!. 1963.

ஒலியமைப்பினை ஆராயும் இவர் பாஸ்க் மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் உள்ள ரகர, றகர ஒலிகளையும் சுட்டிக்காட்டுவார். இம்மொழியில் காணப்படும் ஹரி என்ற சொல் நூலையும் ஹரீ என்ற சொல் கல்லையும் குறிக்கும். இது போன்றே பல சொற்கள் இம்மொழியில் காணப்படுகின்றன என்றும் இதனால் இம் மொழிகளுக்கிடையே இன ஒற்றுமை உள்ளது என்றும் கூறிச் செல்வார் இவ்வாசிரியர். வல் லெழுத்துக்கள் சொல்லுக்கு இறுதியில் வராததைப் பற்றி நன்கு அறிவோம். இதே நிலையினைப் பாஸ்க் மொழிகளில் காணமுடியும் என்றும் எனவே இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே இன உறவு உண்டு என்றும் வாதாடுவார் லாகோவரி. மேலும் சொற்களைத் தொடங்குகின்ற நிலையிலும் பாஸ்க் மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையே ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இந்நிலை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் வேறு சில மொழிகளிலும் காணப்படுவதில்லை.

இத்தகைய ஒற்றுமை நிலையினைச் சொல் அமைப்பிலும் காணமுடியும். பாஸ்க் மொழி ஓரளவுக்கு ஒட்டு மொழியாக இருப்பதும் திராவிட மொழிகள் ஒட்டு மொழிகள் என கருதப்படுவதும், காலங்காட்டும் இடைநிலைகளில் இம்மொழிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை காணப்படுவதும், வாக்கிய நிலையில் இம்மொழிகளுக்கிடையே சில ஒற்றுமைகள் காணப்படுவதும் இவர் காட்டும் பல காரணங்களில் சிலவாகும். பாஸ்க்மொழி வினைச் சொற்கள் அனைத்தும் பால், எண் போன்ற இலக்கணக் கூறுகளை பல்வேறு ஒட்டுக்களால் உணர்த்துகின்றன. பழந் தமிழைப் போன்று இதன்கண் இரண்டே காலங்கள் உள்ளன. ஆனால் இவ்விரு காலங்களில் ஒன்று இறந்த காலமாகவும் மற்றொன்று நிகழ்காலமாகவும் அமைந்துள்ளன. இறந்தகாலம் காட்டும் ஒட்டு தகரமாகவும், னகரமாகவும் உள்ளமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும். நெகறென் என்ற சொல் “பொறுத்தேன்” என்றும் ஹெகறென் என்ற சொல் “பொறுத்தாய்” என்றும் பொருள்படும். தகர ஒற்றுமையினையெச்சத்தில் இறந்தகாலம் காட்டுவதாக அமையும். இந்நிலையினை வந்து போன்ற சொற்களில் காணப்படும் தகர ஒற்றொடு பொருத்திக் காட்டி இவ்விருமொழிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை கற்பிப்பார் இவ்வாசிரியர். இது போன்றே இன்னும் பல்வேறு திராவிட மொழிகளின் ஒட்டுக்களையும் இணைத்துக் காட்டி நிற்பார் இவர். திராவிட மொழிகளில் உள்ள இரண்டு என்ற சொல்லில் காணப்படும் இகரத்தினையும்

பாஸ்க் மொழியில் உள்ள “bi” என்ற சொல்லில் உள்ள இகரத்தினையும் பொருத்திக் காட்டுவார். ஒன்பது என்ற சொல் பத்திலிருந்து ஒன்று குறைவு என்ற பொருளைத் தருவது போலவே பாஸ்க் மொழியிலுள்ள ஒன்பதைக் குறிக்கும் “beder-atz” என்ற சொல்லும் “one from ten” என்ற பொருளிலேயே ஒன்பதைக் குறிக்கும் என்றும் கூறுவார். பத்து, பதி போன்ற சொற்களைப் போலவே பாஸ்க் மொழியின் “Bed” என்ற சொல்லும் பயன்படுகிறது எனக் காட்டுவார். பாஸ்க் மொழியைப் பற்றி ஆராய்ந்த பலர், பாஸ்க் மொழியும் காக்கேசிய மொழிகளும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன எனக் கூறினும், பாஸ்க் மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையே ஒற்றுமை எதவும் கண்டிலர். மேலும் இவர் காட்டும் ஒற்றுமைகள் அனைத்தும் ஆங்காங்கே பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றனவே யன்றி இன உறவினைக் காட்டுவதற்குரிய ஒழுங்கான ஒப்பு ஒலி மாற்றத்தினைக் (Regular phonetic correspondence) காட்டுவதில்லை. இரண்டு மொழிகளை ஒப்பிடும்போது அவை ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தனவாக இருப்பின் ஒரு ஒழுங்கான நிலையை நம்மால் காணமுடியும். மேலும் ஒரு மொழிக்குரிய அடிப்படைச் சொற்களில் (Basic vocabulary) ஒற்றுமை இருத்தல் வேண்டும். இந்த நிலையினை எல்லாம் இம்மொழிகளிடையே நம்மால் காணமுடிவதில்லை. மேலும் இவ்வாசிரியர் ஹெமிட்டோ செமிட்டிக் மொழிகளும் அக்கேடியன் சுமேரியன் ஏலமைட் போன்ற இறந்துபட்ட பல்வேறு மொழிகளும் பர்பர், சோமாஸி போன்ற பல்வேறு ஆப்பிரிக்க மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் பாஸ்க், காக்கேசியன் மொழிகளும் தம்முள் ஒற்றுமை உடையன என்றும் அவை அனைத்தும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன என்றும் கூறுவார்.

மொழியில் மட்டுமன்றி வேறுபல நிலைகளிலும் இவ்விரு இன மக்களுக்கிடையே ஒற்றுமை காண்பார் இவ்வாசிரியர். தமிழகத்திலும் மலையாள நாட்டிலும் வழக்கில் இருக்கும் அம்மன் வழிபாட்டிற்கும், மத்தியத்தரைக் கடலோரப் பகுதிகளில் “Mother Goddess” எனக் கூறப்படும் தெய்வ வழிபாட்டிற்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமையைக் காட்டுவார். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினர் இந்நாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்னாலேயே அம்மன் வழிபாடு தமிழ் நாட்டில் வழக்கில் இருந்தது என்றும், இவ்வழிபாட்டிற்கும் மத்தியதரை வழிபாட்டிற்கும்

ஒற்றுமை இருப்பதற்கும் காரணம் இவ்விரு இன மக்களும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர் என்றும் எண்ணுவர் இவ்வாசிரியர்.

மலையாள நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் காணப்படும் நாக வணக்கமும், மத்தியத்தரைப் பகுதியில் கிரேக்க நாகரிகத்திற்கு முன்னால் நடப்பில் இருந்து வந்த பாம்பு வணக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டுவார். இது போன்றே பசு வணக்கத்தினையும் குறிப்பாகக் காளை வணக்கத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவார்.

5.7 திராவிட மொழிகளும் ஏலமைட் மொழியும்

மத்தியதரைக் கடல் மொழிகளுள் ஒன்றாகிய ஏலமைட் மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே உறவு காண்பார் மக்கால்பின் (D. W. McAlpin)¹. சொற்கள், ஒலியனியல், சொல்லியல் ஆகிய அடிப்படையில் எல்லாம் இம் மொழிகளிடையே இன உறவு காணப்படுகிறது என்பது இவரது எண்ணம். குறிப்பாக பழந்தமிழுக்கும் இம் மொழிக்கும் இடையே நல்லதொரு உறவு உள்ளது என்பார். தான் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் பழந்தமிழிலே காணப்படுகின்ற இறந்தகாலம்—பிறகாலம் (past-non-past) என்ற நிலையே ஏலமைட் மொழியில் காணப்படுகிறது என்றும் இவை போன்ற பல வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டி இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே தொடர்பு காண்பார்.

1 Towards Proto-Elamo Dravidian, Language, vol- 20, No. 1 March 1974.

'Old Tamil, Elamite, and the Proto-Dravidian Non. past' Proceedings of the Sixth All India Tamil Teacher's Conference, pp. 690-693 Pondicherry, 74.

5.8 திராவிட மொழிகளும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளும்

திராவிட மக்கள் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து வந்தவர்கள் என ஒரு சிலர் கூறுவதைப் பற்றி முன்னர்ப் பார்த்தோம். இது போன்றே ஒரு சில அறிஞர்கள் ஆப்பிரிக்க மொழிகள் சிலவற்றுடன் திராவிட மொழிகளை ஒப்ப வைத்து நோக்கி இவை தம்முள் இன ஒற்றுமை காண முற்பட்டுள்ளனர். ஹொம்பர்கர் (Homburger, L.), மேயர் (Mayer, T.) டட்டில் (E. H. Tuttle), இஞ்ஜாய் (N'diaye) போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.¹

1 L. Homburger, *Inde et l' Egipte*, JA, 243, 1955.
——— *Les dravidiens et l' Afrique*, ICL, 1958
Mayer T. *Drawidische Nominal-suffixe und ihre afrikanischen Paralken*, BA, Bd. 1.1924.

5.9 திராவிட மொழிகளும் நூபியன் மொழியும்

திராவிட மொழிகளையும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளில் ஒன்றான நூபியன் மொழியையும் ஒப்பிட்டுக்காட்டி இன ஒற்றுமை கற்பிக்க முற்படுவார் டட்டில் (Edwin H. Tuttle). தாம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் இதுபற்றிப் பேசுகிறார்.¹ இவர் தம்கருத்து வேறு எவராலும் ஒத்துக் கொள்ளப்படவில்லையாயினும் ஆப்பிரிக்க மக்கள் தென்னிந்தியாவில் குடியேறியிருந்தனர் என்றும் இன்றையத் திராவிட மக்களுக்கும் அவர்களுக்கும் சில தொடர்புகள் இருந்தன எனக் கருதும் பலர் உளர்² என்பது உண்மையாம்.

இவர் தமிழ், கூயி போன்ற திராவிட மொழிகளில் உள்ள கூறுகள் பலவற்றைப் பழைய நூபியன் (Old Nubian) மொழிக்கூறுகள் பலவற்றோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவார். தமிழில் ல, ள, ர, ற ஆகிய எழுத்துக்கள் சொற்களின் முதலில் வராதது போன்று நூபியன் மொழியிலும் இவ்வெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வருவதில்லை என்று கூறுவார். மேலும் கூயி மொழியில் காணப்படும் பல இலக்கணக் கூறுகள் இதன்கண் உள்ளன என்றும் (p. 135) திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் இறந்த காலம் காட்டும் இடைநிலைகளும் நூபியன் மொழியிலுள்ள இறந்த கால ஒட்டுக்களும் தம்முள் பொருந்திக் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறுவார்.

1 E. H. Tuttle, Dravidian and Nubian, JAOS, Vol. 52 pp. 133-144.

2 The Pre-Dravidian coast population of Southern India was composed of varying blends of Negrito and Proto-Polynesian stocks, the former the earlier. The former appear to have contributed a considerable portion of the round-headed element in the very dark in races in hill and forest tracts.

James Hornell, Memoirs of the Asiatic society of Bengal, Vol. VII, No. 1 (1918).

5.10 திராவிட மொழிகளும் உலாப் மொழியும்

மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் செனகால் நாட்டில் பேசப்படும் உலாப் மொழியையும் திராவிட மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும் பேராசிரியர் ஷேக் இஞ்சாய் (Prof. Cheik Tidiane N'Diaye) இவற்றிடையே மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்பார். மொழியியல் அடிப்படையில் மட்டுமன்றி வேறுபல நிலைகளிலும் இம்மொழிகளிடையே ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்பது அவர் கருத்து. இம்மொழிகளில் ஒலியளியல், சொல்லியல் ஆகிய பல நிலைகளில் இம்மொழிகளை ஒப்பிட்டுக் காணும் இவர் இம் மொழிகளைப் பேசும் மக்களிடையே நீண்ட காலத் தொடர்பு இருந்து வந்தது என்றும் எனவே இவை இன உறவு அடிப்படையில் தொடர்பு இல்லாதிருப்பினும் நீண்ட நாள் கொண்ட தொடர்பினால் இவற்றிடையே ஒருவிதமான உறவு இருக்க வேண்டும் என்றும் கருதுகிறார்.

நூற்றுக்கும் அதிகமாக சொற்களிடையே தொடர்புகள் காணப்படுகிறது என காட்டுவார் இவர். மனித உறுப்புக்களின் பெயர்கள், உண்ணுதல், குடித்தல் போன்ற மனிதனின் செய்கை குறித்தச் சொற்கள், செடி கொடிகளின் பெயர்கள், பல வேறு விதமான கருவிகளின் பெயர்கள், இசைக்கருவிகள், உறவுமுறைப் பெயர்கள், எண்ணுப்பெயர்கள், மூலிடப்பெயர்கள், விலங்குகளின் பெயர்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கிறார் இவர்.

உலாப்	திராவிடம்		
kawar	kavar-i	(மலை.)	'மயிர்'
	kavari	(கன்.)	„
bakkan	muungan	(கதபா)	'மூக்கு'
tun	tuc	(கோத்தா)	'உதடு'
kol	kūl	(குருக்)	'வயிறு'
	kōli	(மால்தோ)	'வயிறு'
yaram	niram	(தமிழ்)	'உடம்பு, தோல்'
baram	beral	(கன்.)	
	viral	(தமிழ்)	

'விரல்'

onn	up	(தமிழ்)	‘உண்ணுதல்’
nendu	cindu	(தமிழ்)	‘மூக்கு சிந்து’
kūd	kūḍu	(தெலுங்கு)	‘பெண்களுடன் சூடுதல்’
	kūḍu	(கன்.)	
	kūḍal	(தமிழ்)	
sunā	zōna	(குவி)	‘சோளம்’
	sonna	(கோலமி)	
	connal	(தமிழ்)	
pān	pānai	(தமிழ்)	‘பான’
	pāna	(மலை.)	
	pāṇa	(துளு)	
damba	tombai	(தமிழ்)	‘தொம்பை’
	tombe	(கன்.)	
mbāl	bale	(கன்.)	‘வலை’
	pal	(தோடா)	
	val	(கோத்தா)	
	valai	(தமிழ்)	
xalam	kalam	(தமிழ்)	‘குழல்’
korā	kūram	(தமிழ்)	‘ஒருவகை யாழ்’
tama	tama-tama	(தெலுங்கு)	‘கொட்டு’
yāy	yāy	(தமிழ்)	‘என் தாய்’
cammiñ	tampin, tapi	(தமிழ்)	‘தம்பி’
gune	kūna	(தெலுங்கு)	‘குழந்தை’
gone	gunna	(தெலுங்கு)	‘இளம் விலங்கு’
	gunna	(கன்.)	‘இளம் விலங்கு’
nā	nā	(குடகு)	‘நான்’
	nān	(தமிழ்)	
nan	nan	(பிராகூய்)	‘நாம்’
	na:m	(தமிழ்)	
nga	nīnga	(தமிழ்)	‘நீ’
enn	onnu	(தமிழ்)	‘ஒன்று’
	onnu	(மலை.)	
	ōn	(குருக்)	

yār	ir	(தமிழ், மலை.)	‘இரண்டு’
ñēnt	nānku		
nag	‘பசு’ nāku	(தமிழ்)	‘பசு’ ‘எருமை’
	nāg	(கோத்தா)	‘எருமைக் கன்று’
par	pari	(தமிழ், மலை.)	‘குதிரை’
picc (a)	piṭṭa	(தெலுங்கு)	‘பறவை’

இத்தகைய பலவேறு சொற்களைக் காட்டி இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே தொடர்பு காண்பார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யும் இவருடைய ஆராய்ச்சி முடிபுமீபாது இவ்விரு மொழிகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு நன்கு விளங்கும்.

5.11 திராவிட மொழிகளும் உராலிக் மொழிகளும்

கால்டுவெல் தம்முடைய நூலில் திராவிட மொழிகள் 'ஸ்கித்தியன்' (Scythian) மொழிகளுடன் தொடர்புடையன எனக் கூறினார்.¹ ஸ்கித்தியன் என அவர் கூறியது உராலிக்-அல்டய்க் (Uralic- Altaic) மொழிகளையே. உராலிக்-அல்டய்க் மொழிகளை உராலிக் என்றும் அல்டய்க் என்றும் இரண்டாகப் பிரிப்பர். உராலிக் மொழிகளை பின்னிக் (Finnic) என்றும் உக்ரிக் (Ugric) என்றும் இரண்டாகப் பிரிப்பர். இப்பிரிவுகளில் பின்னிக், எஸ்தோனியன், ஹங்கேரியன், துருக்கி போன்ற பல மொழிகள் அடங்கும். இவற்றையே கால்டுவெல் அன்று 'ஸ்கித்தியன்' எனக் குறிப்பிட்டார். ஸ்கித்தியன் என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் இரானியர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.²

கால்டுவெல் போன்றே வேறுபல அறிஞர்களும் இக்கொள்கையைக் கொண்டுள்ளனர். ராமஸ் ராஸ்க் (Rusk), விட்னி (William Whitney), தியாகராசு (Thyagaraju, A. F.), டால்ஸ்டாவ் (Tolstov, S. P.), மாக்சுமுல்லர் (Maxmuller), ஷ்ராதார் (F. O. Rev. Schrader), டட்டில் (E. H. Tuttle), வெப் (Webb), பரோ (T. Burrow), ஆந்திரனோவ் (M. Andronov), ஆந்திரே சோபர்க் (Andree F. Sjoberg) போன்ற பல அறிஞர்கள் இவ்விரு இன மொழிகளும் தம்முள் தொடர்புடையன என எண்ணுகின்றனர்.³

1 Caldwell, *ibid.* p. 61

2 *Linguistic Survey of India*, Vol. 4, p. 282.

3 Caldwell, *ibid.* p. 61.

Letter on the classification of the Turanian Language, published in Bungen's *Outlines of the Philosophy of the Universal History*, Vol. 1, pp. 263-521, London, 1854.

A. F. Thyagaraju, 'Glossarial affinities between Dravidian and Uranian' *QJMS*, Vol. 21, (1930).

S. P. Tolstov *Ancient Khorezm*, Moscow, 1948.

E. H. Tuttle, *Finnic and Dravidian*, New Haven, 1959.

கால்டுவெல் காலத்திற்கு முன்பே இக்கருத்து ஒரு சில அறிஞர் காரிடையே தோன்றியுள்ளது. ராஸ்க் இக்கருத்தினைக் கொண்டிருந்ததாகக் கால்டுவெல் குறிப்பிடுவார்.¹ அவரையடுத்து மாக்சமுல்லர் தம்முடைய கட்டுரையொன்றில் இதுபற்றிப் பேசுகிறார். உராலிக் மொழிகளும் (அவர் இவற்றைத் துராசியன் (Turanian) மொழி என்பார்) திராவிட மொழிகளும் பல வழிகளில் ஒற்றுமையுடன் காணப்படுகின்றன என்றும்² இவ்வொற்றுமை ஒட்டுத்தன்மையிலும் (Agglutination) பெயர்ச்சொற்கள், மூலிடப் பெயர்கள், வினையாக்கம் போன்றவற்றிலும் நன்கு காணப்படுகின்றது என்றும் கூட்டிக் காட்டுவார் அவர். உராலிக் மொழிகளில் காணப்படும் உயிரொற்றுமை (Vowel-Harmony) திராவிட மொழிகளில் காணப்படாவிடினும் இவை ஒரே இனத்தைச்சார்ந்தவையே என்றும் கூறுவார் அவர். ராஸ்க், மாக்ஸ்முல்லர் இவர்களை அடுத்து, இம் மொழிகளை ஆராய்ந்த பெருமை கால்டுவெல்லைச் சாரும். இவர்களைப் போல் அன்றி திராவிட மொழிகளை முழுமையாக ஆராய்ந்து, ஸ்கித்தியன் மொழிகளோடு பொருத்தி வைத்து, நுணுகி ஆராய்ந்தார் இவர். பின்னிஷ், துருக்கி மங்கோலியன், துங்குஷ் ஆகிய மொழிகளையும், திராவிட மொழிகளையும் நுணுகி ஆராய்ந்து இவை தம்முள் ஒற்றுமையுடையன எனக் கூறினார் இவர். உராலிக், அல்டய்க் மொழிகள் ஒட்டுமொழிகள் என்பதும் அம் மொழிகளின் சொற்களில் காணப்படும் அமைப்பு முறை கண்ணாடிப் படிக்கங்கள் போன்று, தெளிவாக உள்ளன என்பதும், இவ்வமைப்பினைப் போன்று திராவிட மொழிச் சொற்களின் அமைப்பு, தெளிவாக உள்ளன என்பதும் நாம் அறிந்த செய்திகள்.

M. Andronov, 'New Evidence of possible linguistics between the Deccan and the Urals', *SPV*, 1961.

M. Andronov, *Dravidian Languages*, 1965.

M. Andronov, *Two lectures on the historicity of language families*, p. 14.

Andree F. Sjoberg, 'Who are Dravidians?' *The present State of Knowledge (Mimeo)*, 1970.

- 1 Caldwell, *ibid.* 61
- 2 Burrow, *Coll.* p. 66.

துருக் ி

ev	வீடு	ev-ler	வீடுகள்
ev-i	வீட்டை	ev-ler-i	வீடுகளை
ev-in	வீட்டின்	ev-ler-in	வீடுகளின்
ev-e	வீட்டுக்கு	ev-ler-e	வீடுகளுக்கு
ev-de	வீட்டில்	ev-ler-de	வீடுகளில்
ev-den	வீட்டிலிருந்து	ev-ler-den	வீடுகளிலிருந்து

இதே நிலையினைப் பின்னிஷ், எஸ்தோனியன், உறங்கேரியன் போன்ற மொழிகளில் எல்லாம் காணமுடியும். எனவேதான் கால்டுவெல் இம் மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் ஓரினத்தைச் சார்ந்தன எனக் கருதினார். கால்டுவெல் காலத்தில் உலக மொழிகளை எல்லாம் தனி நிலை, ஒட்டுநிலை உட்பிணைப்புநிலை என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கண்டனர் என்பதும் இவற்றின் அடிப்படையில் உலக மொழிகளை இணைத்து வந்தனர் என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கச் செய்திகள்.

துருக்கி, பின்னிஷ் மொழிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி கால்டுவெல் காலத்தில் ஆரம்ப நிலையில் இருந்தது எனக் கருதலாம். 'Behistun' களிமண் தட்டுக்களிலிருந்து கிடைத்த இம் மொழிகளின் சொற்களின் அடிப்படையிலேயே கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளுக்கும் இம் மொழிகளுக்கும் இடையே ஒற்றுமை கண்டார். திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் -t-, -r-, -d-, ஆகிய ஒலிகள் இம் மொழிகளில் காணப்படுவதும், திராவிட மொழிகளில் காணப்படுகின்ற அதே நிலையில் வாக்கியங்களில் உள்ள முதல் ஒலிகள் காணப்படுவதும் போன்ற இன்னொரன்ன பல செய்திகளின் அடிப்படையில் ஒற்றுமை கண்டார் இவர். இம் மொழிகளில் காணப்படும் ஆருவது வேற்றுமை உருபுகளும் திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் உருபுகளுக்குமிடையே ஒற்றுமைகளைக் கண்டார் இவர்.

பின்னிஷ்	talo-n	வீட்டின்
துருக்கி	ev-in	வீட்டின்
மார்ட்வினியன்	kudo-n	வீட்டின்
செரிமிஸ்	kid-an	கையின்

மேலும் கனிமண் தட்டு மொழிகளில் காணப்பட்ட na, nina, inna ஆகிய உருபுகளுக்கும் திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் ni: (தெலுங்கு), na: (கோண்டி) உருபுகளுக்குமிடையே ஒற்றுமை கண்டார் இவர். இதைப்போன்றே நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் காணப்படும் கு, கி, க ஆகிய உருபுகளுக்கும் கனிமண்தட்டு மொழிகளில் கிடைத்த ikki, ikka ஆகிய உருபுகளுக்குமிடையே ஒற்றுமை கண்டார் இவர்.

மேலும் திராவிட மொழி மூவிடப் பெயர்களையும் இம் மொழிகளின் மூவிடப் பெயர்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி இவற்றிடையே தொடர்பு உள்ளது என முடிவுகட்டினார், இவர். குறிப்பாக, முன்னிலையில் காணப்படும் ni:, niḡ ஆகியவற்றுக்கும், கனிமண்தட்டு மொழியில் காணப்படும் முன்னிலைப் பெயர்களுக்கும் இடையே மிகுந்த ஒற்றுமை கண்டார் இவர்.

திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் பெயரெச்சத்திற்கும் (Relative participle) இம் மொழிகளில் காணப்படும் பெயரெச்சத்திற்கும் மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்பது இவர் வாதம். ஆழ்ந்து நோக்கின் இவ்விரு இன மொழிகளின் இடையே பெயரெச்சத்தை உருவாக்குவதில் வேற்றுமை காணப்பட்டனும், அடிப்படையில் இவற்றின் இடையே ஒற்றுமை உள்ளது என்பார் இவர். இத்தகைய பலவேறு விதமான ஒற்றுமைகளைக்காட்டி, இம்மொழிகளின் இடையே இன ஒற்றுமை கண்டார் இவர். எனினும் இவையெல்லாம் உண்மையிலேயே இன அடிப்படையில் எழுந்த ஒற்றுமையா என்பது வாதத்திற்குரிய செய்தியாகவே இன்று உள்ளது.

கால்டுவெல்லையடுத்து எட்வர்ட் வெப் (Edward Webb) என்பார் திராவிட மொழிகளும் சித்தியன் மொழிகளும் தம்முள் தொடர்புடையன என்று எண்ணினார். 1860-இல் தாம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் தம் நிலை பற்றி விளக்கமாக எழுதக் காணலாம்.¹ அமெரிக்க கீழைப் படிப்பு இதழ் (JAOS) ஆசிரியருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கால்டு

1 Rev. Edward Webb, Evidences of the Scythian Affinities of the Dravidian Languages, condensed and arranged from Rev. R. Caldwell's Comparative Dravidian Grammar, J.A.O.S. Vol. 7, pp. 271-96.

வெல் கூறியது உண்மையென்றும்¹ அவ்விதழின் ஆசிரியர் கால்டு வெல் கட்டுரை பற்றிக் குறிப்பிட்டது பொருந்தாது என்றும் கூறிப் பல வேறு சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். பொதுவாக இக்கட்டுரையின் புதிதாக எதுவும் கூருவிடினும் கட்டுரையின் தலைப்பு கூறுதல் போன்று கால்டுவெல் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் பேசுதல் காணலாம்.

இவரையடுத்து ஷோபல் (C. Schoebel) என்பாரும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தக் காண்கிறோம். பாரிசில் நடந்த அனைத்துலக கீழைப் படிப்பு முதல் மாநாட்டில் படித்த கட்டுரையொன்றில் (First International Congress of Orientalists, 1873) இது பற்றி இவர் குறிப்பிடுகிறார்.²

ஆனால் ஹன்பல்வி (P. Hunfalvy) என்ற அறிஞர் இக் கொள்கையை மறுத்துத் தம் எழுதிய கட்டுரையொன்றில்³ இம் மொழிகளுக்கிடையே இனவொற்றுமையைக் காண்பது பொருத்தமன்று என்றும் உராலிக் மொழிகள் தம்மிடையே உள்ள தொடர்பு கூடச் சரியாக நிர்ணயிக்கப்படாத நிலையில் அவற்றையும் திராவிட மொழிகளையும் தொடர்பு படுத்துவதோ, இவை தம்முள் இனத் தொடர்புடையன எனக் கூறுவதோ சரியன்று என்றும் கூறக் காணலாம். இவரையொட்டி வேறு சில அறிஞர்களும் கால்டுவெல் கருத்துத் தவறானது எனக் கூறிச் சென்றனர்.⁴

பொதுவாக இக்கருத்து அறிஞர்களிடையே கால் கொள்ளவில்லை. சிறந்த காரணங்களால் இக்கொள்கை மறுக்கப்படாதிருந்த போதி

- 1 As a result of that investigation, I became better satisfied with their general correctness and assured that, were they collected and presented in combination, their weight and importance would be acknowledged by those interested in these investigations. *ibid*, p. 271.
- 2 Burrow, *Collected Papers* p. 66.
- 3 On the study of the Turanian language, *Transactions of the second session of the International Congress of the Orientalists*. pp. 64-97, (1874),
- 4 Burrow, *ibid*. p.67.

லும் இது அத்தனை அளவுக்கு முக்கிய செய்தியாகவோ உண்மையாகவோ அறிஞர்களின் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய அறிவும் ஆராச்சியும் வளராத நிலையில் எவ்வித மாறுபாடும் இல்லாமல் இக்கருத்த இலைமறைகாயாக வலுவற்ற நிலையில் இருந்தது. இந்தநிலையில் திராவிட மொழிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த ஸ்டென்கோவ் (Sten Konow) கால்டுவெல் கொள்கையை மறுப்பதுடன் திராவிட மொழிகளைத் தரையொரு இனமாகவும் (Isolated family) கருத வேண்டுமென்றும் கூறினார். ஸ்கித்தியன் என்ற சொல்லே பொருத்தமுடையதன்று என்றும் முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று கிரேக்கர்கள் இராணியர்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தின இச்சொல் பின்னர் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளும் செமிட்டிக் மொழிகளும் அல்லாத ஐரோப்பிய மொழிகளைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாறியது என்றும் இவ்விரு இனங்களிலும் காணக்கிடக்கும் சில ஒன்றிய தன்மைகளை வைத்துக்கொண்டு முடிவுக்கு வருதல் சிறப்பன்று என்றும் கூறுவார் இவ்வறிஞர்.¹

சில காலம் தேய்சிக் கிடந்த இவ்வாராய்ச்சி மீண்டும் துளிர்ந்த தெழுந்தது. ஷ்ராதர் (F. O. Schrader) என்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் (1925-இல்) கால்டுவெல் கருத்து மொழிநூல் கொள்கைக்குப் பொருந்துவதாகவே உள்ளது என்றார்.² திராவிட மொழிகளும் உராலியன் மொழிகளும் (அல்டய்க் மொழிகள் பற்றி இவர் பேசுவதில்லை) பல வகைகளில் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்றும் ஒலியமைப்பு (Phonetic structure), சொல்லமைப்பு, சொல்லாக்கம் (Word formation), இலக்கணம், போன்றவற்றில் இம்மொழிகளில் பல ஒப்புடைப்பகுதிகளைக் (Correspondences) காணலாம் என்றும் கூறி இவற்றிடையே இனத்தொடர்பை விளக்குவார். இவர் திராவிட மொழிகளுடன் உராலியன் மொழிகளை மட்டுமே ஒப்பிடுவதும் கால்டுவெல், பூல்லர் போன்றவர்கள் செய்த தவறுகள் சிலவற்றை நீக்கி

1 With regard to the Dravidian languages the attempt to connect them with other linguistic families outside India is now generally recognized as a failure, and we must still consider them as an isolated family. *Linguistic Survey of India*, Vol. 4, p. 282.

2 F. O. Schrader, *Dravidisch and Uralisch*, *Zeitschrift für Indologie and Iranistik*, iii, pp. 81-112, (1925).

ஓரளவு அறிவியல் அடிப்படையில் தம் கருத்தை நிலைநாட்டுவதும் குறிப்பிடத் தக்கனவாம். எனினும் சில தவறுகளும் காணக்கிடக்கின்றன.

இவற்றை எடுத்துக்காட்டி 1928-இல் இவர் கொள்கையை மறுத்துள்ளார் லெவி (E. Levy)¹. ஒரு சில சொற்களை அடிப்படையாக வைத்து முடிவுக்கு வருதல் கூடாது என்பது இவர் எண்ணம். இத்தகைய நிலையைப் பல மொழிகளில் காணமுடியும் என்று கூறுவதுடன் நில்லாமல் கச்சுவான் (Kachuan) மொழியையும் பின்னிஷ் மொழியையும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகக் கொண்டு அவற்றிலிருந்து அறுபது அறுபது சொற்களை எடுத்து அவற்றிடையே ஒப்புமை பல காட்டி இவற்றின் அடிப்படையில் இவ்விரு மொழிகளும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன என வாதாடுதல் பொருந்தாது எனக் கூறி ஷ்ராதார் கொள்கையை மறுத்தார் இவ்வறிஞர்.

இதன் பின்னர் பலவேறு அறிஞர்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டுத் தத்தம் கருத்துக்களைக் கூறிச்சென்றுள்ளனர். இவர்களுள் தியாகராசு (A. F. Thyagaraju, 1930), டால்ஸ்டோவ் (S. P. Tolstov, 1948), டட்டில் (E. H. Tuttle) போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தியாகராசு தம்முடைய கட்டுரையில் திராவிட மொழிச் சொற்களையும், உராலியன் மொழிச் சொற்களையும் ஒப்புநோக்கி அவற்றிடையே தொடர்பு (Glossorial affinities) கண்டுள்ளார். ரஷ்ய அறிஞராகிய டால்ஸ்டோவும் இம்மொழிகள் தொடர்புடையன என்பார். பின்னிஷ் மொழியையும் திராவிட மொழிகளையும் ஒப்புமைப்படுத்தி விளக்கம் தருவார் டட்டில்.

இவர்களையடுத்து இத்துறையில் ஆராய்ந்தவர் பேராசிரியர் பரோ ஆவார். பரோ திராவிட மொழிகளிடையே காணப்படும் ஒலியமைப்பு, ஒலியொற்றுமைபற்றிப் பரக்க ஆராய்ந்தவர்; சிறந்த நுண்ணறிவும் மொழியியல் ஆராய்ச்சித் திறனும் கொண்டவர். ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் வடமொழிப் பேராசிரியராக இருக்கும் இவர் இன்றைய

1 In the course of a review of W. Schmidt's, Sprachfamilien and Sprachenkrise der Erde in Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung 1 vi. (1928), pp. 142-159.

திராவிட மொழியில் ஆராய்ச்சியின் தந்தையாக விளங்குபவர். இவர் இவ்விரு இன மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து இவ்விரு இன மொழிகளும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளார்.¹

காட்டுவெல், ஷ்ராதார் போன்ற அறிஞர்களின் கொள்கை கால் கொள்ளாமல் போனதற்குக் காரணம் அவர்கள் தாங்கள் எடுத்துக்காட்டிய சொற்களில் பல தம்முள் பொருந்தாமல் இருப்பதே என்பது இவர் எண்ணம். லெவி நினைப்பதுபோல் இம்மொழிகளிடையே காணப்படும் சொற்கள் ஏதோ இனத் தொடர்பில்லாத மொழிகளிடையே உள்ள சொற்கள் போலல்ல என்றும் இம்மொழிகளிடையே ஒற்றுமையுடன் காணப்படும் சொற்களைப் போன்று தொடர்பற்ற மொழிகளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுதல் முடியாத காரியம் என்றும் கூறுவார் இவர்.²

திராவிட மொழிகளிலும் உராலியன் மொழிகளிலும் காணப்படும் எழுபதுக்கும் அதிகமான உடலுறுப்புப் பற்றிய சொற்களை அடிப்படையாக வைத்து இவ்விரு மொழிகளும் தம்முள் இனத் தொடர்புடையன எனக் காட்டுவார் இவர். எடுத்துக்காட்டாக தலை, இமை நுனை, மூக்கு, செவி, கன்னம், வாய், உதடு, சுண்டு, நாவு, பல், ஈறு, துப்பல், நுரை, தொண்டை போன்ற அடிப்படைச் சொற்களாக எழுபதிற்கும் அதிகமானவற்றை எடுத்து பலவேறு திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் பலவேறு சொற்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி, இவற்றின் இடையே ஒற்றுமை காண்பார் இவர்.

தமிழ்	talai
மலையாளம்	tala
கன்னடம்	tale
தெலுங்கு	tala

1 Burrow, *ibid.* pp. 65-112.

2 The answer to this argument is that the correspondence in vocabulary between Dravidian and Uralian are far more numerous than the list of sixty which Schrader has given and Levy parodied. It is possible to produce a longer list of words dealing with the body parts alone, as is done below.

கூயி tiau
மால்தோ tali
ஒஸ்தயக் -toi முடிவு

தலை அல்லது முடிவு அல்லது அற்றம் என்ற பொருளில் பலவேறு மொழிகளில் திரிந்தும், புரழ்ந்தும் காணப்படும் சொற்கள் இம்மொழிகளின் இடையே காணப்படும் ஒற்றுமையைக் காட்டும் என்பது இவருடைய வாத்தம். இதைப் போன்றே பிற சொற்களையும் அலசி ஆராய்ந்து இம் மொழிகளின் இடையே ஒற்றுமையும் நிலைநாட்டுவார் இவர்.

இவரையடுத்து இத்துறையில் ஆராய்ந்தவர் ஆந்திரனோவ். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி அரங்கில் பேசும் போது இந்நிலை குறித்து விளக்கினார். இதனை அவருடைய சிறிய நூலொன்றில் காணலாம்.¹ இவை தம்முள் காணப்படும் ஒற்றுமையை வேறுவிதமாக விளக்க முற்படுகிறார். இவருக்கும் ஷ்ராதாருக்கு மிடையே ஒற்றுமையைக் காணமுடியும். ஷ்ராதார் தாம் எழுதிய முதல் கட்டுரையில் (1925)² உராலியன் மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் மிடையே இன ஒற்றுமை உண்டு எனக் (தொள்வாக இல்லா விடிலும்) கூறியமையும் பின்னர் எழுதிய கட்டுரையில் (1934) இவ்வொற்றுமை இனவொற்றுமை அன்று என்றும் முண்டா மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் வெவ்வேறுநிலைகளில் உராலிக் மொழிக்கூறுகளைப் பெற்றன என்றும் கூறுவார்.³ மேற்குப் பகுதியிலிருந்து திராவிட மொழியினர் இந்திய நாடு வந்தபோது உராலிக் மொழிக்கூறுகளைக் கொண்டு வந்தனர் என்றும் அதற்கு முன்னரே இந்தியாவில் வாழ்ந்த முண்டா மொழியினர் மீது உராலிக் மொழியினர் படையெடுத்திருந்த காரணத்தால் உராலிக் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்கியது என்றும் கூறுவார் இவர்.⁴ இல்லையெனில் இந்திய நாட்டில் உராலிக் மொழியினர் படை

- 1 *Two Lectures on the Historicity of Language Families*, 1968.
- 2 'Dravidian and Uralisch'. *Zeitschrift für Indologie und Iranistik*, III, (1925), pp. 81-112.
- 3 F. O. Schrader, 'On the 'Uralian' Element in the Drāviḍa and the Munda Language', *BSOS*, Vol. 8, (1934) pp. 751-62,
- 4 I therefore come back to my hypothesis that primitive Dravidian (Proto-Dravidian) entered India from the

யெடுத்திருந்தபோது திராவிட மொழிகளும் முண்டா மொழிகளும் உராலிக் கூறுகளைப் பெற்றன என்றும் எண்ணுவார் இவர். இத்தகைய இவர் நிலைக்கு காரணம் வான் ஹெவ்சி (W. Von. Hevesy) என்பவரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்றே.¹ ஹெவ்சி தம்முடைய கட்டுரையில் உராலியன் மொழிகளுக்கும் முண்டா மொழிகளுக்கு மிடையே தொடர்புள்ளன எனக் கூறினார். இந்நிலையில் ஷ்ராதார் உராலியன் மொழிகளும் முண்டா மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் தொடர்புடையன என்றும் இத்தொடர்பு மூன்று இனமொழிகளும் ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்த நிலையினால் (உராலியன் படையெடுப்பினால்) ஏற்பட்டது என்றும் கருதினார்.

இந்நிலை தவறு என்பது பரோவின் கருத்து. உராலியன் மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் இனத் தொடர்புடையன. உராலியன் மொழிகளுக்கும் முண்டா மொழிகளுக்கும் அல்லது முண்டாமொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கு மிடையே எவ்விதமான இனத் தொடர்பும் கிடையாது என்றும் ஹெவ்சியின் கருத்துடன் தன்னுடைய கருத்தையும் பொருந்துமாறு செய்வதில் அக்கரை கொண்ட ஷ்ராதார் ஒத்துக்கொள்ள முடியாத புதுக் கொள்கையொன்றை உருவாக்கியுள்ளார் என்றும் கூறுவார் பரோ.²

எவ்வாறு ஹெவ்சியின் கட்டுரை ஷ்ராதாரைப் பாதித்ததோ அத்தனை அளவுக்கு ஷ்ராதாரின் கொள்கையும் ஆந்திரவேலிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கக் காணலாம். உராலியன் மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் தம்முள் இனத்தொடர்புடையன எனக் கூறிய ஆந்திரவேலி தம்முடைய கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ளக் காண்

north-west with Uralian elements already assimilated, and consequently assume that the Uralian element of the Munda family is not directly connected with the Dravidian one, but points to a marriage between an indigenous Indian tongue (hailing probably from Further India) with an Uralian invader who thus became, possibly without having come in contact with the Dravidian, the dominant agent in the formation of what are now the Muṇḍa language. *ibid.* p. 762.

1 Finnisch - Ugrisches aus Indien, Wien, 1932.

2 Burrow, *ibid.* pp. 70-71.

கிரேமும். இவ்விரு இனமொழிகளும் சொல்லியல் அடிப்படையில் ஒத்திருக்கின்றன எனக் காட்டும்¹ இவர் இவற்றை வைத்துக் கொண்டு இம்மொழிகள் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன எனக் கருதுதல் கூடாது என்பார். அவ்வாறு கருதுதல் மிகையான ஒரு மதிப்பீடு என்றும்² ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்த இவ்விரு மொழிகளும் பண்டைக்காலத்தில் பல வேறு மொழிகளிலிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய கூறுகளைப் பெற்றுத் தனித்தனியான உருவங்களைக் கொண்டு வளர்ந்தன என எண்ணுவார் இவர்.³

இன்று மொழியியல் துறையிலும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறையிலும், மானிடவியல் ஆராய்ச்சித் துறையிலும் பல உண்மைகள், செய்திகள் வெளிவந்துள்ள போதிலும் கால்டுவெல் கொண்டுள்ள கருத்தை வன்மையாக மறுப்பதற்குரிய நிலை இன்னும் உருவாகவில்லை என எண்ணுவார் சிலர். இவ்விரு மக்களைப் பற்றியும் அவர்களுடைய மொழிகளைப் பற்றியும் உள்ள மிகப் பழையமையான உண்மைகள் நம் ஆராய்ச்சியில் கிடைத்தாலன்றி இக்கொள்கையின் சிக்கல் தீராது என்றும் அவ்வுண்மைகள் கிடைப்பது அரிது என்றும் எனவே இச்சிக்கல் தீராத ஒரு நிலைமையிலேயே இருக்கும் எனவும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். அண்மையில் அறிஞர்கள் பழைய மோகன்சதாரோ-ஹாரப்பா நாகரிகமும் மொழியும் திராவிட இனத்தைச்சார்ந்தவை என்று

1 Andronov, *ibid.* pp. 17-30-

2 *ibid.* 30.

3 Something of this kind has obviously taken place in the pre-history of Dravidian and Uralian languages. Remote Dravidio-Uralian ties, which are not relationship ties in their usual sense, should be regarded as a vestige of that epoch when there were neither Dravidian nor Finno-Ugrian, nor Samoyed languages, but there were some other, now unknown language families, following whose evolution, diffusion and redistribution there appeared language families of our time.

ibid. p. 31.

முடிவு கட்டிய நிலையும் கூட இவ்வறிஞர்களின் கருத்தில் எவ்வித மாற்றத்தையும் கொடுக்கவில்லை என்றே கருதுதல் வேண்டும்.¹

-
- 1 Assiduous efforts have been made to demonstrate the genetic relationship of the Dravidian languages to certain other families, a number of major archeological discoveries have yielded data that may relate to the Dravidians, several recent decipherments of the Indus valley script assume that the language represented is an early form of Dravidian, and studies have been made of the physical type of the main body of Dravidian speakers-yet, none of this information contravenes caldwell's views over a century ago. Admittedly his notion of an affinity between Dravidian and Ural-Altaiic has not been generally accepted, and because of the lack of sufficiently early data on either the Dravidian or the Uralic and Altaic families the question may never be resolved. But Caldwell's linguistic theory has not been successfully supplanted by any other, and in fact it has recently become a topic of renewed interest for a number of scholars.

Andree F. Sjoberg, "Who are the Dravidians"? The present State of knowledge (To appear in symposium on Dravidian civilization) (Ed.) A. F. Sjoberg, Asian Series No. 1, The University of Texas at Austin, 2 (1970).

6.0 திராவிடர்கள் யார்?

வரலாற்றுக் காலத்துக்கெட்டாத பழைய யயும் நாகரிகத்தையும் கொண்டு வாழும் திராவிடர்கள் யார்? என்ற கேள்வி பல அறிஞர்களின் உள்ளத்தில் எழுந்துள்ளது. ஆரியர்கள் இந்திய வருவதற்கு முன்பே சிறந்ததொரு நாகரிகத்தைப் பெற்று இந்திய நாட்டில் வாழ்ந்திருந்தனர் இம்மக்கள் என்பதுபற்றி விரிவாகக் கண்டோம். இத்தகைய மக்கள் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரா அல்லது வேறு நாட்டிலிருந்து இந்நாடு வந்தனரா என்றும் அங்ஙனம் வேறு நாட்டிலிருந்து வந்தனராயின் எந்நாட்டிலிருந்து இங்குக் குடியேறினர் என்றும் அறிஞர்கள் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

இன்று இந்திய நாட்டில் முண்டா மொழியினர் அல்லது ஆஸ்டிரோ-ஆசிய மொழியினர் (Austro-Asiatic) வாழக்காண்கிறோம். இவர்களில் முண்டா மொழியினரே திராவிட மொழியினர், சைனோ-திபேத்திய மொழியினர், இந்தோ-ஆரிய மொழியினர் என நான்கு இன மொழியினர் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினர் என்றும் அதற்கு முன்னர் நீக்ரோ மக்கள் உறைந்திருந்தனர் என்றும் சாட்டர்ஜி கருதுவார்.¹ இன்று ஆஸ்டிரோ-ஆசிய மக்களை இந்தோ-சீனா, இந்தோனேஷியா பர்மா, கம்போடியா போன்ற பல கீழை நாடுகளில் காணலாம். இவர்கள் பண்டைக் காலத்தில் இந்திய நாடு முழுவதும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றும் காலப் போக்கில் இந்திய மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டனர் என்றும் கருதுவர் சிலர்.²

1 Of these, the Austric family appears to be the most ancient one still surviving on the soil of India. Before the Austrics, there were certain Negrito people who came from Africa along the coast-line of Arabia and Iran. But these Negrito people almost entirely disappeared from the soil of India, only a few pockets of Negitos remaining in isolated places at the present age. Chatterji, *ibid.* p-12.

2 Chatterji, *ibid.* p.13

இவர்களும் கூட மத்தியதரைக் கடல் பகுதியிலிருந்து பண்டைக் காலத்தில் இந்நாடு வந்துறைந்தனர் என்றும் முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று இவர்களுக்கு முன்னால் நீக்ரோ மக்கள் உறைந்திருந்தனர் என்றும் கருதுவர் சாட்டர்ஜி போன்றார்.¹ ஆப்பிரிக்காவும் இந்தியாவும் பண்டைக் காலத்தில் ஒன்றாக இருந்தது எனத் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் கருதுவதும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கதாம்.²

திராவிடர்கள் பற்றிப் பொதுவாக இரண்டு வன்மையான கருத்துக்கள் உள்ளன. ஒன்று, அவர்கள் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினர், இந்நாட்டுக்கே சொந்தமானவர்கள். இங்கிருந்துதான் அவர்கள் பல இடங்களுக்கும். குறிப்பாக மத்தியதரைப் பகுதிகளுக்குச் சென்றனர். அதனால்தான் மத்தியதரைப் பகுதி நாகரிகமும் திராவிட நாகரிகமும் பல நிலைகளில், பல பண்புகளில் ஒற்றுமையுடன் காணப்படுகின்றன என்பர் ஒரு சாரார். மிகப் பழங்காலத்தில் குமரி முனைக்குத் தெற்கே லெழுவியா என்றொரு நிலப்பரப்பு இருந்தது என்றும் ஆப்பிரிக்காவும் இந்தியாவும் இணைந்திருந்தது என்றும் பலவாறு கூறுவார்கள்.³ ஹீராஸ் (Rev. H. Heras),⁴ இராமச்சந்திர தீட்சிதர்,⁵ ஹால் (H. R. Hall)⁶ போன்ற அறிஞர்கள் திராவிடர்கள் இந்நாட்டு பழங்குடியினரே எனக் கூறும் அறிஞர்களில் முக்கியமானவர்கள். இது பற்றிப் பின்னர் விரிவாகக் காண்போம்.

மற்றொரு சாரார் திராவிட மொழியினர் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரல்லர், ஆனால் மிகப் பழங்காலத்திலே இந்நாட்டில் குடியேறினவர்கள் எனக் கருதுவர். கால்டுவெல், திராவிடமொழிக்கும் ஸ்சித்தியன் (உராலிக்-அல்டய்க்) மொழிக்குமிடையே தொடர்பு கண்ட நிலையில்

1 Ibid. p.13.

2 V. R. R. Dikshitar, *Origin and the Spread of Tamils*, p. 9 & pp. 61-62.

3 Gilbert Slater, *The Dravidian Element in Indian Culture*, p.23
V. R. R. Dikshitar, *ibid.* p. 1, pp. 54-55

4 Rev. H. Heras, *S. J. Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture* (Bombay, Indian Historical Research Institute), 1953, p. 21, p. 163.

5 V. R. R. Dikshitar, *ibid.* p. 1, pp. 54-55 etc.

6 H. R. Hall, *The Ancient History of the Near East*, pp. 173-174.

திராவிட மக்கள் இங்குக் குடியேறினவர்கள் எனவே கருதுகின்றார்.¹ பொதுவாக உராலிக் மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்குமிடையே தொடர்பு காண்பவர்கள் அவ்வரும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ (குடியேற்றம் பற்றிப் பேசாவிடினும்) இக்கொள்கையைக் கொண்டுள்ளவர்கள் என்றே கருதுதல் வேண்டும். இந்நிலையில் பரோ போன்றவர்களும் இக் கருத்துள்ளவர்களே.

எமினோ அவர்களும் திராவிட மக்கள் இந்நாட்டில் குடியேனறிவர்கள் என்றே எண்ணுகிறார். சாட்டர்ஜி போன்றவர்களைப் போல் முண்டா மொழியினர் முதன் முதல் குடியேறிருந்தனர் எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறுவிடும் 'இத்தகைய ஐயம் கொள்ளுவதற்குரிய இடம் உண்டு' என்பார்.²

மத்தியதரை மொழிகளுடன் திராவிட மொழிகளை ஒப்புமைப்படுத்திப் பலர் கூறுவர். பெரும்பாலோர் திராவிட மக்கள் மத்தியதரைப் பகுதிகாரிருந்து வந்தவர்கள் என்றே எண்ணுகின்றனர்.³

1 When the Dravidians entered India their verb must, I think have been without personal termination and therefore without gender. Caldwell, *ibid.* p. 72.

2 Emeneau, *Pre-historic India.*

3 Another question raised is: What is the learning of this on the origin of the Dravidians? In reply, it must be said first of all that this present study is entirely philological, the most that such a study could prove would be a migration of language. Since Western Asia seems to be the home of Kitanni & Elamite it would be reasonable conclusion that the Dravidian language also come from that region. However, since a language is not apt to migrate without a migration of people who use the language, it would seem that a migration of people from this area into India must have taken place, and that they brought proto-Dravidian with them. The theory that the Dravidians came from this part of Asia has often been presented; this study would seem to offer some confirmatory evidence.

G. Brown, *ibid.* p. 305.

The evidence at present available, however, suggest that their ancestors entered India by way of North West at a very early period, long before the Aryans, though there are scholars who, on the basis of early South Indian pottery and other evidence, believe, that they came by sea from South Arabia.

A.L. Basham, *ibid.* p. 24

6.1' திராவிடர்கள் மத்தியதரைப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள்

சாட்டர்ஜி, சிலேட்டர், லாவிகாரி போன்றவர்கள் திராவிடர்கள் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என எண்ணுகின்றனர். பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்பே இம்மக்கள் இந்திய நாட்டில் குடியேறினர் என்றும் இவர்களுக்கு முன்பே இந்நாட்டில் ஆஸ்டிரிக் (Austriac) மக்கள் குடியேறி இருந்தனர் என்றும் கருதுவார் சாட்டர்ஜி அவர்கள். மேலும் இங்கு ஆப்பிரிக்காவைச் சார்ந்த நீக்ரோ மக்களும் குடியேறி இருந்தனர் என்றும் இன்று அவர்களைக் காண்பது கடினம் என்றும் கருதுகிறார் அவர்.¹

இதற்குப் பல்வேறு காரணங்களைக் காட்டுவார். மத்தியதரை வாழ் மெடிட்டிரேனியன் மக்களுக்கும் இவர்களுக்கும்மிடையே காணப்படும் உருவ ஒற்றுமை, இவ்விரு மக்களுக்கும்மிடையே உள்ள பல பழக்க வழக்கங்களில் காணப்படும் ஒற்றுமை, போன்றவற்றைக் குறிப்பார். பழைய திராவிட மக்கரிடையே பழக்கத்திலிருந்த படகுகள் மத்தியதரைப் பகுதியில் காணப்பட்டவை என்பதும் மற்றொரு காரணம். ஜேம்ஸ் ஹார்னல் (James Hornel) எழுதிய கட்டுரையொன்றில்² இது பற்றி நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார் என்பார். அதில் அவர் இவ்விரு மக்கரிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகள் பலவற்றைக் காட்டித் திராவிடர்கள் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியிலிருந்து வந்துள்ளார்கள் என்றும்,³ பிரிவுபடாமல் அப்பகுதியில் வாழ்ந்தபோது கொண்டிருந்த பழக்கங்களை இந்நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தனர் என்றும் அங்கிருந்து பிரிந்து பெலுச்சிஸ்தான் வழியாக (பிராகுய் மொழி அங்குப் பேசப்படுவதால்) இந்திய நாடு வந்தனர் என்றும் பின்னர் கங்கை, சிந்து நதி

1 Chatterji, *ibid.* p. 12.

2 'The Origin and the Ethnological Significance of Indian Boat Designs' *Memory of the Asiatic Society of Bengal*, Vol. VII, No. 1, 1918, pp. 139-256.

3 That the true Dravidian belong to the Mediterranean race. Chatterji, *ibid.* p. 20.

யோரங்கரில் வாழ்ந்தனர் என்றும் முன்பே தைக்ரிஸ் (Tigris) நைல் நதியோரங்கரில் வாழ்ந்த மக்களாகையால் விவசாயம் நன்குத் தெரிந்திருந்தனர் என்றும் பின்னர் பாலினேசிய மக்களுக்கும் திராவிடர்களுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது என்றும் இவர்களும் திராவிடர்களும் இந்திய நாட்டில் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்தனர் என்றும் கூறுவார்.¹

இதுபோன்றே மற்றொரு அறிஞரும் எழுதியுள்ளார். ரிச்சர்ட்ஸ் (F. J. Richards, ICS) தம்முடைய கட்டுரையொன்றில்² திராவிட மக்களும் மத்தியதரைக் கடல் மக்களும் உருவத்திலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் ஒத்துள்ளனர் என்று கூறி இவ்விரு இனங்களும் ஒன்று என்பார். நாட்டுப் பாடல்களிடையே காணப்படும் கருத்துக்கள் மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை, பேரன் பாட்டனின் பெயரை வைத்துக் கொள்ளுதல், எழுத்துமுறை, சமயச் சடங்குகள் போன்ற பல காரியங்களில் இம்மக்களிடையே ஒற்றுமை உள்ளன என்பார் இவர். இதனால் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியினர் என வாதாடுவதைச் சுட்டிக் காட்டுவார் சாட்டர்ஜி.³

கில்பர்ட் சிலேட்டரும் இதே கருத்தினையே கொண்டுள்ளார். திராவிடர்கள் மத்தியதரைப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பது எல்லோராலும் ஒத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற ஒரு உண்மை எனக் கருதுகிறார் இவர்.⁴

1 *ibid.* pp. 21-22.

2 Some Dravidian affinities and their signal, Quarterly journal of the Mythic Society of Bangalore, July 1917, pp. 243-84.

3 The Dravidian properly so called, being the main body of the population of South India and composed of many different strata of the Mediterranean race in varying degrees of purity and including the Snake-worshipping 'Nagas' of tradition. Chatterji, Dravidian, p. 23.

4 After much controversy it is now, I believe generally agreed that the main racial element in the Dravidian population is a branch of the mediterranean race, if that term be understood in its most extended sense, or atleast a closely allied race. Gilbert Slater, *The Dravidian Element in Indian Culture*, p. 19.

திராவிட மக்காரின் மண்டையோட்டு அமைப்பும் தலைமயிரின் நிறம், அமைப்பு போன்றவைகளையெல்லாம் நோக்கின் அவர்கள் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியிலிருந்து வந்தனர் என்பதைக் காட்டும் என்பர். நிறத்தைப் பொறுத்த மட்டில் திராவிடர்கள் மாறியிருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் இந்நாடு வருவதற்கு முன்னால் வாழ்ந்திருந்த மக்களுடன் கொண்ட தொடர்பினால் வந்தது என்பார் இவர். அப்போது இந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களை ‘‘Pre-Dravidian’’ என்றழைப்பார் இவர்¹. மத்திய தரைக்கடலில் வாழ்ந்த மக்கள் கரை வழியாகப் பெலுச்சிஸ்தான் வந்துப் பின்னர் இந்தியா வந்தடைந்தனர் என்றும் சுமேரிய நாகரிகம் தொடங்குவதற்கு முன்னரே இவர்கள் தங்கள் நாட்டை விட்டுவிட்டு வந்தனர் என்றும் கூறுவார்கள்.²

சில தமிழறிஞர்கள் ‘‘திராவிடர்கள் இந்திய நாட்டுக்கே உரியவர்கள் என்றும் இங்கிருந்துதான் அவர்கள் எகிப்து போன்ற நாடுகளில் குடியேறினார்கள்’’ என்றும் கூறுவதைக் குறிப்பிட்டு எகிப்திய நாட்டில் காணப்படும் பழையமையான இக்கருத்தினை ஏற்பதற்குத் தடையாக உள்ளது என்றும் அது பொருந்தா வாதம் என்றும் கூறுவார்.³

All these deviations from the Mediterranean type seemed to be basically explained on the hypothesis that after the Dravidians entered India some inter-breeding took place between them and the dark and thick-lipped primitive ‘‘pre-Dravidian’’ races still surviving in the jungles’. *ibid.* pp. 20-21.

2 *ibid.* pp. 22-23.

3 The logical alternative, that the Mediterranean race itself originated in India, is distinctly improbable, though it has been alleged by some Tamil writers that Tamil traditions indicate that the original Dravidian home was in land that once made a bridge connecting Southern India with Africa, at a time when the present Indo-Gangetic plain was sea. The extreme antiquity of the Mediterranean race in Egypt, and the fact that it is to all appearances in much closer harmony with its environment in the Mediterranean basin than the Dravidians are in South India, seem to be conclusive. *ibid.* pp. 22-23.

இத்தகைய எண்ணம் பல மேனாட்டு அறிஞர்களிடமும் இருந்துள்ளது. பேராசிரியர் ஓஜா (Prof.Ojha), அல்லோ (Prof.Allo) போன்ற பல அறிஞர்கள் இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பேராசிரியர் ஓஜா “The race of races seem to have spread from Mediterranean coasts, along the sea coasts and river delta¹ right up to the Indian coasts and plains and even perhaps onwards”. என்பார்²

மத்தியதரைக் கடல் மக்காரிடையே காணப்பட்ட பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களுக்கும் திராவிடர்களிடையே காணப்படுவனவற்றிற்குமிடையே பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன எனப் பல ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுவர். நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் இது பற்றி விரிவாகப் பேசுதல் காணலாம். சுமேரியாவில் காணப்படும் கோயில்களின் அமைப்பும் தென்னிந்தியக் கோயில்களின் அமைப்பும் பல்வேறு வகைகளில் ஒத்திருக்கின்றன. இது போன்றே அம்மன் தெய்வம், (Mother Goddess) “ஊர்” என்னுமிடத்தில் அத்தெய்வத்திற்கும் திங்களுக்கும் நடக்கும் மணவினைக்கும் தென்னிந்தியாவில் வைசக்கோயில்களில் பார்வதிக்கு நடக்கும் திருமணத்திற்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமை போன்றவற்றைக் குறிப்பிட்டு இவை தம்முள் ஒன்றுக்கொன்று துணை செய்திருக்கலாம் என்பார்.³ இன்னும் சைப்பிரஸ், பாலஸ்தீனம், சிரியா போன்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சூலங்கள், பித்தளை யினாலாக்கப்பட்ட பொருள்கள் (சேவல் போன்றவை) போன்றவையும் இன்று முருகன் வழிபாட்டில் பக்தர்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களும், அது போன்று ஆதிச்சநல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்வேறு பொருள்களும் பல ஒற்றுமைகளைக் கொண்டுள்ளன என்பார்.³ இதனை வேறுபல ஆசிரியர்களும் விளக்கியுள்ளனர். மத்தியதரைப்பகுதி ஊர்ப்பெயர்களில் பல தமிழ்ப் பெயர்களுடன் பொருந்தியிருத்தல் காண்கிறோம். விசிய மக்கள் தங்களைத் திரிமிளி (Trāmili) அல்லது தெரிமிலி (Termili) என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவை திரமிளா அல்லது திரமிடா (Dramila, Dramida) என்ற சொல்லுடன் பொருந்திக்

1 Ojha, “The Indra-Viṭra War and the Serpent People” J. B. O. R. S. XXVIII. p. 63

2 K. A. Nilakanta Sastri, *A History of South India*, p. 61.

3 Journal of Bengal Oriental Society.

காணப்படுகிறது என்பர். கிரேக்க நாட்டில் கிரீட் பகுதியில் கிரேக்க மக்கள் வருவதற்கு முன்னால் வாழ்ந்த இம்மக்களை ஹெரடோட்டஸ் “Termilai” என்று அழைத்திருப்பதையும் (Aegeans) மக்களின் கல்வெட்டுக்கள் அவர்களை என குறிப்பிட்டிருப்பதையும் சுட்டிக் காட்டிக் கிரேக்கர்களுக்கு முன்னால் அப்பகுதியில் வாழ்ந்த இம்மக்களுக்கும் திராவிடர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்க முற்படுவார் சாட்டர்ஜி அவர்கள்.¹ நீலகண்ட சாஸ்திரியும் இது பற்றிக் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.² ஆனால் ராமச்சந்திர தீட்சிதர் அவர்கள் தமிழ் என்ற சொல்லுக்கும் “Termilai” என்ற சொல்லுக்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமையை வைத்துக்கொண்டு தொடர்பு காணுதல் கூடாது என்பார். எஜியன் மக்கள் வரலாறு கி. மு. 2500-ஐ யொட்டிய காலப்பகுதியில்தான் ஆரம்பமாகிறது என்றும் ஆனால் தமிழர்களின் வரலாறும் நாகரிகமும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன்னமே தொடங்கியுள்ளன என்றும் கூறுவார். ஏதாவது ஒற்றுமையிருக்குமாயினும் தமிழர்கள் பூன்ப அந்நாட்டில் குடியேறியிருந்திருக்கலாம் என ஏன் எண்ணுதல் கூடாது என்றும் வாதாடுவார் அவர்.³

1 S K. Chatterji, Dravidians, pp. 33-35.

2 K. A. Nilakanta Sastri, A History of South India, p.60
Cultural Contacts between
Aryans & Dravidians.

3 An effort has been made to identify the Tamils with the Lycians of Asia Minor who were a section of the Cretan people and who styled themselves Themili on the authority of their funerary inscriptions. It is argued on the strength of this fragile and almost an accidental expression Tremilai that the original Dravidians were a branch of Aegean race. The Aegean civilization in its historical setting can be said to begin only from 2500 B.C. while the civilization of the Tamils may be pushed back on the evidence of archaeology by several more centuries. It has been admitted on all hands that the Lycians were not Greeks and were quite alien to Hellenistic tribes. Perhaps they were more akin to the Trojans. If this be accepted it will be more reasonable to take the view that a section of Tamil population in the course of their adventure got settled in Asia Minor and came to be known as Tremmili. This settlement

இன்னும் சிலர் திராவிடர்கள் கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து இங்குக் குடியேறி வாழ்ந்தவர்கள் என்பர். இவர்கள் இங்கு வருவதற்கு முன்னர் நீக்ரோ மக்கள் இருந்தனர் என்றும் இவர்களுடன் கலந்து உறவாடிய நிலையில் ஒரு மயக்கமும் மாற்றமும் ஏற்பட்டது என்றும் எனினும் இன்று காட்டுப்பகுதிகளில் காணப்படும் தோடர்கள், குறும்பர்கள், இருளர்கள், இலங்கை நாட்டில் உள்ள வெத்தர்கள் (Veddas) போன்றவர்கள் பழைய மக்களின் சந்ததியாளர்கள் என்றும் கருதுவர்.

ஜார்ஜ் ஆலிவர் என்பார் தென்நிந்தியாவில் காணப்படும் மக்களையும் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்னால் வட இந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களையும் ஒன்றாக இணைத்து அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை காண்பார்.¹ இம்மக்களை அவர் "Melano Indian" என அழைப்பதுடன் இவர்களுக்கும் வேறு எந்த மக்களுக்கும் இடையே இனத்தொடர்பு இல்லை என்றும் இவர்களையும் வேறு எந்த இனத்தையும் ஒன்று படுத்துதல் முடியாது என்றும், அவ்வாறு ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமானால் ஆஸ்திரேலிய மக்களுடன்தான் இணைக்க முடியும் என்றும்² கூறுவார். இக்கருத்தைப் பாஷம் அவர்களும் கொண்டுள்ளார்.³

was something like the present Tamilian settlements in South Africa, Burma and Malaya and other places.

V.R. Ramachandra Dikshitar, *Origin and Spread of the Tamils*, p. 8.

- 1 George Oliver, "Anthropologie des Tamouls du Sud de l'Inde" in Ecole Française d'Étreme-Orient, Paris, 1961.
- 2 And now this is our conclusion: the Melano-Indians show themselves to be unclassifiable. They cannot be included with any [racial] frame-work known, without the risk of errors and paradoxes. But must they be classed at any price? Is it not wiser to abandon the insufficient frame-works and to say that the Melano - Indians are neither a mixed group, a geographic race which might be called [following Roginski] the *South Indian Race*, with a view not to underline the blackness of the skin which would be misleading... சாட்டர்ஜியின் "திராவிடம்" என்ற நூலிலிருந்து (ப. 25) எடுத்தது.
- 3 According to the classification most popular with contemporary ethnologists the majority of the

6.2 திராவிட மக்கள் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரே

திராவிட மக்களின் தோற்றம் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிய ஆசிரியர் களில் பலர் இம்மக்களுக்கும் வேறு பல பகுதியினருக்குமிடையே பல தொடர்புகளைக் காணினும் இன்னும் பலர் இம்மக்கள் இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரே எனக் கூறுதல் காணலாம். இவர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் ஹிராஸ், இராமச்சந்திர தீட்சிதர் போன்றவர்களாகும்.

இராமச்சந்திர தீட்சிதர் திராவிடர்கள் (தமிழர்கள்) இந்நாட்டுப் பழங்குடியினரே என்பார். மத்தியதரைக்கடல் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும் இவர்களுக்குமிடையே பல்வேறு துறைகளில் சமயம், சமுதாயம், மொழி, பழக்க வழக்கங்கள் போன்றவற்றில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றன என்பது உண்மையென்றும் அதனால் இவையனைத்தும் அப்பகுதியிலிருந்து இந்திய நாடு வந்திருக்கவேண்டும் என எண்ண வேண்டுவதில்லையென்றும் தமிழர்கள் அங்கெல்லாம் பரந்து வாழ்ந்தார்கள் என்றும் அதனால்தான் இவர்களுடைய பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் அப்பகுதி சென்றன என்றும் கூறுவார்.¹ தமிழ் நாட்டில் காணப்படும் பலவேறு பழக்க வழக்கங்களையும் எகிப்து, மெசப்பட்டோமியோ

inhabitants of the Dravidian-speaking parts of India are proto-Australoid, Palaeo-Dravidian, or a mixture of the two. The most widely held theory is that the Proto-Australoid type, found at its purest in certain tribal peoples, is indigenous, while the Palaeo-Mediterranean came from outside.

A. L. Basham, *Ibid.* p 21.

- 1 The consensus of opinion is that the Sumerians were the Indus people. They passed by land and by Sea through Persia to the Valley of the two rivers Euphrates and the Tigris. On this way they left the seeds of culture in Elam. If the ethnic type of the Sumerians and of Indus Valley people is of the South Indian type - and this cannot be controverted then there is every reason of a migration of the Indus people from Indus Valley to Dravida and from Dravida to Indus Valley. V. R. R. Dikshitar, *Ibid.* p. 7.

போன்ற இடங்களில் காணப்படும் பழக்க வழக்கங்களையும் எடுத்து காட்டி இவ்வாறு தமிழ் நாட்டு மக்கள் மேலுட்டு நாகரிகத்துக்கு வித்திட்டனர் எனக் காட்டுவார் இவர். காட்டு மரங்களின் வகைகள், தண்ணீர் பாய்ச்சிப் பயிரிடுதல் (irrigation), பலவேறு உலோக வேலைப்பாடுகள், சமுதாயப் பழக்கங்கள், ஊர் (Ur) என்னுமிடத்தில் காணப்பட்ட தேக்கு மரத்துண்டுகள், பாம்பு வணக்கம், தீ மிதித்தல் திங்கள் வணக்கம், மருமக்கள் தாயம், தேவதாசி முறை, அம்மன் தெய்வம் போன்ற பலவேறு பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துக் காட்டித் தமிழர்களின் நாகரிகம் பண்டைக் காலத்தில் மத்தியதரைக் கடல் பகுதிகளில் எவ்வாறு பரந்து வாழ்ந்தது எனக் காட்டுவார். இத் தகைய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் காரணம், தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியதரைக் கடல் பகுதிகளில் சென்று வாழ்ந்தமை தான் என்றும் எனவே இவர்கள் இந்திய நாட்டின் பழங்குடி மக்களே என்றும் முடிவு கட்டுவார் இவர்.

இதே எண்ணத்தைத்தான் ஹிராஸ் அவர்களும் கொண்டுள்ளார். திராவிடர்கள் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்திய நாட்டில் குடியேறினர் என்பதைவிட இந்திய நாட்டிலிருந்து அங்குக்குடியேறினர் என்பதுதான் பொருந்தும் என்பார் இவர்.²

We therefore conclude that the so called Mediterranean race had its origin in Peninsular India, which was a part of the original Dravidian home which was in the submerged continent that connected South India with Africa, when the Indo-Gangetic basis had not probably been formed.

Ibid. p.29.

- 2 Further Studies in the Comparative history of early cultures have shown the possibility of a migration in the opposite direction, viz., that the Dravidians did not travel from 'South Europe to India' but from 'India to South Europe'. ibid. p. 21.

We are therefore forced to acknowledge that the Dravidians of India after a long period of development in this country, travelled Westwards, and settling successively in the various lands, they found their way from Mesopotamia upto the British Isles, spread their race-afterwards, where they were known anthropologi-

சுமேரிய மொழிக்ும் திராவிட மொழிகளுக்கும்மிடையே மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. எனும் மொகஞ்சதாரோ எழுத்து முறைக்கும் சுமேரிய எழுத்து முறைக்கும் ஒற்றுமை உண்டென்றும் அவை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உருவான நிலையைக் காட்டுமென்றும் கூறுவார்.¹ இத்தகைய பல நிலைமைகளை எடுத்துக்காட்டி மொழிகளுக்குள் ஒற்றுமை காண்பார். இவர் தன்னுடைய கொள்கைக்கு ஆதாரமாக ஞானப்பிரகாசர்,² தியாகராசு,³ இராமசுவாமி⁴ போன்றவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளையும் காட்டுவார். இத்தகைய ஒற்றுமைகள் பல இவ்விரு இனங்களுக்கும்மிடையே உள்ள தொடர்பைக் காட்டும் என்றும் இந்நிலைமையை, பழைய நாகரிகம், உடலொற்றுமை போன்றவைகளிலும் காணலாம் என்றும் கூறுவார். இத்தகைய அடிப்படைகளுக்குக் காரணம் திராவிட மக்கள் இந்திய நாட்டைவிட்டு சுமேரியா வந்து பின்னர் எகிப்தில் உறைந்து பரந்தமை தான் என்பது இவர் எண்ணம்.⁵ இதே கருத்தை ஹால் போன்ற அறிஞர்களிடமும் காணுகிறோம்.⁶

cally-through the West and made their civilization flourish in two continents, being thus originators of the modern world civilization. ibid. p. 21.

1 Ibid. p. 163.

2 Gnana Prakasar, *Sumerian and Tamil*, Jaffna, Ceylon (no date) pp 6-10.

3 Thyagaraju 'Sumero-Dravidian Affinities,' Q.J.M.S., XX. pp. 223-228.

4 Ramaswamy Iyer, "Dravidic Place-names in the Plateau of Persia", Q. J. M. S. XX. pp. 51-53.

5 Heras, ibid. p. 21-22.

6 It is to this Dravidian ethnic type of India, that the ancient Sumerian bears most resemblance, so far as we can judge from his monuments. He was very likely a southern Hindu of the Deccan... And it is by no means improbable that the Sumerians were an Indian race which passed certainly by land perhaps also by sea, through Persia to the to the Velley of the Two Rivers.

H. R. Hall, *The Ancient History of the Near East*, pp. 173-74. From the earliest times to the battle of Salamis London. (Methuen), 1913.

7.0 திராவிடமொழி இலக்கியங்கள்

7.1 தமிழ் இலக்கியங்கள்

திராவிட மொழிகளின் பழமையான இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டுள்ளது தமிழ்மொழி. பிற திராவிட மொழிகளின் இலக்கியங்கள் பிந்திய நிலையில் அமைந்திருக்க தமிழ் மொழியின் இலக்கியங்களோ காலத்தால் பல நூற்றாண்டுகள் முந்தியிருக்கக் காணலாம். கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் கன்னடமும் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் தெலுங்கும் 9 அல்லது 10-ஆம் நூற்றாண்டில் மலையாளமும், முதல் இலக்கியங்களைக் கொண்டிருக்க, தமிழ் மொழியோ கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டு முதலே தனக்கென ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியிருத்தல் காணலாம். இந்தநிலையில் இது கிரேக்கம், லத்தீன், சீனம் எனியன், சுமேரியன் போன்ற பழம்பெரும் மொழிகளுடன் ஒப்பவைத்து எண்ணற்பாலது. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இது தனக்கென ஒரு வாழ்வையும் வரலாற்றையும் வகுத்துக்கொண்டதோடு மட்டுமின்றி, தொடர்ச்சியாக பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்த ஒரு வாழ்வையும்கொண்டு இன்றும் தலைசிறந்து நிற்கக் காண்கிறோம். இன்று கிடைக்கும் நூல்களில் மிகப் பழமையானது தொல்காப்பியம் ஆகும். இது ஒரு இலக்கண நூல் எனினும் இலக்கியமாகவே தமிழ்ரிடையே வாழக் காண்கிறோம். எழுத்தும், சொல்லும் நிறையான இலக்கணம் பற்றி பேசினும் பொருள் இலக்கியமாகவே பயன்படக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியத்தை முதல் நூலாகக்கொண்டே தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு பரந்து வாழ்ந்து, விரிவான வரலாற்றைத் தோற்று வித்துள்ளது.

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுகளில் தனித்தனிப் பாடல்களாக வாழ்ந்தது தமிழ் இலக்கியம். எத்தனையோ புலவர்கள், பலவேறு செய்திகளைப் பாடிச் சென்ற நிலையில் தமிழ் இலக்கியம் பிறந்தது. முன்னரே நாட்டுப்புற பாடல்களாகவும், நாகரிகமற்ற நாட்டு இலக்கியங்களாகவும் நாட்டு மக்களிடையே தவழ்ந்து இருக்கலாம் தமிழ் இலக்கியம். கல்லையும், புல்லையும், காட்டு வளத்தையும், நாட்டுச் செழிப்பையும் ரம்பரை பரம்பரையாகப் பாடிச் சென்ற புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்திருக்க

லாம். அவர்கள் கையாண்ட நாகரிகமற்ற மரபும், நாட்டுப் புற போக்குகளும் பிற்காலப் புலவர்களுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்திருக்கலாம். அவர்கள் வாய் வழியே தவழ்ந்த வாய்மொழி இலக்கியங்கள் வற்றாத வளமாகவும் வளர்ச்சி ஊட்டும் பாடல்களாகவும் வளர்ந்திருக்கலாம். எரினும் சங்ககாலப் பாடல்களே தமிழ் இலக்கியத்தின் முதல் கட்டமாகவும் முழுமையான பொக்கிஷமாகவும் இன்று தமிழரிடையே வாழக்காண்கிறோம். அகழும் புறமும் அவற்றிலே காணும் ஏற்றமும், எழிலும் எத்தனையோ எண்ணங்களை நம்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தும். காதலும் வீரமும் சங்ககால இலக்கியங்களின் கருக்கள். இந்நிலையில்தான் சங்ககாலம் வளர்ந்தது, தமிழும் வாழ்ந்தது.

தனிப் பாடல்களில் வாழ்ந்த தமிழ் காப்பியத்திற்குச் சென்ற காலக்கட்டத்தை அதன் பின்னர் காணுகிறோம். தனிப்பாடல்களில் வளர்ந்த தமிழ் தொடர்நிலை செய்யுள்களின் துவக்கத்தைக் கண்டது. இளங்கோவடிகள் கைவண்ணத்தில்தான் தமிழ்க் காப்பியங்கள் பிறந்தன. நல்ல ஒரு கதைபினைக் கருவாக வைத்துக் கோல் ஒச்சம் மன்னையும் குடி ஒப்பி வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணினையும் மோதவிட்டு அம்மோதவிலே முகிழ்ந்த இலக்கியச் சுவையினை முதலாக்கி, காப்பியம் அமைத்த பெருமை இந்தக் கவிஞனுக்கு உண்டு. இதை அடுத்துத் தான் மணிமேகலை பிறந்தது, தமிழும் வளர்ந்தது.

அடுத்தது அப்பர் காலம், ஜாதிக் சண்டையும் சமயச் சண்டையும் இருந்த நிலையிலும், இலக்கியம் வளர்ந்தது. அப்பரும், சுந்தரரும் ஆளுடைப்பிள்ளையும் அறம் வளர்த்ததோடு. தமிழையும் வளர்த்தனர். பக்தி இலக்கியம் எனப் பாராட்டப்படும் இலக்கியவகை வாழ்ந்து வளர்ந்தது. தேவாரமும் திருவாசகமும் வாழ்ந்த நிலையில் பேச்சு மொழிக் கூறுகளும் கிளைமொழிச் சொற்களும் இலக்கிய உலகில் புகுந்து நின்றன. எத்தனையோ கிளை வழக்குகளையும் வட்டார மொழிக் கூறுகளையும் கொண்ட நிலையிலும் இவை இலக்கியச் சுவை மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இயலும் இசையும் ஒன்றிய நிலையில் பாமர மக்களிடையே தமிழ் வளர்ந்த காலம். ஆறும் நூற்றுண்டு முதல் பத்தாம் நூற்றுண்டு வரையிலும் இத்தகைய நூல்கள் வளர்ந்து நின்றன.

இந்நிலையிலும் காப்பியங்கள் பல வளர்ந்தன. இலக்கண நூல்களும் பல பிறந்தன. சிந்தாமணியும் வளையாபதியும் பெருங்கதையும்

இன்னும் பல காப்பியங்களும் இக்காலத்தில் தோன்றியவைதான். எனவே பக்தி இலக்கியங்களையும் காப்பிய இலக்கியங்களையும் கண்டது இக்காலம் எனக் கருதலாம். அடுத்து தோன்றியதுதான் கம்ப ராமாயணம். காப்பிய காலத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுவது கம்பனின் காலம். எத்தனையோ புலவர்களைப் பெற்றெடுத்த பொற்காலம். எத்தனையோ புலவர்களின் வாழ்விலும் அவர்கள் வளர்த்த தமிழிலும் தான் கம்பன் பிறந்தான், கவிதைகள் பாடினான். கம்பராமாயணத்தைத் தமிழுக்குத் தந்தான். ஹோமரைக்கண்டது கிரேக்கம், அலெக்ஸாண்டரைக் கண்டது லத்தீன், ஷேக்ஸ்பியரையும், ஷெல்லியையும் கண்டது ஆங்கிலம், கன்யூசியசைக் கண்டது சீனம், கம்பனைப் பெற்றெடுத்தது தமிழ். இதனால்தான் 2-ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞன் பாரதியும் “யாம் அறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்” என்று பாடிச் சென்றான்.

இந்நிலையில் தமிழ் வாழ்ந்தது, வளர்ந்தது, உலக மொழியாகத் தவழுதற்குரிய நிலையை அடைந்தது.

கம்பனின் காலத்திற்குப் பின்னர் ஒரு தேக்கத்தைக் கண்டது தமிழ் எனக் கூறலாம். பலவேறு நூல்கள் தோன்றினும் பலவேறு பிரபந்தங்கள் தோன்றின எனினும் தமிழின் வளர்ச்சியில் ஒரு தேக்கம். 14, 15, 16 நூற்றாண்டுகளும் அதன் பின்னர் உள்ள காலங்களும் பலவேறு இலக்கியச் சூழல்களைப் பெற்றிருந்தன. இந்நிலையிலும் தமிழ் அத்தனை அளவு வளர்ந்தது எனக்குறிப்பிட முடியாது. எனினும் ஐரோப்பியரின் வரவில் ஒருவிதமான ஆக்கத்தைக் கண்டது தமிழ். உரைநடை வளர்ச்சியும், நாடக வளர்ச்சியும் தலைகாட்டி நின்றன. இந்நிலையில் மேலைநாட்டு இலக்கியங்களின் சாயலும் செல்வாக்கும் தமிழ் இலக்கியத்தில் பிற பாணிகளைத் தோற்றுவித்து நின்றன. இந்நிலையில்தான் தற்கால இலக்கியங்கள் என்று கூறப்படும் பலவேறு இலக்கியங்கள் பிறந்தன.

உரைநடை தமிழுக்குப் புதியதன்று; தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிலப்பதிகாரத்திலும் களவியல் உரை போன்ற உரைகளிலும் தமிழ் மொழி உரைநடையைக் கண்டிருந்தது எனினும் ஐரோப்பியர்களின் வரலாற்றுப் பின்னர்தான் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் ஏற்றம் மிகக் கண்டது எனக்குறிப்பிடலாம். இன்றைய உரைநடையில் காணும்

பலவேறு முறைகளும் பழக்கங்களும் ஐரோப்பியர்களின் வரவினால் தான் நிலை பேறினக் கண்டது.

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் அச்சப்பொறியின் வரவு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கி.பி. 1577-ல் வெளியான “கிருத்துவோபதேசம்” என்னும் நூலே முதல் தமிழ் அச்சநூல் எனக் கருதப்படுகிறது. அம்பலக்காட்டில் நிறுவப்பட்ட அச்சப்பொறியில் உருவானதே இந்நூல் என்பர். 16-வது நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முதன் முதலில் தோன்றிய அச்ச நூலின் பின்னர் பலவேறு அச்ச நூல்கள் எழுந்து இன்று வளர்ந்து நிற்கக்காண் டிரோம். இதைப்போன்ற கி. பி. 17, 18 நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த பலவேறு மேனாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் உரைநடைக்கு வித்திட்டு வளர்த்துச் சென்றுள்ளனர்.

இத்தகைய ஒரு நிலையினால் பலவேறு இலக்கிய வகைகளும் தமிழ் நாட்டில் வளருவதாயிற்று. கி.பி. 19,20-வது நூற்றாண்டுகளில் புதினம், சிறுகதை போன்ற இலக்கியத்துறைகள் வளர்ந்தன. இவற்றைப் போன்றே தேசிய கவிதைகளும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்தன. இலக்கியத் திறன் ஆய்வும் மொழி ஆராய்ச்சி நூல்களும் வளர்வதற்குரிய நிலை ஏற்பட்டது. பாரதி, பாரதிதாசன், நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை, தேசிய விநாயகம் பிள்ளை போன்ற பலவேறு கவிஞர்களைப் பெற்றெடுத்தது 20-வது நூற்றாண்டு. இவர்களின் கைவண்ணத்தில் தமிழ்க் கவிதைகள் நல்ல ஒரு வாழ்வையும் வளர்ச்சியும் பெற்றன. வீழும் விறு விறுப்புக் கொண்ட அவர்களது பாடல்கள் தேங்கி நின்ற கவிதை வளர்ச்சியில் நல்ல ஒரு புது போக்கினைத் தந்து நின்றன. வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ்க் கவிதைகள் இன்னும் வீழும் விறு விறுப்புடனும் வாழ தலைப்பட்டன.

இங்ஙனமே, நாடகத்தமிழ், இக்காலத்தில் நல்லிதாரு வளர்ச்சியைக் கண்டது. நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு நடிக்கப்பட்டு வந்த நிலையில் இத்துறையும் வளர்ந்தது எனக் கருதலாம். படிப்பதற்கென நாடகங்கள் பல எழுதப்படாவிட்டாலும் நடிப்பதற்கென எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் பலப்பலவாகும். பம்மல் சம்பந்த முதலியார் இத்துறையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் ஆவார். படித்தற்குரிய நாடகங்களில் சுந்தரனாரின் மனோன்மணியம் என்றும் நேவில் இருக்கத்தக்க ஒன்றும்.

இசைத் தமிழிலும் 20-வது நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு காலப்பகுதியாகும். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக இசைத்தமிழ் வாழ்ந்த நிலையில் 20-வது நூற்றாண்டிலும் இது வளர்ந்தது. பாரதியும் பாரதிதாசனும், நாமக்கல்லும், கவிமணியும் இசையோடு பாடுவதும் வளர்த்ததே உடனடி, அந்நிலைக்கேற்ப பாடல்கள் பலவும் எழுதியுள்ளனர். இந்நூற்றாண்டில் நடுப்பகுதியில் தோன்றிய, தமிழிசை இயக்கம், இசைத்தமிழ் வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாக கருதப்படுகிறது. இதை ஒட்டித் தோன்றிய எழுச்சியில் தமிழிசையும் தமிழ்ப்பண் ஆராய்ச்சியும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும்.

தற்காலத் தமிழ் வளர்ச்சி நல்ல ஒரு வளர்ச்சியாயினும் பிற இந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியோடு ஒப்பிட்டு நோக்கின் நிறைவற்ற நிலையில் உள்ளதாகவே கருதுவர் பலர். பெரிய ஒரு வளர்ச்சியை அடைந்து விடவில்லை என்றே கருதலாம்.

7.2 மலையாள இலக்கியங்கள்

இம்மொழி கி.பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாவது நூற்றாண்டில்தான் தனியொரு மொழியாக வளர்ந்தது எனக்கருதலாம். எனினும் அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தனக்குரிய தனிக் கூறுகள் பல வற்றை அடைந்திருந்தது என நம்பலாம். தமிழ் மொழியின் கிளை மொழியாக இருந்திருப்பினும் பல புதிய உருவங்களையும் மாற்றங்களையும் கொண்டு வளர்ந்த நிலையில் காலப் போக்கில் தனியொரு மொழியாக - மலையாள மொழியாக - மாறித் தனக்கெனத் தனியொரு வாழ்வை அமைத்துக் கொண்ட பெருமை கொண்டது இம்மொழி.

மலையாள மொழியின் முதல் கல்வெட்டு கி. பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஸ்தானூ ரவியின் கோட்டயச் செப்பேடுகளே முதல் முதலில் மலையாளச் சொற்களைக்கொண்டு காணப்படுவன. இவற்றின்கண் காணப்படும் மொழிநிலை மேற்குக் கரையோரப் பேச்சு மொழியைப் பிரதிபலித்து நிற்கும் என்பர்.¹ கி.பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் ஏராளமான கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் மலையாள மொழியில் தோன்றின.

இம்மொழியின் கால் வரலாற்றைச் சீலர் முற்காலம், இடைக்காலம், தற்காலம் எனவும் இன்னும் சீலர் முற்காலம், தற்காலம் என்றும் பிரிப்பர். கி. பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியை முற்காலம் என்றும் 13-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16-ஆவது நூற்றாண்டு வரையுள்ள பகுதியை இடைக்காலம் என்றும் அதற்குப் பின்னர் உள்ள காலத்தைத் தற்காலம் என்றும் பிரிப்பர். கே. எம். ஜார்ஜ் போன்றவர்கள் கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரை

1 The Kōttayam plates of Sthānu Ravi from the earliest reliable documents which contain characteristically Malayalam speech-forms. They represent the state of the west coast speech round about the beginning of tenth century of the Christian era. The Kōtai Ravi inscriptions come next in point of date. A. C. Sekhar, *Evolution of Malayalam*. p. 5.

யுள்ள பகுதியைப் பழங்காலம் என்றும், அதன் பின்னர் உள்ள காலப் பகுதியைத் தற்காலம் என்றும் பிரிப்பர்.¹

இம்மொழியின்கண் காணப்படும் இலக்கியங்களில் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளின் செல்வாக்கினை அதிகமாகக் காண முடியும். இதன் முதல் இலக்கியம் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த ராமசரிதம். கி. பி. 1195 முதல் கி.பி. 1208 வரையிலும் திருவிதாங்கூர் இராச்சியத்தை ஆண்டுவந்த மன்னன் ஸ்ரீ வீரராம வர்மாவால் எழுதப்பட்டது இது எனக் கருதுவர் பலர்.² இதன்கண் தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கினை நன்கு காணலாம்.

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கண நூலாகிய லீலாதிலகம் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மட்டுமல்லாமல் பல சமஸ்கிருத இலக்கணக் கூறுகளும் இம்மொழியின்கண் புகுந்து நின்றன. பல மலையாள வினைச் சொற்கள் சமஸ்கிருத வினைச் சொற்களைப் போல விகுதிகள் பெற்று விளங்கக் காணலாம். இத்தகைய சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு பல நூற்றாண்டுக் காலமாக இம்மொழியில் நீங்காது நின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்று.

ராம சரிதத்தை யொட்டிப் பல நூல்கள் இம்மொழியின்கண் தோன்றின. உண்ணுநீலி சந்தேசம் இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது. தன்னுடைய காதலனாகிய அரசன் ஒருவனுக்குத் தூது விட்டதாக எழுதப்பட்ட இந்நூல் நாடு, நகரம் இயற்கைக் காட்சிகள் போன்றவற்றைப் பற்றிக்கூறும். இது கி. பி. 1315-ஐ யொட்டிய காலப்பகுதியில் தோன்றியது எனக் கருதுவர்.

இதுபோன்றே பல சம்பு இலக்கியங்களும் இக்காலத்தில் எழுந்தன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்களே சம்பு இலக்கியங்கள். இவ்விலக்கியங்களில் காணப்படும் உரைநடைப் பகுதிகளில் ஏராளமான மலையாளச் சொற்களைக் காணமுடியும். இக்காலப் பகுதியில் பாரதம், செல்லூர் மகாத்மியம், பாஷா நிஷாடதம் போன்ற சம்பு

1 K.M. George, Rama Saritam, p.7.

2 K. Parameswaran Nair, *History of Malayalam Literature*, p. 20.

இலக்கியங்கள் பல தோன்றின. இது போன்றே 14,15-ஆம் நூற்ருண்டுப் பகுதியில் தோன்றிய கண்ணேசன் பாட்டுக்களும் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மிக முக்கியமான நூல் கிருஷ்ண காதையாகும். மலையாள மொழி வரலாற்றில் இந்நூல் ஒரு திருப்பு மையமாகக் காணப்படுகிறது எனக் கூறலாம். தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளின் செல்வாக்கினை இக்காதையின்கண் காணமுடியும் எனினும் மலையாள மொழியின் தனித்தன்மை பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது இந்நூல். மலையாள மொழியின் முன்னரே தனியொரு மொழியாக வளர்ந்து விட்ட நிலைக்குச் சான்று பகருவதாகக் காணப்படுவது கிருஷ்ண காதை. செருசேரி நம்பூதிரியால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு இருந்த காலத்தில் தோன்றிய போதிலும் தனித்தன்மை கொண்டு மலையாள மொழியின் வளம்காட்டி எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் காணப்படுகிறது என்பர்.¹

மலையாள மொழியின் தோற்ற காலத்தில் சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்த போதிலும் மக்களின் பேச்சு மொழியில் இது தனக்கென தனித் தன்மைகள் பலவற்றைக் கொண்டு வளர்ந்தது என முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். இதனால்தான் பின்னர்த் தோன்றிய பல இலக்கியங்கள் கலப்பற்ற மலையாள இலக்கியமாகத் தோன்றின. கிருஷ்ணகாதை இம்முறையில் தோன்றியதாகும். இந்நிலையில் எழுத்தச்சனின் தோற்றம் இம் மொழியின் வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் தனியொரு இடத்தைப் பெற்றதாக அமைகிறது.

கி.பி. 15 அல்லது 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இவர் இன்றைய மலையாள மொழியின் தந்தையாகக் கருதப்படுவார். இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற நூல்களைத் தழுவி இவர் ஆக்கிய நூல்கள் மலையாள மொழியின் சிறந்த இலக்கியங்களாக உள்ளன. தனக்கெனத் தனியொரு நடையையும் இலக்கியப் பாணியையும்

1 P.K. Parameswaran Nair, *ibid.*, p.51.

K.M. George, *ibid.* p.26.

K.M. George, *A Survey of Malayalam Literature*, p.70

V.R. Prabodha Chandran Nayar, *Malayalam-A Linguistic Description*.

கொண்ட இவருடைய நூல்கள் ஆற்றொழுக்கென அமைந்துள்ளவை. கிளிப் பாட்டுக்கள் என அழைக்கப்படும் இவருடைய நூல்கள் படித்து இன்புறப் பாலன. மலையாள மொழி இவருடைய கைவண்ணத்திலும் கற்பனை வளத்திலும் ஒரு புதிய வேகத்தையும் வளர்ச்சியையும் கண்டது. பக்தி இலக்கியத்திற்கு வேண்டிய பண்புகள் அனைத்தையும் இவர்தம் இலக்கியத்தில் காணலாம். கிருஷ்ண காதையின் காலத்திலேயே மலையாள மொழி வீறிட்டு எழுந்து நின்றது என்றாலும் அதற்குப் புதியதொரு பாதையை வகுத்துக் கொடுத்தவர் எழுத்தச் சன் என்று கூறலாம். இவருடைய உயர்ந்த இலக்கியப் பாணி இவரை மலையாள மொழி வரலாற்றின் வளர்ந்ததொரு நிலையில் நிற்கச் செய்கிறது எனக் கருதமுடியும். இதனால் தான் இவரை ‘‘மலையாள மொழியின் தந்தை’’ எனக் குறிப்பிடுவர்.

கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கதகரி இலக்கியங்களும் துள்ளல் இலக்கியங்களும் மலையாள மண்ணில் தோன்றின. இன்று கேரள நாட்டின் இரு கண்களாகக் கருதப்படும் கதகரி நாட்டிய நாடகமும் ஒட்டம் துள்ளலும் இந்நூற்றாண்டில் தான் இன்றைய உருவங்களைக் கண்டன, இந்நிலையில் இலக்கியங்கள் பல உருக் கொண்டன.

கதகரி பல காலமாக மலையாள நாட்டில் வேருன்றியிருந்த நாட்டிய வகையாகும். கதை + கரி எனப் பிரித்து (கரி விளையாட்டு, ஆடல்) கதையை ஆட்டத்தில் காட்டுதல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வாட்டத்தில் பயன்படும் கதைபினை ‘‘ஆட்ட கதா’’ (ஆட்டத்திற்குரிய கதை) என்பர். பல கதைகளும் இலக்கியங்களும் இதற்காக உருவாயின. இவ்வகை இலக்கிய வகை ஜெய தேவாவின் காலம் முதல் தோன்றின என்றும் அவருடைய

It was no easy task for even for the treatest of men, but Ezhuthachan could meet the challenge, and meet it admirably too. That he was more than equipped for high undertaking was indeed god send: a profound scholar, a master of the *vedic*, puranic and philosophical lore of the country, a sage and a mystic, he was eminently qualified to be a preceptor to the people. At no time before in the history of Kerala had a *guru* of comparable greatness come forward to guide them and rejuvenate their literature.

P. K. Parameswaran Nair, *ibid*, p, 65.

கீதா கோவிந்தா என்ற நூல் இந்நிலையில் முதல் நூலாகக் கருதப் படுகிறது என்றும் கூறுவர். இத்தகைய கவிதைகளையும் கதைகளையும், கதகளியில் புகுத்தியவர்கள் சாக்கையர் எனப்படும் ஜாதியினராவர். ஜெய தேவாலின் கீதா கோவிந்தத்தை அடுத்து கிருஷ்ணகிதி என்னும் நூல் உண்டாயிற்று. தம்புரான், உண்ணாயி வாரியர் இந்நிலையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். கதகளிக்காக எழுந்த பாடல்களுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தை அளித்த பெருமை கோட்டயத்துத் தம்பிராளைச் சாரும். மகாபாரதக் கதைகளை யொட்டி இவர் ஆக்கிய பாகவதம், கிரிமீதவதம், காலகேய வதம், கல்யாண சௌகாந்திகம் என்பவை இவ்விலக்கியங்களில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் காலகேய வதம் சிறந்து விளங்குகிறது என்பர். இவற்றையடுத்து உண்ணாயிவாரியரின் நள சரிதம் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நூலாகும். இவர் இது மட்டுமன்றி கிரிஜா கல்யாணம், லம்ச பாட்டு என்ற நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். இறையமன் தம்பி, களிமானூர் வித்துவான் கோயில் தம்புரான், கிருஷ்ணன் தம்பி போன்றவர்களும் கதகளி நூல்கள் பல ஆக்கியுள்ளனர்.

கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் துள்ளல் இலக்கியங்களும் உருவெடுத்தன. கதகளி நாடகங்கள் சமுதாயத்தில் உயர்ந்து விளங்கிய மக்களிடையே மட்டுந்தான் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. ஆனால் துள்ளலோ பொதுமக்களிடையே வாழ்ந்து வளர்ந்து வந்தது. குஞ்சன் நம்பியார் என்னும் கவிஞரின் கைவண்ணத்தில் துள்ளல் உருவானது மட்டுமன்றி மக்களிடையேயும் காட்டுத் தீயெனப் பரந்து வளர்ந்தது. மக்களின் மனதைக் கவர்ந்த இந்நாட்டியக் கலையை உருவாக்கிய இவர், சிரிக்க சிரிக்கப் பேசுந்திறனும் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட ஊழல்களை எடுத்துக்கூறி மக்களைச் சிந்திக்கவைக்கும் பேராற்றலும் பெற்று விளங்கினார். 1705-இல் பிறந்த இவர், பஞ்சேந்திரோகாக்கியானம், கார்த்தவீரியார்ஜூன ஜெயம் போன்ற எழுபதுக்கும் அதிகமான நூல்களை இயற்றியுள்ளார் என்பர்.

இவ்வாறு வளர்ந்துவந்த மலையாள இலக்கியம் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் மேனாட்டினரின் வரவால் மேலும் சிறந்து வளரத் தலைப்பட்டது. கிறிஸ்தவ மதத்தின் செல்வாக்கு கேரள நாட்டில் அதிகமாக வளர பல இலக்கியங்கள் உருவாயின. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே வேருன்றிய கிறிஸ்தவ மதம் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் நன்கு வளரத் தலைப்பட்டது. இந்நிலையில் இம்மொழியின் முதல்

அச்சுப்புத்தகம் (கி. பி. 1714-ல் வெளி வந்தது. பின்னர் 1733 முதல் தொடர்ச்சியாக பல அச்ச நூல்கள் வெளிவந்தவண்ணம் இருந்தன. இன்று மலையாள இலக்கியம் சிறந்ததொரு கவர்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது. கேரள வர்மா (1843-1915), இராஜ ராஜ வர்மா (1853-1918) குஞ்சு குட்டன் தம்பிரான் போன்றவர்களும், 20-ஆம் நூற்றாண்டில் - முப்பெருங்கவிஞர்களாகக் கருதப்படும் குமான் ஆசான் (1873-1924) வள்ளத்தோள் நாராயண மேனன் (1879-1958) உள்ளூர் பரமஸ்வர ஐயர் (1877-1949) போன்றவர்களும் மலையாள மொழியை வளம் உள்ள ஒரு மொழியாக ஆக்கிச் சென்றுள்ளனர். இவர்களுடைய கைவண்ணத்தில் வீன்ன பூ, பிரபோத சந்திரோதயம், கருணா, சித்திர யோகம், ஒரு கத்து, சிஷ்யனும் மகனும், என்றெ குருநாதன், அருணோதயம், கர்ணபுஷணம் போன்ற இலக்கிய மலர்கள் பூத்தன.

இவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம் இன்றும் வளர்ந்து வரக் காணலாம். வீறுகொண்டு எழுகின்ற இளங்கவிஞர்கள் பலரைப் பெற்றெடுத்திருக்கிற பெருமையுடையது மலையாள மொழி இதே நிலையை புதினத்திலும், நாடகத்திலும், சிறுகதைபிலும் இன்னும் வேறுபல இலக்கியப் படைப்புக்களிலும் காணலாம். கி.பி.7,8 நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் மொழியின் ஒரு கிளை மொழியாக இருந்த மலையாளம், இன்று தனக்கென ஒரு வாழ்வையும், வரலாற்றையும் அமைத்துக் கொண்டு வளம் பெற்று நிற்கக் காண்கிறோம்.

7.3 கன்னட இலக்கியங்கள்

திராவிட மொழிகளின் இலக்கிய மொழிகளில் இதுவும் ஒன்று. மைசூர் மாநிலத்தில் மட்டும் இம்மொழி பேசப்பட்டதும் பண்டைக் காலத்தில் இன்று மூரட்டி வழங்கும் பல இடங்களில் கன்னடமே பேசப்பட்டு வந்தது என்பதற்குரிய சான்றுகள் பல உள்ளன. இந்தோ ஆரிய மொழியான மராத்தியின் வளர்ச்சியில் கன்னடம் வடக்கே வழக்கிழந்த நிலையைக் காண்கிறோம். எனினும் பல கன்னடக் கல் வெட்டுக்கள் பலவற்றை அங்கே காணமுடியும்.¹

கி. பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஓர் மீடிக் கல்வெட்டே இம்மொழியின் கண் காணப்படும் முதல் கல்வெட்டு. எனினும் இம் மொழி பற்றிய குறிப்பினைக் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னரேயே காண முடியும் என்பர். மகாபாரதத்தில் பீஷ்ம பர்வத்திலும் மார்க்கண்டேய புராணத்திலும் மிருச்சகடிக நாடகத்திலும் இம்மொழி பற்றியும், இந்நாடு பற்றியும், குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன என்பர். சங்ககால இலக்கியங்களில் எருமை நாடு என அழைக்கப் படுவது கன்னட நாட்டையே என எண்ணுவர் பலர். இதுபோன்றே கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கிரேக்க நாடக மொன்றிலும் இம்மொழி பற்றிய குறிப்பினைக் காணலாம்.² -கி. பி. 500

1 In the Kavirāja marga [A.D. 850] the Kannarese country is described as extending from the Kāveri to the Godavari: which shows that the linguistic area at that time extended further north than at present. Inscriptions, manuscripts, local names and other evidences prove that Kolhapur, where the chief language now is Marāthi, was once in the Kanarese area. Also in Sholapur town and district there are many Kannarese inscriptions. The northern limits of Kanarese were probably pushed back by the Marātha raids and conquests.

E.P. Rice, A History of Kanarese Literature, p. 12.

2 The earliest specimens of the language are said to go back to a few lines in a Greek Drama found in a fragmentary form on papyrus remains of the 2nd century A.D. from Oxyrhicus in North Egypt, in which a scene in an Indian court is depicted where the king and his

முதல் இம்மொழியின் கண் தொடர்ச்சியாகப் பல கல்வெட்டுக்கள் காணக்கிடக்கின்றன. கி. பி. 500-இல் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகின்ற கல்வெட்டொன்றில் கவிதைகளைக் கூடக் காண முடிகிறது. எனவே கி. பி. 4 அல்லது 5-ஆவது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பண்பட்டதொரு மொழியாக இது வளர்ந்துள்ளது எனக் கருதலாம்.

கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கவிராஜமாரர்க்கம் என்றும் நூலே இம்மொழியின் முதல் நூலாகக் கருதப்படுகிறது. “கவிஞர்களின் ராஜ பாதை” என்று பொருள்படும் இந்நூலை இயற்றியவர் ராஷ்டிரசூட அரச பரம்பரையைச் சார்ந்த நிருபதுங்கா (814-877) எனக் கருதுவர் பலர். ஆனால் இது அவ்வரசரின் அவையில் வாழ்ந்த ஸ்ரீவிஜயா என்ற புலவரால் ஆக்கப்பட்டதேயன்றி அரசனால் ஆக்கப்பட்டதன்று எனக் கருதுவாரும் உளர். இதற்குப் பின்னர் தொடர்ச்சியாகக் கன்னட இலக்கியம் வளர்ந்து வருதல் காணலாம். கடந்த 1500 ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வரும் கன்னட இலக்கியம் பண்பட்ட இலக்கியமாக நின்று நிலவுகிறது.

ஒன்றரை நூற்றாண்டு வாழ்வினையும் வளர்ச்சியையும் கொண்டுள்ள கன்னட மொழி தன் வரலாற்றில் எத்தனையோ மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. மொழி வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இதன் வரலாற்றை ஆதி கன்னடம் (Pūrva Kannada), பழைய கன்னடம் (Pala or Hala Kannada, 800-1150), இடைக்கால கன்னடம் (1150-1800), தற்காலக் கன்னடம் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர்.

பூர்வ கன்னடம் (- 800)

கவிராஜ மாரர்க்கமே இதன் முதல் இலக்கியம் என்றாலும் அதற்கு முன்னரே சிறந்ததொரு இலக்கிய பாரம்பரியம் இருந்துள்ளது என முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். கவிதைகள் ஆக்கும் திறன், கவிதைகளின் வகைகள் போன்றவற்றைக் கூறும் இந்நூல் கவிஞர்கள் பலரையும் குறிப்பிட்டுச் செல்லுகிறது. இந்நூலாசிரியர் சமஸ்கிருத மொழியிலும்

countries speak in a barbarian language which on examination [by Dr. Hultsch] has been considered to be Ancient Kannada.

S.K. Chatterji, *ibid.* 219, Edward P. Rice. *History of Kanarese Literature*, pp. 12-13.

சிறந்த பயிற்சி உடையவர் என்பது இந்நூலைப் படிப்போர் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

கன்னட மொழியில் வடமொழியின் செல்வாக்கு அதிகம் என்பது அறிஞர்கள் கண்ட உண்மையாகும். கவிராஜமார்க்கத்திலும் கன்னட மொழிக் கல்வெட்டுக்களிலும் இதனை நன்கு காணமுடியும். பூர்வ கன்னடம் எனக் கூறப்படுகின்ற காலப்பகுதியிலேயே இந்நிலை காணப்படுவது கன்னடமொழியில் வடமொழி கொண்டுள்ள செல்வாக்கினை நன்கு காட்டுவதாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வடமொழி, கன்னடத்தின் வளர்ப்புத் தாய் என்று அறிஞர்கள் கூறாமளவுக்கு வடமொழியின் செல்வாக்கினைக் கன்னட மொழியில் காணலாம்.¹

பழங் கன்னடம் (800-1150)

கவிராஜமார்க்கம் இக்காலத்தைச் சார்ந்தது. இந்நூலாசிரியர் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமை உள்ளமை பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இவர் தம் நூலின்கண் கன்னட மொழி பற்றியும் கன்னட மொழியினரின் கவிதையாக்கும் ஆற்றல் பற்றியும் பெருமைப்படக் கூறுவார். கன்னடம் காவிரி முதல் கோதாவரி வரையிலும் பரந்து வளர்ந்தது என்றும் அம்மொழியின்கண் பல களை மொழிகளும் இருந்தன என்றும் பலபடக் கூறுவார் இந்நூலாசிரியர்.

இதனை அடுத்து ஹரிவம்சா என்ற நூல் தோன்றியது. இதை எழுதியவர் குணவர்மன் என்பார். ஜைன தீர்தங்காரர் பற்றிக் கூறும் இந்நூல் நேமிநாத புராணம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

கி. பி. பத்தாவது நூற்றாண்டில் கன்னட இலக்கியம் சிறந்ததொரு வளர்ச்சியினைக் கண்டது. இந்நூற்றாண்டில்தான் பம்பா, பொன்னா, ரன்னா என்றழைக்கப்படும் மூப்பெரும் புலவர்கள் வாழ்ந்தனர். இந் நூற்றாண்டில்தான் மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்ற நூல்களும்

1 It has been well said that Sanskrit, though not the mothers of Kanarese, is entitled to be called its *foster-mothers* because it was owing to the vigour infused into it by Sanskrit that it was enabled to become a literary language [Essays on Kanarese Grammar, Comparative and Historical — R. Raghunatha Rau, Bangalore, 1894].

பலவேறு ஜைன மத நூல்களும் கன்னட மொழியில் தோன்றின, கன்னட நாட்டில் ஜைனமதக் கொள்கைகள் மிகவும் செல்வாக்குடன் விளங்கினமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆதி பம்பா என்றழைக்கப்படும் பம்பா கி.பி. 901-இல் தோன்றியவர். ஜைன வகுப்பில் தோன்றிய போதிலும் பரதத்தைக் கன்னட மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். பம்ப பாரதம் என அழைக்கப்படும் இந்நூல் கன்னட மொழியில் சிறந்ததொரு காவியமாகக் கருதப்படுகிறது. இவரால் ஆக்கப்பட்ட மற்றொரு நூலான ஆதிபராணமும் சிறந்த ஜைன இலக்கியமாகப் புகழப்படுகிறது. அவரோடு வாழ்ந்த பொன்னா என்ற புலவர் பெருமகனும் இவரைப் போன்று ஒரு ஜைனரே. இவர் சாந்தி புராணம் என்னும் நூலை இயற்றினார். பதினென்றும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரன்னா அறிதபுராணம், சாகச பீம விஜயம் போன்ற நூல்களை யாத்தார். சிறந்த இலக்கிய நடையும் அழகொழுகும் சொல்வளமும் கொண்டு விளங்குவன இந்நூல்கள்.

இவை தவிர வேறுபல நூல்களும் இக்காலப்பகுதியில் எழுந்தன. கி. பி. பத்தாவது நூற்றாண்டில் எழுந்த வட்டாரதனா என்னும் உரை நடை நூல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கன்னட மொழியில் காணப்படும் முதல் உரை நடை நூல் இது. பலவேறு (19) சிறு சிறு கதைகளைக் கொண்டுள்ள இந்நூல் அக்கால உரைநடை வளர்ச்சியைக் காணுவதற்கு உதவியாக உள்ளது. வடமொழி, பிராகிருதம் போன்ற மொழிச் சொற்களை இதன்கண் ஏராளமாகக் காணலாம்.¹

இதைப் போன்றே நாகவர்மன்-1 என்றவரால் ஆக்கப்பட்ட சந்தோம்பூதி என்ற இலக்கணநூலும் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கு நன்கு பயன்படுவது. பாவினங்களைப் பற்றிய இந்நூல் அக்கால கன்னட மொழிப் பாவினங்கள், அசை, சீர், தளை போன்றவற்றைப் பற்றிப் பரக்கக்கூறும். இந்நூலாசிரியர் இலக்கிய நூல்களும் செய்துள்ளார். பத்தாம் நூற்றாண்டில் பழக்கத்திலிருந்த சம்பு நடையில் (உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்) காதம்பரியை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

1 K. Kushalappa Gowda, A Descriptive Grammar of Vaddaradhane [M. Litt. Thesis, Annamalai University, 1962].

பதினொன்று, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகள் பத்தாம் நூற்றாண்டைப் போன்று அத்தனை இலக்கிய வளம் இல்லாதிருந்த போதிலும் இக்காலத்திலும் சில சிறந்த நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த நாகச் சந்திரா என்பவர், ராமச்சந்திர சரித புராணம் போன்ற நூல்களை இயற்றினார். இவரை அபிணவ பம்பா (புதிய பம்பா) எனவும் அழைப்பார். இதனால் இவர் இயற்றிய ராமச் சந்திர சரித புராணம் பம்ப ராமாயணம் எனவும் அழைக்கப்படுவதாயிற்று.

இக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவரே கந்தி என்ற பெண் புலவர். ஜைன பிச்சணியாக வாழ்ந்த இவர் சிறந்த கவித்துவம் பெற்றவர். இவரைப் பற்றிப் பலவேறு கதைகள் வழங்கக் காணலாம். இவருடைய கவித்துவத்தைக்காண அக்கால அரசன் நாகச்சந்திரா கவிதையொன்றின் சில அடிகளைப் பாடச் சொல்லிப் பின்னர் அதைக் கந்தியைக் கண்டு முடிக்கக் கூறியதாகக் கதையொன்று வழங்குகிறது.

பொதுவாக இக்காலப்பகுதியில் கன்னட மொழி இலக்கியம் சிறந்ததொரு வளர்ச்சியைக் கண்டது எனக் கூறலாம். பல வடமொழி நூல்களும் ஜைன மத நூல்களும் கன்னட மொழியில் வந்தன எனிலும் கன்னட நாகரிகத்திற்கேற்ற மாற்றங்களையும் அவை கொண்டுள்ளமை காணலாம். பம்ப பாரதம் மகாபாரதக் கதையைத் தழுவி எழுதப்பட்டிருப்பினும் பல மாற்றங்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

முன்னர்க் கூறியது போன்று இக்காலப் பகுதியில் ஜைன மதத்தின் செல்வாக்கு கன்னட இலக்கியத்தில் பரந்த நின்றது. சிறந்த புலவர்கள் அனைவருமே ஜைனர்கள். புதிய பம்பா தான் எழுதிய இராமாயணத்தை ஜைன காவியமாகவே படைத்திருந்தல் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாம். இக்காலத்தில் இந்திய நாடு முழுவதும் ஜைன நாடாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது. பிராமணர்களைப் பற்றியோ அல்லது பிராமணியத்தைப் பற்றியோ எவ்வித குறிப்பும் இதன்கண் இல்லை. இராமனும் இராவணனும் ஜைனர்களாகவே கட்டப்படுகின்றனர்.

இடைக்காலக் கன்னடம் (1150-1800)

கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சைவ சமயத்தின் செல்வாக்கு கன்னட மக்களிடையே வளரத் தொடங்கியது. புதிய

வேகத்துடன் எழுந்த இந்துமதப் பிடிப்பு இலக்கியத்திலும் எதிரொலித்தது. இதனால் இக்காலப் பகுதியில் ஜைன சமயத்தின் செல்வாக்கு கீழே இறங்கியது.

பசவா (Basava) என்பவரால் தொடங்கப்பட்ட வீர சைவம் என்ற புதிய மதம் லிங்காயதம் எனவும் பெயர் பெறும். வீழ்ந்துகிடந்த சைவ சமயத்தை வீறுகொண்டு எழச் செய்தவர் இவர். அமைச்சராக இருந்த காரணத்தால் இவருடைய கொள்கை மக்களிடையே காட்டுத்தீயெனப் பரந்தது. இதனால் மக்களிடையே ஒரு எழுச்சியும் புத்துணர்ச்சியும் எழுந்தன. இந்தநிலையில் வசன என்ற புதியதொரு இலக்கிய வகையினைக் கன்னட மொழி காண நேர்ந்தது. சாதாரண மக்களிடையே வழங்கிவந்த சொற்களை அழகுபட அமைத்து வசனமாக, ஆனால் ஓசை நயம் சொட்ட ஆக்கப்பட்ட இவ் விலக்கிய வகையினைத்தான் வசனம் (Vachanas) என்று கன்னட இலக்கிய வரலாறு அழைக்கிறது.¹

இத்தகைய வசனங்களை ஏராளமாகக் கன்னட மொழியில் காணலாம். பசவா மட்டுமே ஆயிரத்திற்கும் அதிகமான வசனங்களை இயற்றியுள்ளார் என்பார்.

“ உலகம் ஆண்டவனின் உலைக்களம். கீழ் உலகில் ஒளிவிடுபவனே மேலுலகிலும் ஒளிபெற முடியும்.”

என்பது போன்ற வசனங்கள் இன்றும் கன்னட மக்களின் கதைகளில் லிங்காயதம் செய்வதைக் காணலாம்.² அக்கமகா தேவி (Akkamahā-

1 In form, the vachanas are brief disconnected paragraphs, each ending with one or another of the numerous local names under which Siva is worshipped. In style, they are epigrammatical parallelistic and allusive.

Rice, Ibid. p. 56.

2 The Lingayat propaganda was aided by a large number of writers who flooded the country with tracts commending the new creed. These tracts are called Vachanas, or "Sentences", and form a unique feature of Lingayat literature. They are in easily intelligible [sometimes even alliterative] prose, requiring no learning to understand. To this fact is doubtless due, in considerable measure, the popularity of the movement. We may perhaps compare the effect produced in England in the

devi) தேவர தாசிம்மய்யா (Devara Dasimayya) போன்ற நூற்றுக்கும் அதிகமான வசனகாரர்களைக் காணலாம். இவர்களால் ஆக்கப்பட்ட இவ்விலக்கிய வகை வழி வழியாக மக்களிடையே வாழ்ந்து வந்திருத்தல் காண்கிறோம். வாழ்க்கையில் காணும் அன்றாட உண்மை நிகழ்ச்சியை எளிய முறையில் எழில் மிகு மொழியில் ஆக்கினமையால்தான் இவை இன்றும் வாழ்கின்றநிலையில் உள்ளன.

இந்நூற்றாண்டில்தான் ஷட்பதீ என்று அழைக்கப்படும் இலக்கிய வகை உருவாயிற்று என்று எண்ணலாம். நாடோடிக் கவிதைகளில் காணப்பட்ட கவிதை ஒசையைப் பின்பற்றி உருவானது இது என எண்ணுவர் பலர். 'ஷட்பதீ' என்ற சொல் ஆறு அடிகளைக் கொண்ட கவிதைகள் எனப் பொருள் படும். இதுவரையிலும் சமஸ்கிருத பாணியில் இருந்த கவிதைகள் நாட்டுப்புற மக்களிடையே வாழ்ந்த கவிதைகளின் ஒசை ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப மாறி ஒரு மறுமலர்ச்சியைத் தந்த நிலையைக் காணலாம். இவ்வகையில் மூன்று அடிகளைக் கொண்ட கவிதைகளும் உருவாயின. 1165-இல் வாழ்ந்த ராகவாங்கன் என்பவரே வார்த்தக ஷட்பதீ என்ற கவிதை வகையின் தந்தையாகக் கருதப்படுவர். பின்னர் இது பல நூற்றாண்டுகள் கன்னடக் கவிதையின் வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெற்று வளர்ந்திருத்தல் காணலாம். 13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஷட்பதீ இலக்கியம் சிறந்து நின்றிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

15-ஆம் நூற்றாண்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்த குமார வியாசா இவ் விலக்கிய வகையைத் தம் நூலில் மிகத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளார். தம்முடைய பாரதக் கதைபில் கண்ணனைத் கதைத் தலைவனாகக் கொண்டு கதையை நடத்திச் செல்லும் இவர் திறம் பாராட்டுதற் குரியது. இது போன்றே இக்காலப் பகுதியில் சிறந்த புலவர்களாகக் கருதப்படும் லட்சுமிஷா (Lakshmitha) சதக்சரி (Sadaksari) ஆகிய இருவரும் இவ்விலக்கியவகையை நன்கு கையாண்டு வெற்றி பெற்றுள்ளவர்கள்.

இக்காலப் பகுதியில் தோன்றிய மற்றொரு இலக்கிய வகை ரகளை (Ragale) என அழைக்கப்படுவது. இது பிராகிருத மொழிக் கவிதைகளை அடியேற்றியது என்பர்.

fourteenth century by Mycliffe and his preachers and M. S. Gospels.

Rice, Ibid. p. 56.

வீரசைவத்தை யொட்டி எழுந்த நூல்கள் பலவாகும். பசவ புராணம் (1369) மகா பசவராஜசரிதம் (1500) சன்ன பசவ புராணம் (1558) போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன.

கி. பி. 500-க்கு 1800-க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் வைணவ மதமும் புதிதாக எழுச்சி பெற்றது. இதன் காரணமாகப் பலவேறு கன்னட நூல்களும் எழுந்தன. இராமர்யணம், பாகவதம் போன்ற நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. விஜயநகர அரசர்களின் செல்வாக்கினால் கன்னட இலக்கியம் இக்காலப் பகுதியில் செழித்து வளர்ந்தது. கதுகின பாரதா (குமார வியாசாவால் எழுதப்பட்டது) தொர்வெ ராமாயண (Torava Ramayana) பாகவத புராண போன்ற நூல்கள் தோன்றின. புரந்தரதாசர், கனகதாசர், வீட்டலதாசா, வெங்கடதாசா, விஜயதாசா, நாமாவரியைப் பரப்பி வந்தனர். இவர்கள் பாடல்கள் ஆழ்வார்கள் பாடல்களுடன் ஒப்புவதத்து எண்ணிப் பரிசீலிப்பாலன.

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் யக்சகானு என்ற புதிய வகை இலக்கியம் தோன்றியது. புராணக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாடகப் பாணியில் எழுதப்படும் இவ்விசைவ வகை பாட்டும் கலந்த நிலையில் பாமர மக்களிடையே நல்லதொரு வரவேற்பினைக் கண்டது. நாட்டுப் பாடல்களைப் போன்று பாமர மக்களிடையே வாழ்ந்த இவ்விசைவ வகை இன்றும் தழைத்து வளரக் காண்கிறோம். தொழிலாளர்கள், சாதாரண மக்கள் போன்றவர்களின் வாழ்வினையும் இவை படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

தற்காலம் (1800)

பிற திராவிட மொழிகளைப் போலவே கன்னட மொழி இலக்கியமும் ஐரோப்பியர்களின் வரவால் பல மாற்றங்களைக் கண்டன. கோவா போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்துவந்த கிறிஸ்தவப் பாதினிகள் கன்னட மொழியில் ஆர்வம் செலுத்தியதோடு பல ஆக்கப்பணிகளையும் செய்து வந்துள்ளனர். இவர்களின் உதவியால் கோவாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அச்சுக்கூடம் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டு முதலே கன்னடத்தில் அச்சுப்படுத்தகங்களை வெளியிட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொரு பணியாகும். கி. பி. 1674 வரையிலும் 50-க்கும் அதிகமான நூல்கள் அச்சு வடிவில் வந்தன. இத்தாலிய பாதினியான லேனார்டோ (Leonardo Cinnamo) (இறப்பு 1644) என்பவரால் எழுதப்பட்ட

ஒரு இலக்கண நூலும் அகராதி ஒன்றும் கி. பி. 1774-இல் வெளிவந்தன. இவற்றையடுத்து வில்லியம் கரே (William Carey) என்பார் எழுதிய கன்னட இலக்கண நூலும் (A Grammar of the Karnataka Language, 1817) வெளியாயிற்று. இத்தகையதொரு மாற்றம் புதிய தொரு எழுச்சியை இம்மொழியில் ஏற்படுத்தி நின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கப் பகுதியில் கன்னடம் ஓரளவு பிந்திய நிலையில் இருந்த போதிலும் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு இம்மொழியையும் பாதித்தது மைசூர் பகுதியைத் தவிர பிற பகுதிகளில் இம்மொழி ஒதுக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்தது என்பர் பலர். 1914-இல் பெங்களூரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கன்னட இலக்கியக் கழகம் (Academy of Kannada Literature) இம்மொழி வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதுபோன்றே மங்களூரில் வாழ்ந்து வந்த கிட்டல் (F. Kittel) என்பார் இம்மொழிக்குச் செய்த பணியும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் எழுதிய கன்னட-ஆங்கில அகராதியும் (Kannada-English Dictionary, Mangalore, 1898) கன்னட இலக்கணமும் (Kannada Grammar, Mangalore, 1903) கன்னட மொழி வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாகும். இவரைப் போன்றே ரைஸ் (Lewis Rice) என்பாரும் பிளீட் (J. Fleet) என்பாரும் கன்னட மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் பலவேறு ஆக்கப்பணிகளைச் செய்துள்ளனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், வங்காளி, மராத்தி போன்ற மொழிகளிலிருந்து பலவேறு கதைகளும், கவிதைகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பங்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜியின் புதினங்கள் பல இம்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இதனால் புதினம் இம்மொழியில் வளர ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்நூற்றாண்டில்தான் முதல் கன்னட மொழிப் புதினம் உருவாயிற்று. களக நாதாகேசுர் போன்றவர்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டனர். கேசுர் (Vasudevacharya Kerur) புதினம் மட்டுமன்றி சிறுகதை நாடகம் போன்ற பலதுறைகளில் வெற்றி கண்டவர். தன்னுடைய சுபோதயா (Subhodaya) என்ற இதழின் மூலம் பல ஆக்கப்பணிகளைச் செய்தவர் இவர். கேஷஸ்பியர் இயற்றிய நாடகங்கள் பலவற்றை இவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரையடியொற்றி கைலாசம் (T. P. Kailasam, 1855-1948) போன்றவர்கள் நாடகங்கள் பல ஆக்கினர். கைலாசம் பேச்சு மொழிக் கூறுகளைத் தம் நாடகங்களில் புகுத்திப் புதியதொரு வேகத்தைத் தந்தார்.

கன்னடக் கவிதைகளும் இக்காலப் பகுதியில் வளர்ந்தன. குண்டப்பா (D. N. Gundappa), ஸ்ரீகண்டையா (B. M. Sri Kanthayya), பேந்திரே (D. R. Bendre) போன்றவர்களும், புட்டப்பா (K. V. Puttappa), சங்கரபட் (R. Sankara Bhat) போன்றவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களில் பேந்திரே நாட்டுப்புற வாழ்க்கையை மையமாக வைத்து சிறந்த ஓசை நடையில் கவிதைகளை யாத்தவர். இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களில் மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்படுபவர் இவர். ஆனால் கவிஞர் புட்டப்பாவோ தாசூரைப் போன்று பழைமையில் ஒரு புதுமையைக் கண்டவர். இந்திய நாட்டுப் பரம்பரையின் பழைமையில் புதுமையை ஓடவிட்டு கவிதைகளை இயற்றியவர். இராமாயணத்தை முழுமையாக யாத்தவர்.

இந்த நூற்றாண்டில் கன்னடக் கவிதை உலகம் பல கவிஞர்களைக் கண்டுள்ளது. கோகாக் (V.K. Gokalk), கோவிந்த பை (M. Govinda Pai), சீதாராமையா (J. Sitaramiah), நரசிம்மாச்சார் (P. T. Narasimhachar) போன்றவர்கள் இவ்விளக்கிய வகையின் கர்த்தாக் களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

உரைநடைப் பகுதியும் இந்நூற்றாண்டில் வேகமாக வளர்ந்தது. சொல்லவேண்டிய கருத்தைத் தெரிவாக ஐயமறக் கூறும் அளவுக்கு ஆற்றல் பெற்று விளங்கும் நிலையை இம்மொழி அடைந்தது எனக் கூறலாம். பலவேறு நாளிதழ்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் உரைநடையின் வளர்ச்சியின் வேகத்திற்கு வித்திட்டன. இது போன்றே ஆங்கிலப் படிப்பும் ஆங்கில உரைநடை நூல்களின் செல்வாக்கும் இம்மொழியில் உரைநடையை உயர்ந்த ஒரு இடத்தில் வைப்பதற்குத் துணை நிற்கின்றன.

7.4 தெலுங்கு இலக்கியங்கள்

திராவிட இலக்கிய மொழிகளில் இதுவும் ஒன்று. இதனை ஆந்திர மொழி எனவும் அழைப்பார். இம்மொழியினைப் பற்றியும் இம்மொழி பேசும் மக்களைப் பற்றியும் உள்ள குறிப்புக்களை இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய காப்பியங்களில் காணமுடியும். இக்காப்பியங்களில் இம்மக்கள் தண்டகாரணியப் பகுதிகளில் வாழுகின்றனர் எனக் குறிக்கப்படுதல் காணலாம். அசோகனது கல்வெட்டுக்களிலும் மௌரியப் பேரரசின் நினைவுச் சின்னங்களிலும் இம்மக்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் இவர்கள் மிக வலிமை பெற்று அரசு ஒன்றினை நிறுவினர் என்பதும் அவ்வரசு கி. பி. 4-ஆவது நூற்றாண்டுவரை வாழ்ந்து வந்தது என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

இத்தகைய ஒரு சிறந்த பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டு முதல்தான் இம்மொழியின் முதல் எழுத்துருவத்தைக் காணமுடிகிறது. எனினும் பல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னரே இது தனியொரு மொழியாக வளர்ந்திருத்தல் வேண்டும். கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாதவாகன அரசர்கள் தெலுங்கு மொழியினர் என்பதும் ஒரிசாவில் வாழ்ந்த சேதி அரச வம்சத்தினரின் கல்வெட்டொன்றில் பழைய தெலுங்குச் சொல் காணப்படுகிறது என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பிராகிருத, சமஸ்கிருத கல்வெட்டுக்களில் தெலுங்குச் சொற்கள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன என்பர்.¹

1 No evidence of the Telugu language prior to the 2nd C. B. C. has so far been available.

From the 2nd C. B. C. stray Telugu words occur in the Prakrit and Sanskrit inscriptions, which while establishing that Telugu language was current among the people reveal something of the characteristic feature for their age.

Korada Mahadeva Sastri, Historical Grammar of Telugu, p.4.

கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டு முதலே இம்மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இக்காலக் கல்வெட்டுக்களில்தான் தெலுங்கு வாக்கியச் சாயலைக் காணமுடிகிறது. எனவேதான் தெலுங்கு மொழியின் முதல் எழுத்துருவங்களாக இக்கல்வெட்டுக்களைக் கருதுகின்றனர்.

தெலுங்கு மொழி வரலாற்றைப் பழைய காலம், இடைக்காலம், தற்காலம் என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

பழைய காலம் (- 1000)

கி. பி. 1000 வரையுள்ள காலப் பகுதியைத் தெலுங்கு மொழியின் பழைய காலம் எனக் கூறலாம். இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த இலக்கியங்கள் எதுவும் இல்லையாயினும் பல கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன எனவும் பல நாட்டுப் பாடல்கள் போன்றவை வழக்கிலிருந்தன என எண்ணுவதற்கேற்ற நிலை உள்ளது எனவும் கருதுவர் பலர்.¹

இடைக்காலம் (1000 - 1800)

கி. பி. 1000-க்கும் 1800-க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியையே இம்மொழி வரலாற்றின் இடைக்காலமாகக் கருதுகின்றனர். இக்காலப் பகுதியில்தான் இம்மொழியின் முதல் இலக்கியம் உருவாயிற்று. நன்னயபட்டர் என்பவரால் கி. பி. 1020-ஐ ஒட்டி எழுதப்பட்ட பாரதமே முதல் நூல். இவர் பாரதம் மட்டுமன்றி வேறு ஐந்து நூல்களையும் யாத்தார் எனக் கூறுவர். ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி என்றழைக்கப்படும் இலக்கண நூல் ஒன்றையும் இவர் எழுதினார் என்பர் சிலர். எனினும் வேறு சிலர் இந்நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டதன்று என்றும் இவர் காலத்திற்குப் பின்னால் வாழ்ந்த ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டது என்றும் கருதுவர்.

ராஜமுந்திரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆந்திர நாட்டை ஆண்டு வந்த கிழக்குச் சாளுக்கிய மன்னனை இராஜ ராஜ நேரந்திரன் (1022-1063) என்னும் மன்னன் மகாபாரதத்தை மொழி பெயர்க்குமாறு வேண்டிக் கொண்டதற்கு இணங்க இப்பணியில் நன்னயயா ஈடுபட்டார் எனவும் இந்நிலையில் முதல் இரு பருவம்

கீழ்ப்பும் (ஆதி பருவம் சபா பருவம்) மூன்றாவது பருவமான ஆரணியப் பருவத்தில் ஒரு பகுதியையும் அவ்வால் முடிக்க முடிந்தது என்றும் பின்னர் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நெல்லூரைச் சார்ந்த திக்கண்ணா (Tikkanna), சோமயாஜி (1220-1300) என்பவர் ஆரணிய பருவம் நீங்கலாக பதினைந்து பருவங்களை யாத்தார் எனவும் கூறுவர். ஆரணிய பருவத்தை எழுதின் தான் இறக்க நேரிடும் எனக் கருதியதாலேயே இவர் அப்பருவத்தை எழுதவில்லை என எண்ணுவார் பலர். ஆனால், கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எறன்னா (Erranna) என்ற புலவர் எவ்வித அச்சமும் இடப்பருவத்தை எழுதிப் பாரதக் கதையை முழுமைபடுத்தினார். இப்பாரதத்திலேயே 'தெலுங்கு' என்ற சொல் இம்மொழியின் பெயராக பயன்படுவதும் இதன் பின்னர் நன்னிச்-சோடாவின் இலக்கியத்தில் மீண்டும் இப்பெயர் வரவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.¹

நன்னய்யாவின்-பாரதம் சம்பு இலக்கியவகையில் ஆனது. உரை நடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகிய இந்நூலின் கண் காணப்படும் உரைநடை மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. நன்னய்யாவின் காலத்திலேயே இலக்கியத் தெலுங்கு என்றும் பேச்சுத் தெலுங்கு என்றும் இரண்டு வகை கிளைமொழிகள் இருந்தன என்றும் அதில் நன்னய்யா இலக்கியத் தெலுங்கிலேயே தம் நூலை யாத்தார் என்றும் கூறுவர். எனினும் இவருடைய நடையில் இரு கூறுகள் கலந்துள்ளன என்றும், ஒன்று எளிமையும் எழிலும் கொண்டுள்ளது என்றும் மற்றொன்று செயற்கை நிலையில் கடின நிலையைக் கொண்டுள்ளது என்றும் கூறுவர். இவருடைய பாரதத்தில் அதிகமாக சமஸ்கிருதச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மூன்றில் ஒரு பகுதியே தாய தெலுங்குச் சொற்கள். தன்னுடைய நூலை சமஸ்கிருத கவிதை ஒன்றைக் கூறியே இவர் தொடங்குவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பிற புலவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் நாராயண் புட்டு என்பவராவார். நன்னய்யாவின் மிகச்சிறந்த நண்பராக விளங்கியவர் இவர். இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது "கண்ணன் அருச்சுனுக்கு எவ்வாறு உதவிகள் பல செய்தானோ அது போன்று என்னுடைய பணிகளுக்கெல்லாம் உதவியவர்"² என நன்னய்யா கூறுவதிலிருந்து இவர் பெருமை விளங்கும். இக்காலத்தில் சிறந்த ஒரு கவிஞராக விளங்கிய இவர் எத்தனையோ புலவர்களை

வாதிஸ் வென்று நின்று தம் பெருமையை நிலை நாட்டினார் எனினும் இவர் எழுதியதாக நூல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வைணவமும் சைவமும் (லீரசைவம்) மிகச் செல்வாக்குடன் விளங்கின. இந்நிலையில் இச்சமயங்களைச் சார்ந்த நூல்கள் பல உருவாயின. நீதி சாரம், பசவ புராணம், அனுப புராணம், குமார சம்பவம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் நீதி சாரம், சோமனாதா (Palkuriki Somanatha) என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் இது தவிர வேறு பல நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், கன்னடம் ஆகிய மூன்று மொழிகளில் பாடும் வன்மை பெற்றவர் இவர்.

இந்நூற்றாண்டுப் புலவர் பெருமக்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் நன்னிச்சோடு என்பவராகும். இவர் கவிராஜ சிகாமணி எனவும் அழைக்கப்படுவார். குமார சம்பவம் என்னும் ஜென காவியம் இவரால் இயற்றப்பட்டது. வடமொழி குமாரசம்பவத்தை அடியொற்றியதாயினும் இது தனிப்பண்புகள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சிறந்த நடையும் கற்பனைத் திறமும் சொல்வளமும் கொண்டு விளங்கும் இந்நூல் தெலுங்கு மொழியில் சிறந்ததொரு நூலாக இன்னும் கருதப்படுகிறது. இவருடைய நூலின்கண் தமிழ் கன்னடம் ஆகிய பிற மொழிச் சொற்களும் கலந்துள்ளன. இந்நிலையை முதன்முதலில் இவருடைய நூலில்தான் காண்கிறோம். இவருடைய மூதாதையர் திருச்சியை அடுத்த உறையூரிலிருந்து வந்தனர் என்று கூறுவர்.¹

கி. பி. 13-ஆவது நூற்றாண்டில் பல வேறு இலக்கியப் பணிகள் ஆக்கம் பெற்றிருப்பினும் இராமாயண மொழிபெயர்ப்பே முக்கிய இடம்

1 In the Prologue of his Kumarasambhava he states he is the son of Chodaballi, Lord of Pakañadū, and describes the capital of his Kingdom as Orayur on the Kaveri in the Trichy Dt. in which place we are told in all seriousness that stone trees blossom and stone cocks crow! It cannot be maintained that Orayur was really the capital. As the family originally came from Kaveri, the convention was cherished, in defiance of geography, that their ancient family abode was the capital of the Telugu dominion.

பெற்றுள்ளது. இராமாயணம் பல வேறு ஆசிரியர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இத்தகைய மொழி பெயர்ப்புக்கு அசல் நூலாக விளங்கியது. வால்மீகி இராமாயணமே. [ங்கநாதா (1230) விட்டல ராசு போன்ற பல புலவர்கள் இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எனினும் இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திக்கண்ணாவின் கைவண்ணத்தில் மகாபாரதமும் இராமாயணமும் செம்மை பெற்றது. முன்னர்க் கூறியதுபோன்று நன்னய்யா முடிக்காது விட்டிருந்த மகாபாரதத்தை யாத்துத்தந்தார் இவர். சம்பு நடையில் செம்மையான தெலுங்கு மொழியில் இயற்றிய இவரது மகாபாரதப்பகுதிகள் படித்துப் படித்து இன்புறதற்குரியன. மேலும் இவர் [ர்வசனோ த்தர ராமாயணம் கவிவாக பந்தனா, விஜயசேனா போன்ற நூல்களையும் யாத்துள்ளார். சிறந்த கவிதையாற்றலும் கற்பனை வளமும் கொண்டுள்ள இவரைக் 'கவிபிரம்மா' எனவும் அழைப்பர்.

இவருடைய கவிதையாற்றலைக் குறிக்கும் கதைகள் பல தெலுங்கு மொழியினரிடையே வழங்கக் காணலாம். நன்னய்யாவின் இறப்புக்குப் பின்னர் அத்தகைய சிறந்த கவிஞன் இல்லையே என எண்ணிய மன்னன் இறுதியில் திக்கண்ணாவைப் பற்றி அறிந்ததும் திக்கண்ணாவைச் சந்திக்க விரும்பினான் என்றும், ஆனால் திக்கண்ணாவோ தன் ஊரைவிட்டு எங்கும் போவதில்லை என பிடிவாதம் காட்ட இறுதியில் மன்னனே கவிஞன் ஊருக்கு வரவேண்டியிருந்தது என்றும் இன்னொரு ரன்ன பல கதைகள் வழங்குகின்றன. இவையனைத்தும் திக்கண்ணாவின் கவிதையாற்றலைக் காட்டும் வகையில் எழுந்த கதைகளே.

நெல்லூரைச் சார்ந்த இவர் நியோகி அந்தண வகுப்பைச் சார்ந்தவர். கவிஞர்களின் பரம்பரையிலே பிறந்த இவர் கவிஞனுக்குரிய எல்லாப் பண்புகளும் கொண்டு விளங்கினார். இவருடைய பாட்டனா ராகிய பாஸ்கரர் இராமாயணம் ஒன்றை இயற்றியிருந்தார் என்றும் அது இன்று அழிந்துவிட்டது என்றும் கூறுவர்.

இக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த அதர்வண (1240-) என்ற மற்றொரு புலவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர். கவிஞராக மட்டுமன்றி சிறந்த தொரு இலக்கண ஆசிரியராகவும் விளங்கினார் இவர். இவரால் எழுதப்பட்ட திரிலிங்க சப்த அனுசாசனா என்ற இலக்கண நூல் சிறந்த இலக்கண நூலாகக் கருதப்படுகிறது. தெலுங்கு மொழியின் பழமை, பெருமை போன்றவற்றைக் காட்டுவதே இந்நூலின் நோக்கம் என்பர். அதர்வணச் சந்தம் போன்ற வேறு நூல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

ஆராதம் ஒன்றை இவர் இயற்றினார். எண்பார், எனினுழ் சில பாடல்களே இன்று கிடைக்கின்றன. இது தெலுங்கு மொழியைப் பற்றியது. என்னும் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டதாகும். மஞ்சன்னா (Majjana) மாறனா (Marana) பெத்தன்னா (Beddanna) போன்ற பல அலவர்கள் இக்காலப் பகுதியைச் சார்ந்தவர்களாவர்.

கி.பி. 14-ஆவது நூற்றாண்டில் விஜயநகர அரசின் கீழ் பல புலவர்களும் அறிஞர்களும் ஆந்திர நாட்டில் தோன்றினர். இந்த ஆட்சியின் கீழ் சமஸ்கிருதமும் தெலுங்கு மொழியும் செழித்து வளர்ந்தன. இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஏறுபிரகடா (Ērupiragada 1280—1350) என்ற புலவரே முன்னர்க் கூறியது போன்று நன்னய்யாவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இராமாயணத்தை முடித்தார். நன்னய்யா முடிக்காது விட்டிருந்த ஆரணிய பருவத்தை எழுதிய பெருமை இவரையே சாரும். நெல்லூர் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த இவரும் ஒரு நியோகி அந்தணரே. இவருடைய தந்தையும் ஒரு கவிஞரே. தன்னுடைய ஹரிவம்சம் என்னும் மற்றொரு நூலில் தன் தந்தையைப் பற்றியும் (ஸ்ரீ சூர்யா) தன்னுடைய கனவில் திக்கண்ணா தோன்றி பாரதத்தை முடிக்கும்படி உணர்த்தியது பற்றியும் கூறுவார் இவர். இவரும் திக்கண்ணாக்கைப்பாணி ஆற்றல் மிக்க விளங்கினார்.¹

நாச்சன்ன சோமா (1355-77), ஸ்ரீ நாதா (1365-1440) வேழல வாடபீமகவி, வித்தியாரணிய மாதவா போன்ற கவிஞர்கள் இந் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தனர். இவர்களுள் நாச்சன்ன சோமா புக்கராயா வின் அரச அடையலில் இடம் பெற்றிருந்தனர். உத்த ஹரி வம்சா, வசந்த விலாசம் போன்ற நூல்களை இயற்றியுள்ளார் இவர். சிறந்த கவிஞரான இவர் நன்னய்யா, திக்கண்ணா போன்ற கவிஞர்களையும் விட ஆற்றல் மிகுதி பெற்றவர் என்பாரும் உள்.² ஹரிவம்சம் சமஸ்கிருத

1 His ability as a poet is manifest from the fact that he begins work in the style of Nanniah and imperceptibly, passes into that of Tikkanna. He was able to stimulate then so well that the reader does not, till he is told, realise that between Nanniah and Tikkanna a third poet had intervened. His control of language and his variety of style are remarkable. Chenchiah, P & Bhujānga Rao Bahdur. *A History of Telugu literature*, p. 49.

2 The former is a free translation of the Sanskrit Purana but though puranic in theme, Nachanna Soma's version

புராணத்தை அடியொற்றியது. இவருடைய கவியாற்றலைக் கண்ட புக்கராயர் இவருக்கு பல வேறு ஊர்களைத் தானமாக அளித்தாராம்.

சிறந்த அறிவும் கவிதையாற்றலும் கொண்டு விளங்கிய ஸ்ரீ நாதா சிருங்கார நைஷதா, பல்நாட்டி வீர சரித்திரம், வீதி நாடகம் போன்ற நூல்களை இயற்றியுள்ளார். நளதமயந்தி கதையைக் கூறும் நைஷதா இவரது கவிதைத் திறனுக்கும் கற்பனை வளத்திற்கும் பெயர் பெற்றது. பல் நாட்டி வீர சரித்திரா தெலுங்கு குறுநில மன்னர்களின் காதல், வீரம் தோன்ற பாடப்பட்டது. வீதி நாடகமோ அக்கால ஆந்திர நகர வாழ்க்கையினைச் சித்தரித்துக் காட்டுவது இவர் 12-க்கும் அதிகமான நூல்களை யாத்துள்ளார் என்றும் அக்கால விஜய நகர மன்னரான பி.ரெளட தேவராயா என்பானால் மிகவும் ஆதரிக்கப்பட்டார் என்றும் அருணகிரி நாதர் (கௌடடிண்டிமபட்) என்றழைக்கப்பட்ட ஒருவனை அரசு அவையில் தோற்கடித்து கனகாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு பல்லோராலும் புகழப்பட்டார் என்றும் எங்கெங்கு செல்லினும் அங்கெல்லாம் அரசர்களாலும் குறுநில மன்னர்களாலும் மதிக்கப்பட்டார் என்றும் கூறுவர். எனினும் இறுதி நாளில் வறுமையால் பீடிக் கப்பட்டார். வாழ்க்கையில் வெறுப்படைந்த நின்றார். இவருடைய நைஷதா தெலுங்கு மொழியில் ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுகிறது.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் இடையருது வளர்ந்து வந்த தெலுங்கு இலக்கியம் 15, 16, 17 - ஆவது நூற்றாண்டுகளிலும் சிறந்த முன்னேற்றத்தைக் கண்டது. இக்காலப் பகுதியில்தான் கிருஷ்ண தேவராயரின் ஆட்சி நடந்தது. அவ்வாட்சியின் கீழ் சமஸ்கிருதம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகள் முக்கியம் அடைந்தன. கிருஷ்ணதேவராயரே சிறந்த அறிஞராக இருந்த காரணத்தால் இலக்

is of the type of a Prabandha and Vasanta Vilasam is really a Prabandha. Viresalingam is justified in thinking that Nachanna Soma's Uttara Harivamsam is a better production than that of Errapragada and that Nachanna Soma excels Nannaya and Tikkanna also in some respects - particularly in the matter of style and language in poetic beauties and charming descriptions of dramatic situations and incidents.

Chenchiah, P. & Bhujanga Rao Bahadur, *A History of Telugu Literature.*

கியங்கள் நல்லதொரு வளர்ச்சியை அடைந்தன. இவருடைய அவை இலக்கிய அறிஞர்களின் உலைக்கூடமாகத் திகழ்ந்தது. கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தெலுங்கு இலக்கியம் மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியமாகவே இருந்தது. ஆனால், கிருஷ்ணதேவராயரின் காலத்தில் பிரபந்தங்களும் காவியங்களும் எழுந்தன. இதனால்தான் இப்பகுதியைப் பிரபந்த காலம் என்று அழைப்பர்.

கிருஷ்ணதேவராயரே (1909-30) சிறந்த கவிஞராக விளங்கினார். ஆழ்க்த மாலியதா (சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்) போன்ற காவியங்களை இயற்றினார். மேலும் இவர் அவையில் வாழ்ந்த அல்லசாரி பெத்தன தெலுங்கு இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவருடைய மனுசரித்திரம் இன்னும் சிறந்த இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இவரைப் போன்றே இவ்வவைக்களத்தில் வாழ்ந்த நந்தி திம்மன்னு, அய்யல ராஜு ராமபத்திரையர், கவிதூர்ஜடி, மல்லன்னு போன்ற கவிஞர்கள் ஆக்கிய நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இத்தகைய வளர்ச்சிகளைக் கண்ட தெலுங்கு இலக்கியம் இன்று பல துறைகளிலும் முன்னேறியிருக்கக் காணலாம். பிற மொழிகளைப் போன்றே ஐரோப்பியர்களின் வரவால் இதுவும் பல வேறு துறைகளில் முன்னேற்றங்கள் பலவற்றைக் கண்டது. இம்மொழியின் முதல் அச்சுப்புத்தகம் கி.பி. 1796-இல் உருவானதைத் தொடர்ந்து பல நூல்கள் தோன்றின.

மேனாட்டுப் பாணியில் பல உரைநடை நூல்களும் நாடக நூல்களும் உண்டாயின. சின்னய்யசூரியரின் கைவண்ணத்தில் புதிய தொரு உரைநடை உருவாயிற்று. இந்நடையில்தான் வீரசலிங்கம் பந்துலு (1848-1919) போன்றவர்கள் வந்தனர். இவருடைய உரைநடை பழைமையைத் தழுவிருந்த போதிலும் புதுமையும் சேர்ந்து விளங்கிற்று எனலாம். பேச்சுத் தெலுங்கை புகுத்தி வெற்றி கண்ட எழுத்தாளர்கள் புதியதொரு உரைநடையை உருவாக்கினர். பழைய தெலுங்கினைப் பயன்படுத்துவதா அல்லது புதிய பேச்சுமொழியைப் பயன்படுத்துவதா என்ற வாதம் இன்னும் ஓய்ந்தபாடிஸ்கை எனினும் புதிய பேச்சுமொழி மெல்ல மெல்ல புகுந்து இலக்கியத்தில் ஏறிவிட்ட நிலையை இன்று காணலாம். கிடுகு ராமமூர்த்தி பந்துலு இதற்கு வித்திட்டவர் என்று கூறலாம்.

சிறுகதை, புதினம் போன்ற துறைகளில் எல்லாம் இன்று பேச்சு மொழி புகுந்துள்ளது. அத்துறைகளும் நன்கு வளர்ந்துள்ளன. ஸ்ரீ தாசரதி, நோரி நரரிம்ம சாஸ்திரி, ராய்புரோலு சுப்பராவ், குடும்ப ராவ் போன்றவர்கள் தெலுங்கு இலக்கிய உலகல் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

7.5 வாய்மொழி இலக்கியங்கள்

வாய்மொழி இலக்கியங்கள் எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றன. இலக்கியம் கண்ட மொழிகளிலும் இலக்கியம் என்பதையே காணாத மக்களின் வாழ்வோடு வாழ்வாக வளர்ந்து வரும் மொழிகளிலும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. இத்தகைய இலக்கியங்கள் மனிதரின் வாழ்வோடு வாழ்வாக பின்னிப் பிணைந்து இரண்டறக் கலந்து சமுதாயத்தில் வாழ்ந்துவரக் காண்கிறோம். எழுத்து உருவம் பெறாத மொழிகள் அனைத்திலும் இவையே இலக்கியங்களாக வாழ்கின்றன. ஆனால் எழுத்து உருவம் பெற்ற மொழிகளிலோ இவை வாய்மொழி இலக்கியங்களாக கருந்து உறைந்து வாழ்ந்து வருதல் கண்டுகூடு.

பொதுவாக வாய்மொழி இலக்கியங்களை கிராமியக் கலைகளில் ஒன்றாக அடக்குவர். வாய்மொழி இலக்கியங்கள் பலவேறு பிரிவுகளைக் கொண்டன. இவற்றுள் கிராமியப் பாடல்களும் கிராமியக்கதைகளும் விடுகதைகளும் இன்னொருவற்றின் பிறவும் அடங்கும். பொதுவாக இக்கலைகள் அனைத்திலும் மக்களின் உள்ள உணர்ச்சிகளும் கருத்துக்களும் அவர்களுடைய பலவேறுபட்ட எண்ணங்களும் எந்தவிதமான அந்நிய எண்ணங்களின் சாயலின்றி வெளிப்படும். மேலும் இக்கலைகளில் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக மக்களிடையே வாழ்ந்து வரும் கருத்துக்களை நன்றாகக் காணமுடியும். எழுத்து உருவம் பெற்ற இலக்கியங்களைப் போலன்றி இவ்விவிலக்கியங்கள் சாதாரண மக்களின் வாய்களில் பிறந்து தவழ்தல் காணலாம். எனவேதான் இவ்விவிலக்கியங்கள் அவை வாழும் மண்ணின் மணத்தையும் குணத்தையும் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

இத்தகைய இலக்கியங்களில் சில கேட்டார் பிணிக் கும் தகைய வாய் உள்ளன. எழுத்துருவம் பெற்ற இலக்கியங்களை விடவும் எளிமையும் உரிமையும் கொண்டனவாக இவை உள்ளன.

கிராமியக்கலைகள் என்ற தொடரே சிந்தனைக்கும் செறிக்கும் விருந்தாக அமைவது. இத்தொடர் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக இருந்த நிலையில் பாட்டியின் பக்கத்தில் இருந்து கேட்டு ரசித்த பழங்கதைகள் பலவற்றை நினைவுபடுத்தும், இன்னும் ஏட்டில் ஏறாத பழமொழி

கள், எழுதப்படாத விடுகதைகள், எண்ணி மதிக்கும் பழமையான நம்பிக்கைகள், புல்லரிக்கும் பேய்க்கதைகள், மனித ஆற்றலைக்கடந்து நின்ற வீரர்களின் விழுமிய சாதனைகள் போன்றவற்றோடு நெஞ்சிலிருந்து நீங்காது நிற்கும் நாட்டுப்பாடல்கள் பலவற்றையும் நம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தும். ஏட்டில் ஏருவிடினும் எழுத்தில் வரா விடினும் பாட்டில் இடம் பெருவிடினும் நெஞ்சிலிருந்து மட்டும் நீங்காது நிற்கும். இவைகளைத்தான் கிராமியக்கலைகள் என்ற சொல்லில் அடக்குகிறது தமிழ் உலகம்.

பாமர மக்களிடையே வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து வரும் இக்கலைகளின் வலாரும் மிகப் பழமையானது. என்று மனிதன் இவ்வுலகில் தோன்றினாலே அன்றே இக்கலைகளும் தோன்றி விட்டன எனக் கருதலாம். கி.மு. 3200-க்கு முன்னர் உலகின் கண் எல்லாக்கலைகளுமே எழுதாக்கலைகளாகவே இருந்தன. அப்பொழுதுதான் எழுத்துருவம் வழக்கிற்கு வந்தது. என மொழியியல் அறிஞர்கள் கருதுவது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

இக்கலைகளை மட்டுமன்றி இக்கலைகள் பற்றிய படிப்பையும் கிராமியக்கலைகள் அல்லது நாட்டுப்புறக்கலைகள் (Folk lore) என்றே அழைப்பர். பாமர மக்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், பழமையான எண்ணங்கள், எழுச்சி நிறைந்த ஆசைகள். கற்பனைக் கருத்துக்கள் போன்றவற்றைக் கலப்படமின்றி ஒளிவு மறைவின்றிக் காட்டும் இக்கலைகள். ஒரு நாட்டினுடைய பண்டைக்கலைகளையும் கலாச்சாரத்தையும் பண்பையும் பண்பாட்டையும் வாழ்வையும் வளர்ச்சியையும் குறையையும் நிறையையும் தெளிவாகக் கலப்படமின்றிக் காட்டுவன இக்கலைகள். என்று மக்கள் வாழத் தொடங்கினார்களே அன்றே இக்கலைகளும் தோன்றிவிட்டன என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டேன். இது போன்றுதான் எங்கெல்லாம் பாமர மக்கள் வாழ்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் இக்கலைகளையும் காணமுடியும். கிராமப்புறங்களிலும் நாட்டுப்புறங்களிலும் இக்கலைகள் வாழ்கின்றன, வளர்கின்றன. நாட்டுப்புற மக்களின் நாளிலும் நடையிலும் கதையிலும் கவிதையிலும் விழியிலும் பொழுது போக்கிலும் வாழ்கின்றன இக்கலைகள்.

ஒரு சமுதாயம் எப்படித்தான் முன்னேறிய சமுதாயமாக இருப்பினும் பழமையும் புதுமையும் அச்சமுதாயத்தில் கலந்திருக்கக் காணலாம். நாகரிகமடைந்த நாடுகளிலும் கூட கிராம மக்களிடையே கிராமியக்கலைகள் வளருகின்றன. மின்னல் வேகத்தில் வளருகின்ற நல நாகரி

கத்தைக் கொண்டுள்ள நாடு என நாம் கருதும் அமெரிக்க நாட்டில் கூட எத்தனையோ மூடநம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்மால் காண முடியும்.

ஒருவருடைய படத்தினைக் கொண்ட கண்ணாடி கீழே விழுந்து உடைந்து விட்டால் அவர் இறந்து விடுவார் என நாம் எண்ணுகிறோம். இதே எண்ணத்தினை அமெரிக்க நாட்டிலும் காண்கிறோம். முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி உடைந்து விடின் சாவு உறுதி என எண்ணுகிறார்கள், நியூ இங்கிலாந்து பகுதியில் வாழும் அமெரிக்க மக்கள்.

நல்லதொரு காரியத்திற்குச் செல்லும்போது தனியாக ஒரு பிராமணர் எதிரேவரின் நல்லதன்று என எண்ணுகிறோம். அது போன்றே இடக்கையை பயன்படுத்தும் ஒருவரைக் காணுதல் இடக்கண் விளைவிக்கும் எனக் கருதுகிறார்கள் அமெரிக்கர்கள்.

குறிப்பிட்ட சில நாட்களில் யாரேனும் இறப்பின் அதனைத் தொடர்ந்து பல சாவுகள் தொடர்ந்து வரும் என நாம் எண்ணுவது போன்று அமெரிக்கா வாழ்மக்கள் ஒரு தற்கொலையைத் தொடர்ந்து பல நடைபெறும் என எண்ணுகின்றனர். இது போன்றே ஆந்தைகள் அலறினால் சாவு வரும் என்றும் அதைத் தடுக்க களை பிடுங்கியை அல்லது பனிவாரியைத் தீயில் இடவேண்டும் என்றும் எண்ணுகின்றனர்.

நாகரிகமடைந்து விட்டோம் எனக் கருதும் சிலரோ அன்றிப் பலரோ இத்தகைய மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபடலாம். ஆனால் ஒரு நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களும் விடுபட்டதாகக் கூறமுடியாது. நகர மக்கள் அல்லது நாகரிக மக்கள் விட்டு விட்ட எத்தனையோ பழக்க வழக்கங்களையும் கலைகளையும் கிராமிய மக்காரிடம் காணமுடியும் ஒரு பிரிவினரிடையே காணப்படும் பழக்க வழக்கங்கள் இன்னொரு பிரிவினரின் முந்தைய பழக்க வழக்கங்களாகவும் உள்ளன.

இந்தியநாடு மிகப் பழைமையான நாடு. பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தனக்கென ஒரு வாழ்வையும் வரலாற்றையும் அமைத்துக் கொண்டதுடன் தனியொரு சிறந்த பாரம்பரியத்தையும் கொண்டிருந்த பொருமையுடையது பாரதம். பல வேறுவகையான பழக்க வழக்கங்களையும் எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் கற்பனை ஊற்றுக்களையும் கொண்டு வாழ்ந்த நாடு இக்கீழை நாடு.

நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்கும் நகர மக்களையும் நாகரிகமே இன்னதென அறியாது வாழும் எத்தனையோ மலைவாழ் மக்களையும் கெட்டுள்ளது பாரதம். இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே உலக அரங்கில் நின்று நிலவும் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் கற்பனைக் காவியங்களையும் காதல் இலக்கியங்களையும் கவிதைச் செல்வங்களையும் பக்திப் பாடல்களையும் பெற்றிருந்த சமுதாயங்களையும் மட்டுமின்றி எழுத்து இலக்கியத்தை எண்ணிக்கூட பார்க்க முடியாத பாமர மக்களையும் படிப்பற்ற சமுதாயத்தையும் கொண்டுள்ளது பாரதம். இதனால்தான் இந்திய நாட்டில் இலக்கியச் செல்வங்களையும் எண்ணற்ற நாட்டுப் பாடல்களையும் ஒரு சேரக்கண்டு களிக்க முடிகிறது.

சில நேரங்களில் இலக்கியக் கவிதைகளிலும் காப்பியங்களிலும் கூட நாட்டுப் பாடல்களின் செல்வாக்கினைக் காணமுடியும். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கானல் வரியும் வேட்டுவ வரியும் நாட்டுப் பாடல்களை நமக்கு நினைவுறுத்தும். இன்னும் ஆய்ச்சியர் குறவையும் வாழ்த்துக்காதையில் வரும் ஊசல் பாட்டும் நாட்டுப் பாடல்களின் செல்வாக்கினை நன்குக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இது போன்றே இண்டோதரியின் புலம்பலும் ஆசிய ஜோதியில் தாயின் புலம்பலும் ஒப்பாரிப் பாடல்களை நம் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும். இதனால் அறிஞர்கள் பலர், நாட்டுப் பாடல்கள் சில இலக்கியங்களுக்கு ஊற்றுக்கண்ணாக விளங்குகின்றன எனக் கூறுவர்.

இந்திய நாட்டில் சாதியும் சமயமும் அதிகம். இத்தகைய சாதியின் தோற்றத்தைப் பற்றிய கவிதைகளை கற்பனைகளையும் பலவாகக் காணலாம். பிரம்மரின் உந்தியிலிருந்து பிறந்தது ஒரு சாதியென்றும் மூக்கிலிருந்து பிறந்தது மற்றொரு சாதியென்றும் பலவேறுக கதைகள் பாரத நாடு முழுவதும் பரந்து நிற்கக் காணலாம். இது போன்றே சாதிக் கொடுமையும் சமயக் கொடுமையும் மனித சமுதாயத்தைச் சீரழித்த நிலையில் பாரதம் முழுவதும் சாதி எதிர்ப்புணர்ச்சி மேலோங்கி நின்றது. சாதியின் பெயரால் ஒருவனை மற்றொருவன் சுரண்டுவதையும் சமயத்தின் பெயரால் மக்களிடையே உயர்வுதாழ்வு கற்பிப்பதையும் கண்ட நிலையில் பாரதி ‘‘பார்ப்பாளை ஜயரென்ற காலமும் போச்சே’’ என்றும் ‘‘வேரியராயினும் ஒன்றே அன்றி வேறு குலத்தினர் ஆயினும் ஒன்றே’’ என்றும் பள்ளுப் பாடினார். இதே நிலையைப் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசனிடம் காணமுடியும்.

இலக்கியத்தில் ஏறிவிட்ட இக்கருத்து எழுதாக்க கவிதையாக, பாடாப் பாட்டாக, நாடோடி இலக்கியமாக மக்களின் மத்தியில் நடமாடி வந்த நிலையில் தான் பாரதி இதற்கு இலக்கிய உருகொடுத்து இவிய கவிதையாகச் சமைத்து தந்தான் என நம்பலாம் தமிழரிடையே நடமாடும் நாட்டுப் பாடல் ஒன்று இதே இண்மைய மிக அழகாகச் சித்தரித்து நம்மைச் சிந்திக்க வைப்பது நெஞ்சிலிருந்து நீங்காத நீண்ட வாசக நிலைத்து நிற்கும்.

தண்ணிக்கொரு தீட்டுமில்லை

கண்ணே அதைத்

தடுக்க ஒரு நாதியில்லை

பார்ப்பானுக்கும் பச்சைத் தண்ணி
கண்ணே அங்கே

பறையனுக்கும் பச்சைத் தண்ணி
காசித்தீர்த்தம் ஆடப்போனால்

கண்ணே அங்கே

காண்கிறதும் பச்சைத்தண்ணி

என்பது அப்பாடல். இதே கருத்தினை ஆந்திர நாட்டுப் பாடல் ஒன்று இன்னும் சற்றுக் கடுமையாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

பறையனைப் பழிப்பது எதற்கடி கண்ணே!

பள்ளனை இரிப்பது அதற்கடி பெண்ணே!

ஊனும் அவன் உறக்கமும் ஒன்றடி கண்ணே!

ஒடும் குருதியும் சதையும் நன்றடி பெண்ணே!

என்று தொடரும் இப்பாடல் சாதியையும் சமயத்தையும் கடிவதுடன் கடவுளின் பெயரால் சாதியைக் கற்பிக்கிறீர்களே அப்படியாயின் கடவுள் எச்சாதி? எச்சமயம்? எனச் சாடி நிற்பது இன்றும் ஒருபடி மேலே சென்ற நிலையைக் காட்டும்.

பாடும் பகைவன் எச்சாதியடி கண்ணே!

நாடும் கடவுள் எச்சமயமடி பெண்ணே!

பொல்லாத உலகம் இதுவடி கண்ணே!

போதும் இந்த வாழ்வடி பெண்ணே!

எனப் பொறுமையிழந்து நிற்கிற பேர் ஊர் தெரியாத இக்கவிஞரின் பாடல் சாதிக் கொடுமைக்குக் சவுக்கடியாக அமைகிறது. இதே கருத்தைத் தான் கவிமணி தேசிய வினாயகம் பிள்ளை தம்முடைய ஆசிய ஜோதியில்

ஓடும் உதிரத்தில் — வடிந்து
ஒழுக்கும் கண்ணீரில்
தேடிப் பார்த்தாலும் — சாதி
தெரிவதுண்டோ அப்பா?

என்றும்

எவர் உடம்பிலும் — சிவப்பே
இரத்த நிறமப்பா
எவர் விழி நீர்க்கும் — உவர்ப்பே
இயற்கைக் குணமப்பா

என்றும்

பிறப்பினால் எவர்க்கும் — உலகில்
பெருமை வராதப்பா
சிறப்பு வேண்டுமெனில் — நல்ல
செய்கை வேண்டும் அப்பா

என்றும் இலக்கியத்தில் ஏற்றிவிட்ட நிலையினைக் காணுகிறோம். சி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கனகதாசா என்ற கன்னட கவிஞன் இன்னும் ஒரு புடிமேலே சென்று, ஜாதி ஜாதி எனக் கத்து கிறீர்களே உண்மை விரும்பும் மக்களுக்கு ஏது சாதி? ஏது சமயம்? சேற்றில் பிறக்கும் தாமரையை அணியலாம். ஜயறிவுடைய பசுவின் பாலைக் குடிக்கலாம். ஆனால் ஆறறிவு பெற்ற மனிதர்கள் மட்டும் ஆகாது என்ற கருத்தில்

Caste, caste caste people shout
Is there caste among people who are after truth?
Has not the lotus that shoots from the mud
Offered at the feet of the Lord?
Is not the milk that comes out of the cow
Gulped by all the Brahmin with joy?
To which caste does Narayana belong?
To which caste does the Lord of the Universe belong?
Is there caste for the soul? Is there caste for life?
What is the caste of philosophy or senses?

எனச் சாதி எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்புவதாகக் காணலாம். இத்தகைய இலக்கியங்கள் எல்லாம் சமுதாயத்தின் மேல் தட்டில் மலருவன என்பதும் இவற்றின் ஆணி வேராக அடித்தளமாக நிற்பன சமுதாயத்

தான் காணப்படும் பலவேறு நிகழ்ச்சிகள் தான் என்பதையும் நாம் அறிவோம். சிறந்த கற்பனை வளமும் சொல்வளமும் கொண்ட கவிஞர் களின் கைவண்ணத்தில் சில சமுதாயக் கருத்துக்கள் கதைகள் போன்றவை சிறந்த கவிதைகளாகவும் காப்பியங்களாகவும் கற்பனை ஒலியங்களாகவும் மலருகின்றன. நாட்டு மக்களிடையே கற்பனை ஒலியங்களாகவும் மலருகின்றன. நாட்டு மக்களிடையே நிலவும் பல கருத்துக்கள் நாட்டுப் பாடல்களாக, கவிதைகளாக கதைகளாக வாழையடி வாழையாக வாழுகின்ற நிலையில் கைவண்ணம் பெற்ற கவிஞர்கள் அவற்றுக்கு இலக்கிய உருக்கொடுத்து காப்பியங்களாகவும் கவிதை மலர்களாகவும் தொகுக்கின்றனர். இராமாயண மகாபாரதக் கதைகள் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளாக பல நூற்றாண்டுகள் மக்களிடையே வாழ்ந்த நிலையில்தான் வியாசரும் வால்மீகரும் அவற்றிற்கு இலக்கிய உருக் கொடுத்தனர் எனக் கூறுவாரும் உளர். இது போன்றுதான் கிரேக்க நாட்டு இதிகாசங்களாய இலியட்டும், ஆடிசியும் ஹோமரின் கைவண்ணம் பெற்றக் காப்பியங்களாக மாறின என்பர் பலர்.

இந்திய நாட்டு இலக்கிய வகைகளில் 'தூது' என்பதும் ஒன்று. தமிழில் தொண்ணூற்றாறு வகை பிரபந்தங்களில் இது ஒன்று ஆகும். இத்தகைய இலக்கிய வகையினைப் பாரதநாடு முழுவதும் காணமுடியும், அது போன்றே சங்க காலம் முதல் சத்திமுற்ற புலவர் வரை, காளி நாசன் முதல் கண்ணதாசன் ஈடுக உள்ள புலவர்கள் இவ்வகை இலக்கியத்தில் தங்கள் கவித்துவத்தைக் காட்டியுள்ளனர். மேகத்தைத் தூதாக விட்டு ஒரு பேரிலக்கியத்தைச் சமைத்தான் காளி நாசன். தமிழைத் தூதுவிட்ட கவிஞரையும் நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட கவிஞரையும் தமிழ் இலக்கியத்தில் கண்டு மகிழலாம்.

ஆனால் இலக்கியம் காணாத, எழுத்துருவத்தை எண்ணிக்கூட பார்க்கமுடியாத தோடா மொழியின் கண் காணப்படும் நாட்டுப் பாடல் ஒன்று கிளிகளைத் தூதுவிடும் நிலையில் நெஞ்சைத் தொட்டு நிற்கக் காணலாம். கணவனைப் பிரிந்து நோயால் வாடி வதங்கி நிற்கும் பெண் னெனருத்தி பாடுவதாக வரும் தோடர்களின் பாடல் ஒன்றினைப் பாருங்கள்.

சின்னஞ்சிறு கிளியே!

செம்பவள வாய்க் கிளியே!

தங்க நிறங்கொண்டு
 தவழ்ந்து வரும் கிளியே!
 வெள்ளி நிறங்கொண்டு
 வேகமாய் வருங்கிளியே!
 பறந்து செல்லாயோ
 பக்கத்து வீடெல்லாம்!
 சென்று சேராயோ
 செணெடுந் தூரமெல்லாம்!

என்று கிளியைத் தூது விடுகிறான். கட்டிலிலே படுத்தாக் கிடக்கும் அவள் மனக் கண்ணிலே தன் கணவனுடன் தான் கழித்த நாட்களும் உல்லாசமாக ஆடி ஓடிய இடங்களைல்லாம் அவர் நினைவுக்கு வருகின்றன. கிளியிடம் கூறுகிறான்.

குவரிந்தோ மலைதனில்
 குந்தி நான் இருந்தேன்
 அம்மலை அழகெல்லாம்
 அன்று நான் கண்டு நின்றேன்
 படகர் தம் பாயிலையே
 பார்த்துத்தான் நான் நின்றேன்
 எத்தியோடி கோயில் தன்னை
 என்றும் நான் கண்டு நின்றேன்
 பறந்து செல்லாயோ அங்குப்
 பாய்ந்து நீ சேராயோ
 சென்று நீ செப்பாயோ
 என் சோகக் கதை தன்னை!

என்றெல்லாம் கூறி கணவன் தேனாடு மந்தில் உள்ளார். அவரிடம் சென்று தன் சேதியைச் சொல் என்று கூறி அழுகிறான்.

தேனாடு மந்தெல்லாம் என்
 கால் தோய்ந்த இடமெல்லாம்
 பறந்து செல்லாயோ
 பாய்ந்து நீ சேராயோ
 தேனாடு மந்தரை நீ
 பார்த்துத் தான் வாராயோ
 தேடி அவரைக் கண்டு
 என் சோகந்தான் சொல்லாயோ

தோடர் இடம் சென்று

சொல்லாயோ என் சோகந்தனை
சின்னஞ்சிறு கிளியே

செம்பவள வாய்க்கிளியே
தங்க நிறம் கொண்டு

தவழ்ந்து வருங்கிளியே
செள்ளி நிறம் கொண்டு

வேகமாய் வருங்கிளியே
பறந்து செல்லாயோ

அங்கு பாய்ந்து நீ சேராயோ
சின்னஞ்சிறு சிளியே

செம்பவளக் கிளியே!

எனக் கூறி நிற்கும் இத்தோடர், மொழிக் கவிதை இலக்கியம் காணாத நிலையிலும் எழுச்சி மிக்க நிற்கிறது. நாட்டுப் பாடல்களில் பாரம்பரியத்தைக் காட்டி நிற்கிறது.

இத்தகைய பாடல்கள் எத்தனையோ நாட்டு மக்களிடையே வாழக் காண்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் திரட்டி ஆராயின் இன்றைய இலக்கியங்களின் அடிப்படையை ஆராய அவை உதவும். இலக்கியங்களுக்கும் அவற்றுக்குமிடையே காணப்படும் உறவை நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியும். இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் அதன் ஏற்றத்திற்கும் துணை புரியும். சில புது மாதிரியான இலக்கியங்கள் உருவாவதற்கே வழி வகுக்கும் என நம்பலாம்.

8.0 திராவிட மொழிக் கல்வெட்டுக்கள்

8.1 கல்வெட்டுக்கள்

ஒரு மொழியின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுவன கல்வெட்டுக்கள். எத்தனையோ பழைமையான மொழிகள் கல்வெட்டுக்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. எகிப்திய மொழி; உக்ரிடிக் மொழி, ஹிட்டைட் மொழி, பிளீசிய மொழி போன்ற மொழிகள் அனைத்தும் கல்வெட்டுக்களிலே வாழ்பவை. இம்மொழிகளின் பழைமையும் வளமும் கல்வெட்டுக்களினாலேயே வெளிவந்தன.

மேனாட்டு மொழிகளாகிய கிரேக்க-மொழியும் இலத்தீன் மொழியும் மிகப் பழைமையான மொழிகளாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால், எகிப்திய மொழியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களும் மெசபடோமியா மொழிகளின் கல்வெட்டுக்களும் இந்நிலையை மாற்றியமைத்தன. இவற்றில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் கி.மு. 4000 ஆண்டு கட்டு முன்னமேயே தோன்றின என்று குறிப்பிடுவர். ஹிட்டைட் மொழியின் கல்வெட்டுக்கள் கி.மு. 20-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தன என்பர். இது போன்றே ஆரமைக் மொழியின் கல்வெட்டுக்களும் பழைமையின் சின்னமாக உள்ளன. பிளீசியன் கல்வெட்டுக்கள் கி.மு. பத்தாவது நூற்றாண்டு முதலும் ஹிப்ரு மொழியின் சின்னங்கள் கி.மு. பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டு முதலும் காணப்படுகின்றன. கிரேக்க மொழியின் கல்வெட்டுக்களை கி.மு. 8-ஆவது நூற்றாண்டில்தான் காணமுடிகிறது. இதையடுத்துதான் ரோமக் கல்வெட்டுக்களை காண்கிறோம். இத்தகைய கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் பழம்பெரும் வரலாறுகள் பலவற்றை பறைசாற்றி நிற்பதோடு அவை எழுதப்பட்டிருக்கும் மொழிகளின் தன்மையும் காட்டி நிற்கும். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பிறந்த மொழிகளின் அமைப்பையும் ஆக்கங்களையும் அறுதியிடுவதற்கு இவை உதவுகின்றன. பலவேறு நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் ஒரு மொழி எவ்வாறு வளர்ந்து வந்தது என்றும் அம்மொழியில் எத்தகைய மாற்றங்கள் உண்டாயின என்றும் பேச்சு மொழிக்கும் இலக்கிய மொழிக்கும் இடையே என்னென்ன மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்றும் சுட்டிக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

இதே நிலையில்தான் திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களும் அமைந்துள்ளன. திராவிட மொழிகளில் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களைக் காணமுடிகிறது. இவற்றுள் மிகப் பழைமையானவை பிராமி கல்வெட்டுக்களாகும். இவை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்று கருதுவர். தமிழ்நாட்டில் கீழ்வளைவு, மறுகால்தலை போன்ற இடங்களிலும் கன்னட நாட்டில் வடகரை, மளவல்லி, சந்திரவல்லி போன்ற இடங்களிலும் பிராமிய கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அசோகர் பயன்படுத்திய பிராமி எழுத்துக்களை தென்னிந்திய மொழிகளுக்கேற்ப மாற்றியமைத்ததே தென்னிந்தியப் பிராமி என்பர். தெலுங்கு கல்வெட்டுக்களும் பிராமி எழுத்துக்களாலானவைகளே. பழைய தெலுங்கு கல்வெட்டுக்களும் இவ்வெழுத்துக்களாலானவைதான். ஆனால், இவையனைத்தும் கி.மு. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படுகின்றன.

தமிழில் காணப்படும் தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியது எனக் கருதுவர் பலர். ஒரு சில சூத்திரங்கள் பின்னர் எழுதப்பெற்று இணைந்து இடைச்செருகலாயினும் பெரும்பாலானவை மிக முந்தியன என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வாறு ஆயின் தொல்காப்பியம் பிராமி எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டதா அல்லது வாய்மொழியாக பல நூற்றாண்டுகளாக வழங்கிப் பின்னர் எழுதப்பட்டதா என்ற ஐயம் தோன்றுவது இயற்கை. பிராமி எழுத்துக்களே முதன்முதலில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய எழுத்து எனக் கொள்ளின் தொல்காப்பியம் பின்னர் எழுதப்பட்டது எனக் கொள்ள நேரிடும். இது போன்றே சங்ககால இலக்கியங்களும் வாய்மொழியாக வழங்கிப் பின்னர் எழுதப்பட்டவையே என முடிவு கட்ட நேரிடும். ஆனால், ஜைனர்களாகவும் பௌத்தர்களாகவும் வாழ்ந்த சிலர் பிராமி எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்த தமிழுக்கென தனியொரு எழுத்துமுறை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்தது எனக் கொள்ளின் அவ்வெழுத்து முறையில் இவ்விலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கக்கூடும் என அறுதியிடலாம். அத்தகையதொரு எழுத்துமுறை இருந்ததா? என்பதும் அம்முறைக்கும் வட்டெழுத்து, கோலெழுத்து, கண்ணெழுத்து எனக் கூறப்படுகின்ற எழுத்து முறைக்கும் ஏதாவதொரு தொடர்பு உள்ளதா? என்பதும் வருங்கால ஆராய்ச்சியால்தான் உறுதிப்படும்.

இந்நிலையில் மொஹஞ்சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் மிகப் பழையவையாகும்.

8.2 தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

தமிழகம் கல்வெட்டுக்களுக்குப் பெயர் போனது. ஒரு சில ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுள்ளது தமிழகம். அன்று முதல் இன்று வரை ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களைத் தமிழகத்தில் காணலாம்.

இன்று கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களில் மிகப் பழமையானது பிராமி எழுத்துக்களாலானது. இவற்றைக் கீழ்வளைவு, மறுகால்தலை, ஆணைமலை, அழகர்மலை, மேட்டுப்பட்டி, முத்துப்பட்டி, சித்தன்ன் வாசல், திருவாதூர், விக்கிரமங்கலம் போன்ற பல இடங்களில் காணலாம். இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் கி.பி. 1903 முதலே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. கி.பி. 1903-இல் திரு. வெங்கோவராவும் (கீழ்வளைவு) கி.பி. 1906-இல் கெமைடு அவர்களும் அதன் பின்னர் கிருஷ்ண சாஸ்திரியாரும் கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும் இக்கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்தனர். இதுபோன்றே ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் திருவாதூரில் கண்டெடுத்த கல்வெட்டும் பிராமி எழுத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது.

இக்கல்வெட்டுக்களும் பாண்டிச்சேரிக்கருகாமையிலுள்ள அரிக்கே மேடு எனுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பாண்டி ஒருகரில் உள்ள எழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியின் பழமையான பறைசாற்றி நிற்கும். இக்கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் கி.பி. 3-ஆவது அல்லது 2-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவைகளாகும். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை பல வேறு குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. எனவே, இவற்றைக் “குகைக் கல்வெட்டுக்கள்” என்று குறிப்பிடுவர். இக்கல்வெட்டுக்களுக்கும் இலங்கையில் காணப்படும் குகைக் கல்வெட்டுக்களுக்கும் இடையே, மிகுந்த ஒற்றுமையுண்டு எனக் குறிப்பிடுவர் பலர்.

பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ், கிரந்தம், வட்ட எழுத்து ஆகிய மூன்று வகை எழுத்துக்களால் ஆகியவை. ஆனால் மேற்கூறிய கல்வெட்டுக்களை அசோக மன்னனுடைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்துக்களைப் போன்று பிராமி எழுத்துக்களாலானவை. கிரந்த எழுத்துக்களாலும் தமிழ் எழுத்துக்களாலும் ஆய கல்வெட்டுக்கள் கி.பி. 6-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் கிடைக்கின்றன. பிராமி எழுத்துக்களாலான கல்வெட்டுக்களாக

திரு சிலவே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களும் ஓரிரு வரிகளைக் கொண்டவையாகவே உள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் பலர் ஈடுபட்டிருக்கக் காணலாம். முதன்முதலில் இக்கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இவை புரியாத மொழியில் உள்ளன எனக் கருதினர். ஆனால், கி.பி. 1924-இல் இவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்த கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள் “இவை அனைத்தும் தமிழ் மொழியில் பொறிக்கப்பட்டவையே” என்றும் தமிழ் எழுத்தின் சிறப்பெழுத்துக்களாகக் கருதப்படுகின்ற ழ, ல, ற, ன ஆகிய எழுத்துக்கள் இவற்றில் காணப்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். இது போன்றே இக்கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து வருகின்ற மகாதேவன் அவர்கள் இக்கல்வெட்டுக்கள் சங்ககால மன்னர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன என்றும் “பிராமி” என்ற சொல்லே ‘எழுத்து’ எனப் பொருள்படும் என்றும் கூறியதோடு இக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மொழிகளைப் பற்றியும் நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். இவரைப் போன்றே ஈரோட்டைச் சார்ந்த செ. இராச என்பவரும் இத்துறையில் சிறக்கப் பணிபுரிந்து வருதலைக் காணலாம்.

பிராமி கல்வெட்டுக்களையடுத்து தமிழ் நாட்டில் கிடைப்பது திருநாதர்குன்று கல்வெட்டாகும். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தைச் சார்ந்த இக்கல்வெட்டு தமிழ் எழுத்துக்களால் ஆனது. கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இதனையடுத்து ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் மொழியில் உள்ளன. ஆதி பல்லவ சாசனங்களில் பிராமியும் தமிழும் தழுவிய தோன்றிய கிரந்த எழுத்துக்களும் உள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியையும் பேச்சு மொழியின் சாயலையும் நன்கு காட்டுவனவாக உள்ளன. இலக்கிய மொழிக்கும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மொழிக்குமிடையே பல வேற்றுமைகள் உண்டு. இலக்கிய மொழியில் ஏறத்த பல பேச்சு வழக்குகள் கல்வெட்டு மொழியில் ஏறியிருக்கக் காணலாம். எனவே இம்மொழிகளை ஆராயின் பண்டைக்கால பேச்சு வழக்குமொழியினைப் பற்றிய உண்மை நிலையை அறிய முடியும். திரு கணபதி பிள்ளை, ஜெயகுமாரி, பாகீரதி, கௌசல்யா, திரு ச. அகத்தியலிங்கம், திரு செ. வை. சண்முகம் போன்றவர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்துள்ளனர்.¹

1 K. Kanapathy Pillai, 'A Study of the language of the Tamil Inscriptions of the 7th Century and

8.3 மலையாளக் கல்வெட்டுக்கள்

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைப் போன்றே மலையாளக் கல்வெட்டுக்களும் வட்டெழுத்துக்களிலும் கிரந்த எழுத்துக்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் காணப்படும் மிகப்பழைமையான கல்வெட்டு கி.பி. 8-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பர். ஸ்தானூரவீ என்பாரின் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்டது இச்சாசனம். இது கோட்டயத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால் கோட்டயம் கல்வெட்டு என்பர். இது மேற்குக் கரையைச் சார்ந்த கிளை மொழியில் (western dialect) எழுதப்பட்டதென்பர். இக்கால வரையறையில் பல கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் கண்டியூர் கல்வெட்டும் கோட்டயம் சாசனங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவற்றையடுத்து 11, 12-ஆவது நூற்றாண்டுகளில் பல கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்காலப் பகுதியில் அதிலும் குறிப்பாக 12ஆவது நூற்றாண்டிற்கும் பின்னர் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள்

	8th Century, A. D.' (Ph. D. Dissertation, university of London), 1936.
V. Jayakumari,	'A study of the language of the Tamil Inscriptions from 7th Century upto the Middle of the 11th Century' (M. Litt., Dissertation, university of Madras, 1959.)
S. Baghirathi,	'The Language of the Tamil Inscriptions (1050 to 1250 A.D.)' (M. Litt., Dissertation, Annamalai University, 1961.)
Kausalya,	'The word Index of the Inscriptions of 1250-1350', Annamalai University.
S. V. Shanmugam,	'The Language of the Tamil Inscriptions from the Middle of 14th Century upto 17th Century' (Ph. D., Dissertation, Annamalai University, 1968.)
S. Agesthalingom
&
S. V. Shanmugam,	<i>The Language of Tamil Inscriptions 1250 - 1350 A. D., Annamalai University, 1970.</i>

தனி மலையாள மொழியில் உள்ளன. அதற்கு முன்னால் எழுதப்பட்டவையனைத்தும் வட்டெழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டிருப்பதோடு தமிழ் மொழியாகவே உள்ளன என்றும் குறிப்பிடுவர். இந்த நிலையில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டினதாக்க கருதப்படும் கல்வெட்டொன்றைப் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை கண்டெடுத்ததும் இது பழைய வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதும் இதன் மொழி தடழாகவயிருப்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன இக்கல்வெட்டு இரணகர்த்தி என்னும் பாண்டியனது படைவீரன் ஒருவன் சேர படைபுடன் போரிட்டு இறந்தமைப்யக் குறிப்பிடுவதாகும்.¹

பொதுவாக மலையாள மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் வட்டெழுத்துக்களாலாயிருப்பினும் ஒரு சில கிரந்த எழுத்துக்களையும் கொண்டிருக்கக்காணலாம். மலையாளப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழையமையான கல்வெட்டுக்களில் ஒரு சில தமிழ் எழுத்துக்களிலும் ஆகியிருக்கக்காண்கிரேமும்.

இம்மொழியிலுள்ள பழைய கல்வெட்டுக்களை ஆராய்கின்றபோது அவற்றில் காணப்படும் மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமை நன்கு தெரியவரும்.

1 Tamil was exclusively the epigraphic language of the Malayalam speaking area till the 14th century A.D. and inscriptions in Tamil were engraved in that region in the Vatteluttu alphabet. But Malayalam influence is noticed in a few records of the 13th Century such as the Suchindram inscription of the Kollam year 403 [1228-29 A.D].¹ One of the earliest epigraphs in the Malayalam language is the Attingal inscription of 1452 A.D. written in Vatteluttu characters.² Another 15th century epigraph in that language is the Tonnal inscription³ of 1474 A.D. Only the first two lines of which are in Sanskrit written in Grantha of the 16th century epigraphs in the Malayalam language, mention may be made of the Tripunittura inscription of 1584 A.D. Out of later records, we may refer to the Parur inscription of 1624 A. D. Manambur inscription of 1635 A.D., Vettikkavila inscription⁴ of 1648 A.D. and Verapoli copper-plate grants of 1718, 1760 and 1780 A.D.

1 Annual Report on Indian or South Indian Epigraphy B. 464, 1958-59.

2 Trav. Arch. Ser. Vol. VI p. 80 No. 64.

3 Trav. Arch. Ser. p. 34-35 No. 23

4 Trav. Arch. Ser. Vol VI, p. 82 No. 67

8.4 கன்னைக் கல்வெட்டுக்கள் :

தமிழ் கல்வெட்டுக்களைப்போன்றே கன்னடக் கல்வெட்டுக்களும் ஏராளமாக உள்ளன. இந்நாட்டின்கண் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் மிகப் பழையமையானது அசோகரது கல்வெட்டுக்களாகும். பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இவை கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களையடுத்து பல வேறு பிராகிருத கல்வெட்டுக்களும் (கி.பி. 4 அல்லது 5-ஆவது நூற்றாண்டு வரை) அவற்றையடுத்து சமஸ்கிருதத்திலும் கன்னடத்திலும் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களும் இந்நாட்டின்கண் தோன்றியுள்ளன. கன்னடத்தில் எழுதப்பட்ட முதல் கல்வெட்டாகிய, ஹல்மிடி (Halmidi Inscription) கல்வெட்டு கி.பி. 450-யைச் சார்ந்தது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தோன்றிய கல்வெட்டுக்களில் கன்னட மொழியே மிக அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து கன்னட மொழியின் பழைய நிலை பற்றி நன்கு தெரிந்துகொள்ளமுடியும். பழங்காலத்து கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் முற்று வினைகள் தமிழ் வினைகளைப் போலவே காணப்படுகின்றன. வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தோன் போன்ற வினைகளில் காணப்படும் விசுதிகளைப் போன்று நெட்டெழுத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன கன்னட வினைமுற்றுக்கள். ஏறிதான் (ஏறினான்), முடிப்பிதார் (முடித்துக்கொண்டார்கள்), அழிதோன் (அழித்தோன்) போன்ற வினைச்சொற்களையும் நாடுள், வெட்டதுள் (மலையில்), கள்வப் பினுள்ளே (கள்வப்பின் உள்ளே) போன்ற ஏழாம் வேற்றுமைச் சொற்களையும் எமகே (எமக்கு), நமகே (நமக்கு) ஆகிய உள்பாட்டுத் தன்மை பன்மை வேற்றுமை வினையும் காணமுடியும்.* ஆனால் இவையெல்லாம் இன்றைய கன்னட மொழியில் பலவேறு மாற்றங்களைக் கண்டு (ஏறிதர்² > ஏறிதார்¹ > ஏறிதரு²) நிற்பதும் சில வழக்கிழந்து நிற்பதும் குறிப்பிடத்தக்கனவைகளாகும்.

* இன்றைய கன்னட மொழியில் உள்பாட்டுத்தன்மை பன்மை இல்லாமையாகக் கூறவர். எனினும் இவ்வேறுபாடு ஒரு சில சில மொழிகளில் காணப்படுகிறது என்பர் சிலர்.

முதன் முதலாக எழுந்த கல்வெட்டுக்கள் உரைநடையினால் ஆனது. ஆனால், 10-ஆவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் கவிதை நடை யில் உருவானவை. ஆனால், 16-ஆவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் கவிதை நடையிலிருந்து மாறி மீண்டும் உரைநடையே பயன்பட்டது. இவையெல்லாம் கன்னட மொழியின் வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும் பேச்சு வழக்கில் கண்ட மாற்றத்தையும் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன.

இக்கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் பலர். எனினும் மொழியியல் அடிப்படையில் ஆராய்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரேயாவர். இவர்களுள் எ. என். நரசிம்மய்யா, ஜி.எஸ். கைய் (Gai), கே.கே. கௌடா போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.¹

மைசூர் மாநிலத்தில் மட்டுமின்றி மஹாராஷ்டிரம், ஆந்திர மாநிலம், தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களிலும் கன்னடக் கல்வெட்டுக் கள் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் பண்டைய கன்னட மக்களின் வாழ்வையும் வரலாற்றையும் பரப்பையும் பண்பையும் காட்டு வனவாக உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து அறுதியிடுதல் அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

-
A. N. Narasimha,	Historical Grammar of Oldest Kannada Inscriptions. (Ph.D. Dissertation, University of London, 1942).
G. S. Gai,	Historical Grammar of Kannada entirely based on the Inscriptions of 8th, 9th and 10th Century A. D. (Ph. D. Dissertation, Bombay University, 1946).
K. Kushalappa
Gowda,	Grammar of Kannada (Based on the Inscriptions of Coorg, South Kanara and North Kanara Dists., (1000 to 1400 A. D.) (Ph. D. Dissertation Annamalai University, 1968.)

8.5 தெலுங்குக் கல்வெட்டுக்கள்

ஆந்திர நாட்டிலும் ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் காணப் படுகின்றன. கி.மு. 200-லிருந்தே இக்கல்வெட்டுக்கள் தோன்றி உள்ளன. நெல்லூர் மாவட்டத்தில் கிடைத்த “அறவாகி குலசா” கல்வெட்டே இந்நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட முதல் கல்வெட்டு. அறவாகி குலசா என்ற இடத்தைச் சார்ந்த விரிசெட்டி என்பானால் கொடுக்கப்பட்ட தானம் ஒன்றினைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். இது பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டது.

கி. மு. நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தனவாகக் கருதப்படும் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் பிராகிருத மொழியிலேயே எழுதப்பட்டன. இவையெல்லாம் தென்னிந்திய பிராமி எழுத்தினால் ஆனவை. இவ்வெழுத்து முறையிலிருந்துதான் தற்காலிகத் தெலுங்கு-கன்னட எழுத்து முறை உருவாயின என்று கருதுவர் பலர்.¹

கி.பி. 5-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் சமஸ்கிருத மொழி கல்வெட்டுக்கள் தோன்றலாயின. கி. மு. 2-ஆவது நூற்றாண்டிற்கும் இக்காலப் பகுதிக்குமிடையே வழங்கிய தெலுங்கு மொழியினைப் பற்றி அறிவதற்கு மேலே குறிப்பிட்ட பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுக்களைப் பயனுடையனவாக அமைகின்றன. இத்தகைய கல்வெட்டுக்கள் ஏராளம் இல்லையாயினும் தெலுங்கு மொழி இக்காலத்திலேயே வழக்கில் இருந்தது என்பதையறிவதற்குத் துணைபுரிகின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களில் பிராகிருதச் சொற்களும் சமஸ்கிருதச் சொற்களும் காணப்பட்டாலும் சில தெலுங்கு இடப்பெயர்களும் (Place names) பிறவும் தெலுங்கு மொழி ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுகின்றன.

1 The oldest inscription in Andhra are written in the Southern variety of Brahmi which later developed into what is called the Telugu-Kannada script, parent of the modern Telugu and Kannada scripts. The script tended to become circular in course of time, particularly from the 11-th century on account of the nature of the writing materials among others, writing on the palmira leaf with an iron style.

கி. பி. 5 அல்லது 6-ஆவது நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுக்களிலும் இந்நிலையை யே காணலாம். குண்டுர் மாவட்டத் தைச் சார்ந்த கங்கூரா என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டதே முதல் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டாகும். இது கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இதன்கண் சமஸ்கிருதமும், பிராகிருதமும் உள்ளன. இக்கல்வெட்டு பிராகிருத மொழியிலிருந்து சமஸ்கிருத மொழிக்கு மாறுகின்ற காலத்தைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. இக்கல்வெட்டிற்குப் பின்னர் தோன்றிய கல்வெட்டுக்களெல்லாம் இதை அடியொற்றியனவாகவே உள்ளன. ஒங்கோடு, உருவபள்ளி, மாங்கூர், போன்ற இடங்களில் எல்லாம் காணப்படுகின்ற கல்வெட்டுக்கள் இப்பிரிவையே சாரும்.

சமஸ்கிருத மொழியில் உருவாகியுள்ள கல்வெட்டுக்களில் ஆங்காங்கே தெலுங்குச் சொற்கள் காணப்பட்டாலும் கி. பி. 6-வது நூற்றாண்டில் தோன்றிய கல்வெட்டுக்களில்தான் தெலுங்கு மொழியினை முதன்முதலாகக் காண முடிகிறது. கடப்பா மாவட்டத்திலுள்ள கலமல்லா என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டே முதல் தெலுங்குக் கல்வெட்டாகக் கருதப்படுகிறது. அறிகளா என்னும் ஊரில் வாழ்ந்து வந்த சேனூர் காஜு என்பானும் அவ்வூர் மக்களும் சேர்ந்து செய்த தானம் ஒன்றினைப் பற்றி கூறும் இக்கல்வெட்டு பதினேழு வரிகளைக் கொண்டது. இருபுறங்களைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் ஒருபுறம் அழிந்தே காணப்படுகிறது. இதன் பின்னர் ஏராளமான கல்வெட்டுக்களைத் தெலுங்கு மொழியில் காணலாம்.

கி. பி. 11-ஆவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வந்த நன்னையா என்பவரால்தான் தெலுங்கு மொழி உருவாயிற்று என்ற எண்ணம் பல நாட்களாகத் தெலுங்கு மக்கிடையே பரவியிருந்தது. ஆனால் சிறந்த இலக்கியமாகிய பாரதத்தை அரித்த அவருடைய காலத்துக்கு முன்னாலேயே தெலுங்கு மொழி நன்கு வாழ்ந்து வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என எண்ணலாம். அத்தகையதொரு வளர்ச்சி இல்லாதிருப்பின் இத்தகையதொரு இலக்கியம் தோன்றியிருக்க முடியாது. இதனை உறுதிப்படுத்துவது போன்று தெலுங்குக் கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. கி. பி. 898-இல் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்ற பெஜவாடா கல்வெட்டு செய்யுள் நடையிலே எழுதப்பட்டிருப்பதும் இதே போன்று அதற்கு முன்னால் கி. பி. 848-இல் எழுதப்பட்ட பண்டரங்கள் அத்தங்கி கல்வெட்டில் தெலுங்குச் செய்யுள் ஒன்று காணப்படுவதும் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் துரிமெல்லார் கல்வெட்டு சிறந்த உரைநடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. இதனால் நன்னையாவின் காலத்திற்கு முன்னாலேயே ஒரு சிறந்த இலக்கிய நடை வளர்ந்துள்ளது என்பது விளங்கும்.

9.0 திராவிட மொழி இலக்கணங்கள்

9.1 தமிழ் மொழி இலக்கணங்கள்

9.1.1 தொல்காப்பியம்

திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் மிகவும் பழையமையான நூல்களில் முதன்மையானது தொல்காப்பியம். இது ஒரு இலக்கண நூல் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மையாகும். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பும் இந்நூலை முதலாகக் கொண்டுள்ளது. எனினும் இந்நூலுக்கு முன்னரே மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பரப்பு ஒன்று விரிந்து இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இத்தகைய ஒரு இலக்கியப் பரப்பு இருந்திருந்த நிலையில்தான் தொல்காப்பியம் போன்ற ஒரு இலக்கண நூல் உருவாகி இருக்க முடியும். திராவிட மொழிகளிலே இந்நூல் மிக முந்திய நூலாக கருதப்படுகிறது. எனவே தமிழ் மொழியின் பழமையும் திராவிட மொழிகளின் பழமையும் பெருமையாக கருதப்படுவதில் வியப்பு எதுவும் இல்லை.

இந்நூல் கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் தோன்றியது. எனக் கருதலாம். உலக மொழிகளில் காணப்படும் பிற முதல் நூல்களை யெல்லாம் ஆராய்விட்டு இந்நூலின் போக்கும் அமைப்பும், அதில் காணப்படும் செய்திகளின் வளமும் பிற எந்த மொழிகளில் காணப்படும் செய்திகளுக்கும் குறைந்தன அல்ல என்பது தெரிவாகும்.

தொல்காப்பியம் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற அதிகாரங்களையும் அவற்றில் கூறப்படும் செய்திகளையும் நோக்கி இந்நூல் ஆசிரியரின் நுண்மாண் நுழைபுலம் நன்கு விளங்கும். ஒரு மொழியின் அமைப்பினை எவ்வாறு ஆராய்வது என்பதிலும் ஆய்ந்த செய்தியினை எவ்வாறு சொல்லுவது என்பதிலும் இவ்வாசிரியரின் எண்ணம் நன்கு விளங்கக் காணலாம். ஒலி அமைப்பு, சொல் அமைப்பு, தொடர் அமைப்பு போன்றவற்றைப் பலவேறு தலைப்புகளில் பின்னர் காண்போம்.

தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் கூற வந்த ஆசிரியர் அம்மொழியின் இலக்கணத்தை இரண்டு அதிகாரங்களில் விளக்கிச் சொல்லிப் பின்னர் பொருள் அதிகாரம் என்ற ஒன்றை அமைத்து அதில் தமிழ்

மக்களின் வாழ்வியலைப்பற்றிக் கூறுவது ஏன் என்ற எண்ணம் எழுவது இயற்கையே. இந்நிலையில் தொல்காப்பியம் பொருள் அக்காரத்தைப் பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் எனக் குறிப்பிட்டோம். 20-ஆவது நூற்றாண்டைப் போல அறிவியல், வாழ்வியல் கலைகள் நன்கு வளராத காலம். இலக்கணம், மொழியியல், சமூகவியல், வாழ்வியல் எனப் பலவேறு பிரிவுகளாக வளராத நிலை அது. தத்துவத்தை ஆராய்ந்த அறிஞனே மொழியையும், மொழியியலையும் இலக்கியத்தையும் இலக்கணத்தையும் ஆராய்ந்த நிலை. கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த சாக்ரட்டிஸ் தத்துவத்தை அறிவுறுத்தியதோடு மட்டுமின்றி மொழி பற்றியும், மொழிக்கூறுகள் பற்றியும் இலக்கியம் பற்றியும் ஆராய்ந்து வந்ததை நாம் அறிவோம். இவரைப்பின்பற்றி வாழ்ந்த அறிஸ்டாட்டிலும் இந்நிலையிலேயே வாழ்ந்தார். தத்துவமும் இலக்கியமும் அவருக்கு இரு கண்களாக இருந்தன. இதே நிலையினைக் காலம் பலவேறு துறைகளிலும் காணலாம்.

இந்திய நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் பணிசெய்த கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள் பலவேறு மொழிகளுக்கு இலக்கணம் அமைத்த நிலையில் அம்மொழிகளைப் பேசும் மக்களை பற்றியும் ஆராய்ந்து எழுதியிருத்தல் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இரு மொழியின் அமைப்பினைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு அம்மொழியினைப் பேசும் மக்களின் வரலாறு அவ்வளவு இன்றியமையாதது இல்லையாயினும் அம்மொழியின் வரலாற்றை அறிவதற்கு நிச்சயமாக மக்களின் வரலாறு துணைபுரியும். மீனவர்களின் மொழியினை ஆராயின் அவர்களின் வாழ்க்கைக்கேற்பவே அம்மொழிகளில் சொல்வளத்தைக் காண்கிறோம். மீனவர்களின் வாழ்க்கையை ஒட்டி அமைந்திருக்கும் படகு, காற்று, கடல், மீன் வகைகள், கடலின் போக்கு, காற்றின் போக்கு போன்றவற்றைக் குறிக்கும் ஏராளமான சொற்கள் இவர்களது மொழியின்கண் காணக்கிடக்கின்றன. இந்நிலையில் மீனவரின் வாழ்க்கை பின்போக்கும் வரலாறும் இவர்களின் மொழியை அறிவதற்கு ஓரளவிற்குத் துணை நிற்கின்றன என எண்ணலாம். இதைப்போன்றே பலவேறு தொழில்களைச் செய்து வரும் மக்களின் மொழிபற்றி ஆராயும் போதும் இவ்வுண்மை புலனாகக் காண்கிறோம். விவசாயப் பெருங்குடியில் பிறந்த ஒருவரின் மொழியை ஆராயும்போது விவசாயத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் ஏராளமாக வருதல் காணலாம். நெல்வகைகள், பருவநிலைகள், உழவனுக்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களின் பெயர்கள், வயல், மண், பருவங்கள்

இவையனைத்தும் அவன் வாழ்வேவாடு வாழ்வாக இரண்டறக் கலந்து இருக்கக் காண்கிறோம்.

மேலும் வாழ்க்கையோடு தோன்றியதே மொழி. மனிதரின் வளத்தையும் வாழ்வையும் பிரதிபலித்து நிற்கும் அம்மொழி. வடமொழியினை ஆராயின் அம்மொழியில் காணப்படும் மதக் கோட்பாடுகள், தெய்வ வழிபாடு போன்றவற்றை அது பிரதிபலித்து நிற்கக் காணலாம். இந்நிலையில் தொல்காப்பியர் தன்னுடைய நூலின்கண் பொருள் அதிகாரம் என்ற ஒரு அதிகாரத்தை அமைத்து அதன் வாயிலாக தமிழ் மக்கரின் சமூகவாழ்வையும் வரலாற்றையும் குறிப்பிட்டுச் செல்வது பொருத்தமாகும்.

9.1.2 தொல்காப்பியமும் ஒலியியலும்

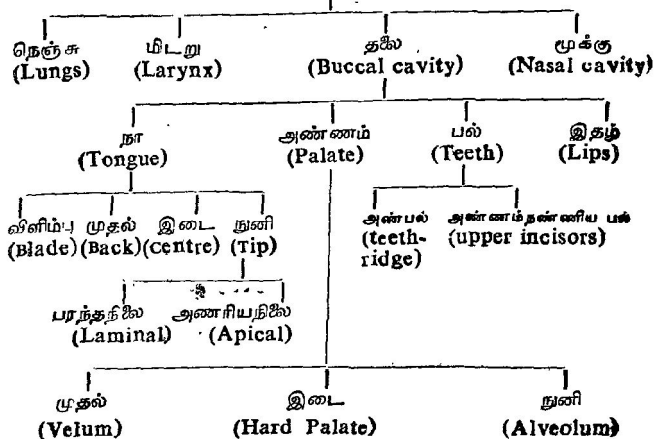
ஒரு மொழியின் அமைப்பினை ஆராய ஒலியியல் அறிவு மிகத் தேவை. ஒலியியல் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் மொழி ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இதனைப் பண்டைத்தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர் என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் மூலம் உணரமுடியும். எழுத்துக்களை பற்றிக் கூறப்பெற்ற தொல்காப்பியர் பிறப்பியல் என்ற இயல் ஒன்றை ஆக்கி அதன்கண் பல்வேறு எழுத்துக்களின் பிறப்பைப் பல்வேறு நூற்பாக்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்வதைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு மொழியின்கண் காணப்படும் ஒலியினை எழுப்பப் பல்வேறு உயித உறுப்புக்கள் உதவுகின்றன. இவற்றுள் முக்கியமாக வயிற்றுப் பகுதியும் (அதனோடு இணைகின்ற Trunk பகுதியும்) தொண்டைப் பகுதியும் தலைப் பகுதியும் சிறந்த பங்கினை வகிக்கின்றன. இதனையே தொல்காப்பியரும்

“ உந்தி முதலா முந்துவாநி தோன்றி
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலை இ”

என்று கூறிப் போந்தார். இன்றைய ஒலியியலாளர்கள் கூறுகின்ற அளவிற்குத் தொல்காப்பியத்தில் தொல்காப்பிய இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் கூட பல்வேறு ஒலிகளின் பிறப்பைச் சிறந்த முறையில் கூறிச் சென்ற பெருமை தொல்காப்பியருக்கு உண்டு. இவருடைய நூற்பாக்கள் அனைத்தையும் திரட்டிக் காணின் இவரது நுட்பம் நன்கு விளங்கும். ஒலிகள் பிறப்பதற்குக் காரணமான உறுப்புக்களாக நெஞ்சு (Lungs), மிடறு (Larynx), தலை (Buccal cavity), மூக்கு (Nasal cavity), என்ற நான்கு உறுப்புக்களையும் தலைப் பகுதியில் நாக்கு, அண்ணம், பல், இதழ் போன்றவற்றையும் தொல்காப்பியர் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

உறுப்புக்கள்
(Vocal organs)

பொதுவாக மொழியியலாளர் ஒலிகளை (Phones) இரண்டாகப் பிரிப்பர். இவ்வடிப்படையில் ஒரு மொழியில் காணப்படும் ஒலியன்களாக (உயிர், மெய்) இரண்டாகப் பிரிவுபடும். இப்பிரிவினைத் தொல் காப்பியத்திலும் காணமுடிகிறது. மொழியியலாளர்கள் உயிர் எழுத்துக்களின் தன்மையைக் குறிப்பிடும் போது இவை உள்ளேயிருந்து வரும் காற்று எந்த விதமான தங்கு தடையுமின்றி வாயினூடே வந்து வெளி வருகின்ற தன்மையைக் கொண்டன என்பர்.¹ எனவே, உயிர்கள் எவ்விதத் தடையுமின்றி காற்று எவ்வாறு புறப்பட்டதோ அவ்வாறே தங்குதடையின்றி வருவதால் உருவானவை என்பது இன்றைய மொழியியல் கொள்கை. இதனை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்த தொல்காப்பியர் மிக நாசுக்காக

1 The air so expelled needs for its escape to the outer air a relatively free and unrestricted passage through the vocal tract and it is the moment of least restriction in the sequence of movements that make up the syllable that is the vowel. *Elements of General Phonetics*, p. 39

“பன்னீ ருயிரும் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வரியின் இசைக்கும்”

என்று கூறிப் போந்தார். எழுத்துக்கள் மூப்பது என கூறிப்போந்த தொல்காப்பியர் அவற்றை

“ஔகார இறுவாய்ப்
பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப”

எனவும்

“ஔகர விறுவாய்ப்
பதினெண் எழுத்தும் மெய்யென மொழிப”

எனவும் கூறித் தமிழ் எழுத்துக்களை இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கிறார். இப்பிரிவுகளில் உயிர் எழுத்துக்கள் எந்தவிதமான தடையுமின்றி வருவனவே என்பதை “பன்னீ ருயிரும்” என்ற நூற்பாவில் விளக்கிறார் எனக் கருதலாம்.

மிடற்றிலிருந்து பிறக்கின்ற வரி தந்நிலையில் திரியாது, அதாவது தடையடாது என்பதைக் குறிப்பிடவே இவ்வடை மொழியை இணைத்தார் எனலாம். தந்நிலை திரியா என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் “அளவில் திரியாது” எனக் கொள்ளுகின்றனர். நச்சினூர்க்கிணியர் ‘தத்தம் மாத்திரை திரியாவாய்’ என்று கூறுவதும், “எனவே குற்றிய லிகரமும் குற்றியலுகரமும் தந்நிலையில் திரியுமென்றாயிற்று” எனக் கூறுவதும் இதனைக் காட்டும். இளம்பூரணரும் இதே கருத்தினையே கொண்டுள்ளார். ஆனால் ‘தந்நிலை திரியா’ என்பதனைத் ‘தங்கு தடையின்றி, எவ்வித குறுக்கீடுமின்றி’ எனக் கொள்ளுவதே பொருந்தும் இவ்வாறு கொள்ளின் உயிர்காரின் பண்பு பற்றி இன்றைய மொழியியலாளர் கொண்டுள்ள கருத்துடன் பொருந்தி நிற்கல் காணலாம்.

உயிர் எழுத்துக்களை அவர் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கிறார். அகர ஆகாரங்கள் ஒருவகையாகவும், இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என்பவை இன்றொரு வகையாகவும் உ, ஊ, ஓ, ஔ, ஔ என்பன மற்றொரு வகையாகவும் பிரிக்கப்படுகின்றன. இவற்றை முறையே “open unrounded”, “front unrounded”, “back unrounded” எனக் கூறலாம். இவற்றுள் உ, ஊ போன்றவை பின்னூயிர் என்றும் (back vowels) இ, எ போன்றவை முன்னூயிர் (front vowels) அ, ஆ என்பவை நடுவூயிர் (central vowels) என்றும் இன்றைய மொழியியலில் அழைப்பர்.

உயிர் எழுத்துக்களைப் போன்றே மெய்யெழுத்துக்களையும் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் (continuants) என மூன்றாகப் பிரிப்பர். இவற்றை முறையே வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து எனத் தொல்காப்பியர் அழைப்பார். வல்லெழுத்துக்கும் மெல்லெழுத்துக்குமிடையேயுள்ள வேற்றுமை மிகக் குறைவு. ககரம் பிறக்கின்ற இடத்தில்தான் ஙகரம் பிறக்கின்றது. இது போன்று சகரம் பிறக்கின்ற இடத்தில்தான் ஞகரம் பிறக்கின்றது. ஆனால் மெல்லெழுத்துக்கள் மூக்குக் குழாயை வெளியே திறந்து விடுவதால் அமைகின்றன. இதனை ஓரிட மெல்லினம் (homorganic nasal) என்றழைப்பர். இவ்வுண்மையை நன்கு அறிந்திருந்த காரணத்தால் தொல்காப்பியர் ககார சகார டகாரங்களின் பிறப்பினைக் கூறுகின்ற சூத்திரங்களிலேயே ஙகார ஞகார ணகார பிறப்பினைக் கூறிப் பின்னர் மெல்லெழுத்துக்களின் தனித்தன்மையை விளக்குமுகத்தான்

“மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பின் ஆக்கம்
சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினும்
மூக்கின் வாயிசை யாப்புறத் தோன்றும்”

என்ற சூத்திரத்தை அமைத்துள்ளார் என்று கருதலாம். (100)

தொல்காப்பியர் தம்முடைய நூலில் எழுத்துக்கள் எனக் குறிப்பிடுவது, தமிழ் எழுத்துக்கள் எனக்குறிப்பிடுவது தமிழ் ஒலியன்களையே (phoneme). பல்வேறு மாற்றொலிகளை உள்ளத்தில் கொண்டு அவை தனி ஒலியன்களாகாத தன்மையை முன்னிறுத்தியே எழுத்துக்கள் முப்பது என்றார். மொழியியல் கருத்துக்கள் நம்மிடையே வளராத நாளில் g, b, d போன்ற ஒலிகள் எல்லாம் தமிழில் இருக்க ஏன் ககார ஙகார தகாரம் போன்றவற்றை மட்டுமே தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறித்துள்ளனர் என்ற வினாவிற்கு விடையிறுக்க முடியாத நிலையினையும் இதனை உள்ளத்தே நிறுத்தி அவை ஒலியன்கள் ஆகா என்ற எண்ணத்தில் தமிழ் எழுத்துக்கள் முப்பது என்று இரண்டாபிரம் ஆண்டுகட்குமுன்னரே தொல்காப்பியர் கூறிச்சென்ற நிலையினையும் நோக்கின் தமிழ் இலக்கண பாரம்பரியத்தின் பெருமை நன்கு விளங்கும். கடல், தங்கம், அகம் போன்ற சொற்களில் ககரம் வருவதும் அவற்றுள் முதல் சொல்லின் ஆங்கில எழுத்தாகிய 'k' என்பதைப் போன்று மொழிக்கு முதலில் ககரம் மிக வல்லொலியாகவும் 'தங்கம்' என்பதில் ஙகரத்திற்குப் பின்னால் வருகிற நிலையில் 'g' என்ற ஆங்கில ஒலியைப் போன்று இசையொலியாகவும் (voiced) அகரம்

என்ற சொல்லின் ஆங்கில ஒலியாக 'h' போன்று இரண்டு உயிர் எழுத்துக்களிடையே உரசொலியாக (fricative) உச்சரிக்கப்படுவதும் நாம் அறிந்த செய்திகளாகும். இவ்வாறு இவ்வொலிகள் தம்முள் ஒன்று வருகிற இடத்தில் மற்றொன்று வாராத நிலையைத் 'துணைநிலை வழக்கு' (Complementary Distribution) என்பர், மொழியியலாளர். இவ்வாறு வரும் ஒலிகள் அனைத்தையும் ஒரே ஒலியனாகக் கொண்டே இலக்கணம் அமைப்பர். இதே முறையைத்தான் தமிழ் இலக்கண நூலோர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே கைக்கொண்டிருந்தனர் என நம்பலாம். இது மாற்றொலி, இது ஒலியன், இது துணைநிலை வழக்கு என்றெல்லாம் விளக்கிப் பொதுவான ஒரு மொழிக் கொள்கையை உருவாக்காமல் இருந்தபோதிலும் கூட இக்கொள்கை கையெயல்லாம் உள்ளத்திற்கொண்டு தொல்உாப்பியர் தமிழ் எழுத்துக் களைப்பற்றி கூறுவதில் அவருடைய ஒலியியல் (Phonetics) ஒலியனியல் (Phonemics) அறிவு நன்கு விளங்கும்.¹ இத்தகைய இலக்கண நூற்கள் பல நம் நாட்டில் எழுந்துள்ளன என்பதைச் சிந்திக்க சிந்திக்க நம் இலக்கண நூல்காரின் பெருமை நம் நெஞ்சிலிருந்து நீங்காது நிற்கின்றன.

- 1 It is evident that Tolkappiyar has exposed the whole theory of phonetics to the fullest satisfaction of any modern phonetician. Though his descriptions are relevant only to Tamil phonetics one could not underestimate his knowledge of general phonetics. His knowledge of physiology of speech, physics of speech and the articulatory processes are really great. One cannot go but simply admiring his genius when seeing his descriptions about various types of articulations like apical (அசரி) laminal (பாக்கா) lateral (விளிம்பு சீக்கி) lax (ஒற்ற) tense (ஒற்ற) flapped (ஊருட) and frictional release (அடைய). Tolkappiyar used poetical medium. To suit his medium he changed the word order and sometimes used a few words without serving any purpose. He mastered the art of putting things in nut shells. They are all hard nuts to crack. If one could crack them with proper understanding of the sutras he can enjoy the wonders of linguistic science.

K. Murugaiyan, 'Tolkappiyar's Concept of Phonetics', Seminar on Tolkappiyam (Memeo), Annamalai University, Annamalai Nagar, 1970.

9.1.3 தொல்காப்பியமும் சொல்லியலும்

பொதுவாக மொழியியலாளர்கள் சொல்லியல் (Morphology) தொடரியல் (Syntax) என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறிலும் சொல்லியலும் தொடரியலும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து கிடக்கக் காணலாம். சொல்லியல் ஒரு சொல்லில் அகத்தே கர்ணப்படுகின்ற அக உறுப்புக்களைப் பற்றியும் அவை இணைந்திருக்கின்ற முறை பற்றியும் அவற்றின் வரிசை முறை பற்றியும் இன்றோரன்ன பல செய்த்களைப் பற்றிக் கூறும். இந்நிலையினை ஒட்டு மொழியாகவுள்ளவற்றில் (agglutinative) சிறக்கக் காணலாம்.

ஆனால், சீன மொழி போன்ற தனிநிலை மொழிகளில் ஒட்டுக்கள் எதுவும் காணப்படாமையும் அதனால் பல இலக்கணக் கூறுகள் சொற்கள் வாக்கியங்களில் அமைகின்ற முறையிலே காட்டப்படுகின்ற நிலைமையினையும் காணமுடிகிறது. எனவே சொல்லியல் இம்மொழிகளில் எல்லாம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாக அமையவில்லை. சொல்லியலில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் பல தொடரியலில்தான் கூறப்படவேண்டும்.

இந்நிலையினை ஒட்டுநிலை மொழிகளிலும் உட்பிணைப்பு மொழிகளிலும் (Inflectional languages) கூடக் காணமுடியும். Queen of England's என்பதில் காணப்படும் 'அது வேற்றுமை' உரு + 'England' என்ற வார்த்தையோடு இணைந்திருக்கிறதா அல்லது 'Queen of England' என்ற தொடரோடு இணைந்திருக்கிறதா என்ற எண்ணம் எழுவதும் இதனால் சொல்லியலில்கூட தொடர்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டியிருப்பதும் கண்கூடு. இது போன்றே தமிழில் 'அவனைக் கண்டேன்' என்ற சொல்லும்போது ஐகாரம் அவன் என்ற சொல்லோடு வருவதும் 'அங்கு வந்தவனைக் கண்டேன்' என்று சொல்லும் போது ஐகாரம் 'அங்கு வந்தவன்' என்ற தொடரோடு வருவது குறிப்பிடத்தக்கன. இது போன்றே சொல்லியலும் தொடரியலும் ஒன்றோடு ஒன்று மயங்கி இவற்றிடையே வேற்றுமை காணாத நிலையில் உள்ள இடங்கள் பலவாகும். இதனால்தான் மொழியியலாளர்கள் சொல்லியலும் தொடரியலும் இணையமுடியாத அளவிற்கு தனித்தனியானவை அல்ல என்றும் கூறுவர். இது கருதியே இன்றைய இடமாற்று

இலக்கணவியலார் (Transformational Grammarians) இவ்
விண்ணடையும் பிரிக்காது ஒரே தலைப்பில் அடக்கச்செல்வர்.

இத்தகையதொரு நிலையினையே தொல்காப்பியத்திலும் காண முடிகிறது. ஒலியனியலைப்பற்றி எழுத்ததிசாரத்தில் விளக்கமாகக் கூறிய தொல்காப்பியர் சொல்லியலையும் தொடரியலையும் இணைத்துச் சொல்லதிகாரம் என்ற தலைப்பின் கீழ் கூறுவாராயினர். இச்சொல்லதிசாரம் கிளவியாக்கம், வேற்றுமைபியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உயிரியல், எச்சவியல் என ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் பல தொடரியலைப்பற்றிப் பேசுவன என சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் குறிப்பிடினும் எல்லா இயல்களிலுமே சொல்லியல்,¹ தொடரியல் கருத்துக்கள் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கக் காணலாம். எனினும் தொல்காப்பியர் சொல்லியல் வேறு, தொடரியல் வேறு என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தார்.

பெயரியல், வேற்றுமைபியல் போன்ற பல இயல்களில் சொல்லியல் கருத்துக்கள் பலவற்றைச் சிறந்த சிந்தனைத் தொழிலோடு கூறிச் சென்றிருக்கக் காணலாம். சொற்களை நான்காகப் பிரிக்கும் இவர் இன்றைய மொழிநூல் கருத்துக்கேற்ப பெயர், வினை போன்ற சொற்களுக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

பெயர் வேற்றுமையுருபை ஏற்று வரும் என்பதையும் காலம் காட்டாது நிற்கும் என்பதையும்

“கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியாது
ஈறு பெயர்க் காகும் இயற்கைய வென்ப” (553)

என்றும்

“பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ற
தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்றலங் கடையே” (554)

என்றும் வினைச்சொல் காலங்காட்டி வரும் என்பதை

1 ‘Collatikaram contains nine chapters of which the first four deal with Syntax and the remaining five with Morphology’ P. S. Subrahmanya Sastri, *Tolkappiyam-Collatikāram*, Introd, p. XIII.

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்” (683)

என்ற சூத்திரத்திலும் கூறுவது சொல்லியல் விளக்கமாக அமைகிறது.

தமிழ் மொழியில் காணப்படுகின்ற வேற்றுமைகளைப் பற்றி கூறுகின்றபோது இக்கருத்தினைக் காணலாம். பொதுவாக வேற்றுமையியல் இந்நிலையிலேயே உள்ளது. வேற்றுமைகள் எத்தனை என்றும் அவற்றின் உருபுகள் இன்றின்ன என்றும் அவற்றின் பொருள்கள் இன்றின்ன என்றும் கூறிச் செல்வார் இவர். பொதுவாக வேற்றுமைகள் காட்டும் பலவேறு பொருள்களை பொது அடிப்படையில் இவர் தர விடினும் அந்நிலையிலேயே இவர் காண விழைந்துள்ளார் என்பது விளங்கும்.

வினைச்சொற்கள் பற்றிப் பேசும்போதும் அவற்றின் ஆக்கத்தையும் அமைப்பு முறையினையும் இவர் சொல்லிச் செல்லுதல் காணலாம். வினைச் சொல்லைப் பற்றி ஆராயும் இன்றைய மொழியியல் அறிஞர்கள் வினைச்சொல்லை வேர்ச்சொல், காலங்காட்டும் இடைநிலைகள், பல்வேறு விகுதிகள் என்பன போன்று பகுத்து அவை எவ்வாறு இணைந்து சொல்லாகின்றன என குறிப்பிட்டுச் செல்வர். இந்நிலையியல் தொல்காப்பியர் திட்டவாட்டமாக அப்பகுக்கின்றி சொல்லாவிடினும் பல்வேறு விகுதிகள் பற்றியும் காலம் பற்றியும் குறிப்பிடுவார்.

வினையியலிலும் கிளவியாக்கத்திலும் பலவேறுவிதமான விகுதிகளை இவர் குறிப்பிட்டுச் செல்லுகிறார். கிளவியாக்கம் பொதுவாக தொடரியல் பற்றிப் பேசும் என்பது இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது. கிளவியாக்கத்தில்

“னஃகானொற்றே யாடுஉ வறிசொல்”

என ஆண்பால் இறுதி கூறிய தொல்காப்பியர் வினையியலில்

“அன், ஆன், அள், ஆள் என்னும் நான்கும்
ஒருவர் மருங்கின் படர்க்கைச் சொல்லே”

என்னும் சூத்திரத்தில் மீண்டும் ஆண்பால், பெண்பால் விகுதி பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலையினைப் பிற பால் சொற்களிலும் காணமுடியும். கிளவியாக்கத்தில் தொடரியல் பற்றி இவ்விகுதிகளைக் கூறிய தொல்காப்பியர் வினையியலில் சொல்லியல் பற்றிக் கூறினார் எனக் கருதலாம்.

பொதுவாக தொல்காப்பியர் சொல்லியல் கண்ணோட்டத்தோடும் தமிழ் மொழியின் அமைப்பினை விரித்துக் கூறியுள்ளார் என எண்ணலாம். ஒரு சொல்லில் காணப்படும் பலவேறு இலக்கணக் கூறுகளைக் குறிக்கின்ற நிலையில்தான் வினைச்சொல்லைப் பற்றிக் கூறும்போது பொதுவாக காலத்தைப்பற்றி முதலிலும், அடுத்து அக்கால இடைநிலைகளை அடுத்து வரும் விசுவதியைப் பற்றிப் பின்னரும் தொல்காப்பியர் கூறிச் செல்லுவதிலும் காணலாம்.

ஒவ்வொரு வேற்றுமை பற்றியும் குறிப்பிடும்போது அவற்றின் உருபை முதன் முதலில் சுட்டி, பின்னர் அவை கொண்டு முடியும் வினைகளையும் சுருக்கிச் சொல்லுவார் இவர். தொல்காப்பியர் பொதுவாக தனியாக நிற்கும் சொற்களையே தன்னுடைய ஆராய்ச்சியின் இலக்காக எடுத்துக்கொள்கிறார் என எண்ணலாம். மரம், ஆடு போன்ற சொற்கள் எவ்வித ஒட்டையும் எடுக்காத நிலையில் தனிச் சொற்களாக நிற்கின்றன. ஆனால் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும்போது மரத்து என்றும், ஆட்டு என்றும் மாறி நிற்பதைக் காணலாம். சில மொழிநூல் அறிஞர்கள் இவை இரண்டையும் தனித்தனியாகக் கொண்டு ஒன்றை மாற்றடியாகக் கொள்ளுவர். ஆனால் வேறுசில மொழியியல் அறிஞர்கள் மரம் என்பதை அடிப்படைச் சொல்லாகக் கொண்டு வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும்போது அச்சொல் அத்துச் சாரியைப் பெறுவதாகக் குறிப்பிடுவர். இதே நிலையினைத்தான் தொல்காப்பியர் திலும் காண்கிறோம்.

பொன் - பொலன் போன்ற இரு வடிவங்களைக் கொண்ட சொற்கள் அனைத்தையும் இவ்வாறே குறிப்பிட்டு சொல்லுவார் தொல்காப்பியர். பொன் என்ற சொல்லே அடிப்படைச் சொல் என்றும் பலவேறு மாற்றங்களை அடைந்த நிலையில் பொலன் என்ற சொல் உருவாயிற்று என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவது இவரது இந்நிலையினைக் காட்டும். இதைப் போன்றே மராஅடி, குளாஅம்பல் போன்ற பல சொற்கள்

மரம்	அடி
குளம்	ஆம்பல்

போன்ற சொற்கள் இணைவதால் உண்டாயின எனக் கருதுவார் இவர். இவற்றை எல்லாம் வைத்து நோக்கின் சொல்காப்பியர் சொல்லியல் எண்ணங்கள் பலவற்றையும் தாங்கி நிற்பதோடு அடிப்படையான சில எண்ணங்களையும் கொண்டுள்ளமை நன்கு விளங்கும்.

சில இலக்கணக் கூறுகளைப் பொறுத்தமட்டில் வாய்பாடுகள் பலவற்றைக் கூறி விளக்க முற்படுவார் தொல்காப்பியர். வினையெச்ச விசுவகையையும் பெயரெச்ச விசுவகையையும் குறிப்பிட வருகின்ற ஆசிரியர்

“ செய்து செய்யுச் செய்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செய்ச் செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி ”

என்றும்

“ நீலனும் பொருளங் காலமும் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உள்ப்பட
அவ்வறு பொருட்கும் ஓரன்ன உரிமைய
செய்யும் செய்த என்னுஞ் சொல்லே ”

என்றும் கூறிச் செல்வார்.

தொல்காப்பியம் இவற்றைப் பெயரெஞ்சு கிளவி, (721, 723, 916) வினையெஞ்சு கிளவி (707, 713, 721, 717, 940) எனக் குறிப்பதுடன் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்றும் (717, 723) குறிக்கும். பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரோடும் வினையெஞ்சு கிளவி வினையோடும் முடியும். இந்த வகையில் இவை தம்முள் வேறுபாடுடையன எனினும் பல நிலைகளில் இவை ஒற்றுமை உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவை உண்மையிலேயே வினைகளாதலால் ஒரு வினைப் பயனிலையின் முன் நிற்கும் எழுவாய். செயப்படுபொருள், கருவி முதலிய அனைத்தும் இந்த எச்சங்களுக்கு முன்னும் நிற்கும். அதாவது பெயரெச்சமாயினும் அல்லது வினையெச்சமாயினும் அவை தமக்குரிய எழுவாய், செயப்படுபொருள் போன்றவற்றைக் கொண்டு நிற்கின்றன.

அவன் எனக்குத் தந்தான்

அவன் எனக்குத் தந்த (புத்தகம்)

அவன் எனக்குத் தந்து (உதவினான்)

என்பன இப்பண்பைக் காட்டும். இந்தநிலையில் பெயரெச்சங்கள் வினையெச்சங்கள் ஆகியவற்றை முற்று வினையிலிருந்தே வருவித்துக் காட்டலாம். முற்று வினைக்குரிய சொற்றொடரின் பண்புகள் எச்ச வினைகளிலும் உள்ளன. இதனால்தான் தொல்காப்பியர் இவ்வகை எச்சங்களையும் பற்றி வினையியலிலேயே பேசுகிறார்.

தொல்காப்பியத்தில் வினையியலில் வினையெச்சம் பற்றிப் பேசுவனவாகப் பத்து நூற்பாக்கள் உள்ளன (707, 710, 713, 718, 722, 724)

எழுத்தியலில் 'செய்யா' என்னும் வினையெச்சம்பற்றி இரு நூற்பாக்கள் உள்ளன (223, 236). இன்னும் வினையெச்சம் பற்றிப் பேசும் நூற்பாக்கள் சீல எச்சவியலிலும் உள்ளன (913, 915, 920). தொல்காப்பியர் வினையெச்சத்தைப் பற்றித் தம் நூலில் பதினைந்துக்கும் அதிகமான நூற்பாக்களில் பேசுகிறார்.

தொல்காப்பியர் வினையெச்சத்தைப் பற்றிப் பல நூற்பாக்களில் விளக்கியபோதிலும் பதின்கூறும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பவணந்தியார் வினையெச்சம் என்றால் என்ன என்று வரையறை செய்தது போல இவர் ஒரு வரையறை செய்யவில்லை என்பது பல அறிஞர்களின் கருத்தாகும். தொல்காப்பியர் இந்த வரையறையை 'வினையெஞ்சுகிளவி' என்ற சொல்லிலேயே குறிப்பாக உணர்த்தியிருக்கிறார் என்று அந்த அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். வினை எஞ்சி நிற்கின்ற கிளவி அல்லது வினையைக் கொண்டு முடிகின்ற கிளவி என்ற பொருள் 'வினையெஞ்சுகிளவி' என்ற குறியீட்டிலேயே அமைந்து கிடக்கிறது.

வினைகொண்டு முடிகின்ற சொற்களல்லாம் வினையெஞ்சுகிளவியாவதில்லை. 'இனி', 'நன்கு' 'மேலும்' ஆகிய சொற்கள் வினைகொண்டு முடிவனவே எனினும் இவற்றை நாம் வினையெஞ்சுகிளவி என்று கொள்வதில்லை.

இனிச் செய்வான்
நன்கு செய்வான்
மேலும் சொன்னான்

வந்தது, வந்தமை, வாராமை போன்ற சொற்கள் வினைகொண்டு முடியும் இடங்கள் உண்டு. அவன் வந்தது கண்டேன், அவன் வந்தமை கண்டேன், அவன் வாராமை கண்டேன் ஆகிய சொற்றொடர்களில் வந்தது, வந்தமை, வாராமை என்பன வினைகொண்டு முடிந்துள்ளன. ஆனால் இவற்றை நாம் வினையெஞ்சுகிளவி எனக் கொள்வதில்லை.

வினையெச்சத்தை வரையறை செய்யும்போது நாம் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டியது அதனுடைய சொல்லமைப்பைத்தான். வினையெச்சத்தின் சொல்லமைப்பினைத் தொல்காப்பியர் சொல்லியல் அடிப்படையில் வரையறுக்கவில்லை என்றாலும் அந்த அமைப்பினை வினையெச்ச வாய்பாடுகளாலேயே மிக நன்றாகத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வரையறை செய்வதால் ஏற்படுகின்ற தெளிவைவிட வாய்பாடுகளால் ஏற்படுகின்ற தெளிவு எவ்வகையிலும் குறைவானதாகத் தோன்றவில்லை. நன்னூலார்,

“ தொழிலும் காலமும் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே” (நன். வினை. 23)

என்று கூறி வினையெச்சத்தை வரையறுக்கிறார். இந்த வரையறையினால் நன்னூலார் புதிதாகவோ தொல்காப்பியர் வினையெச்சம் பற்றிக் கூறியதைவிட மிகுதியாகவோ நமக்கு ஏதும் உணர்த்தியிருப்பதாகச் சொல்வதற்கில்லை. 713-ஆவது நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் வினையெச்ச வாய்பாடுகளைத் தொகுத்துரைக்கிறார். இந்த வாய்பாடுகளே வினையெச்சத்தின் அமைப்பை நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இது சொல்லியல் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். இதே நிலையினைப் பெயரெச்சத்தின் கண்ணும் காணலாம்

இன்னோரன்ன பல செய்திகளை வைத்து நோக்கின் தொல்காப்பியர் சொல்லியல் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தம் நூலுள் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார் என்பது நன்கு விளங்கும்.

9.1.4 தொல்காப்பியமும் தொடரியலும்

பொதுவாகத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் சொல்லியல் (Morphology) பற்றி மட்டுமே பேசுகிறது என எண்ணுவர் பலர் ஆனால் தொடரியல் (Syntax) கருத்துக்களை உள்ளத்திலே நிறுத்தி இவ்விலக்கண நூலை ஆராய்ந்து நோக்கின் பல்வேறு தொடரியல் கருத்துக்களும் நுட்பங்களும் இதன்கண் உள்ளமை தெரியவரும். கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல் போன்ற இயல்களில் காணப்படும் பல நூற்பாக்கள் இவ்வுண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. கிளவியாக்கத்திலுள்ள அறுபத் தொரு நூற்பாக்களில் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்டவை தொடரியல் விளக்கங்களையே அளிக்கின்றன.

கிளவியாக்கம் என்ற தொடரே பல கிளவிகளால், அதாவது பல சொற்களால் ஆக்கப்படும் தொடர், வாக்கியம் ஆகியவற்றை ப்பற்றிப் பேசுவது எனப் பொருள்படும். கிளவியது ஆக்கம் என விரிந்து சொல்லினது தொடர்ச்சி என்று பொருள்பட்டு நிற்கும்.

“இவ்வதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட வொன்பதே தாத்தினுள்ளும் முதற் கண்ணது கிளவியாக்கம். இது கிளவியதாக்கமென விரியும். அதற்குப் பொருள், சொல்லினது தொடர்ச்சியென்றவாறு. சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து பொருள் மேலாகு நிலைமையைக் கிளவியாக்கமென்றார்” எனக் கூறிப்போந்தார் தெய்வச் சிகையார்.¹ இது கருதியே சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் இவ்வியல் தொடர் ஒற்றுமை (இயைபு-Concord) பற்றி பேசும் என்றார்.² இரண்டோ அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட சொற்களோ தொடர்ந்து நின்று பொருள் மேலாகும் நிலையினை அடையும்பொழுது எவ்வாறு அவை அமைகின்றன என்பதைக் கூறிச் செல்கிறது இவ்வியல் என்பது தெய்வச் சிகையார் கருத்தாகும். இவ்வியலின்கண் எழுவாய்

1 தொல். தொல்காப்பியம் உரை, 12.

2 ‘This chapter deals with the concord of the subject and the predicate in sentences and the sanction of irregular usage’- Dr. P. S. Subrahmanya Sastri - *Tolkappiyam - Colatikaram*.

—பயனிலை (494), பெயரடை—பெயர் (506, 509) போன்றவற்றில் காணப்படும் இயைபு (504, 511, 521) வாக்கியங்களில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்களின் குறைவைப்பு, இருவாக்கியங்கள் இணையும் பொழுது (coordinate construction) ஏற்படும் மாற்றங்கள் போன்ற பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. 'சாத்தன்' என்ற சொல் 'வா' என்ற பயனிலையை ஏற்கும்போது இப்பயனிலை என்னென்ன மாற்றங்களை அடையும்—அதாவது என்னென்ன விசுவிகளை ஏற்கும் என்பவை வற்றை இவ்வியல் விளக்கிச் செல்லும். எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கு மிடையே காணப்படும் தொடர்பினை எழுவாய்—பயனிலை இயைபு என்று மொழியியலில் குறிப்பிடுவர்.

'னஃகான் ஒற்றே ஆடுஉ அறிசொல்' (488)

'ளஃகான் ஒற்றே மகடுஉ அறிசொல்' (489)

'ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்
மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே' (490)

'ஒன்றறி கிளவி தறட ஊர்ந்து
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்' (491)

'அ ஆ வ என வருஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே' (492)

போன்ற நூற்பாக்களில் எழுவாய்—பயனிலை தொடர்பு கூறப்படுகிறது. இத்தகையதொரு இயைபு தமிழ் மொழியில் உள்ளமையால்தான் தொல்காப்பியம் தமிழ்ப்பெயர்களை

'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே' (484)

'ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே' (485)

என்ற சூத்திரங்களின் வாயிலாக ஆண்பாற் சொல், பெண்பாற் சொல், பலர்பாற் சொல், ஒன்றன்பாற் சொல், பலவிற்பாற் சொல் எனப் பிரித்துள்ளார். இத்தகைய தொடரியல் கருத்துக்களை அவருடைய நூல் முழுவதும் காணமுடியும்.

வேற்றுமையிலில் வேற்றுமைகளை எட்டாகப் பிரித்து அவற்றின் உருபுகளையெல்லாம் கூறிச்செல்லும் ஆசிரியர் அவ்வேற்றுமைகள் எந்தக்கைய வினைச் சொற்களை ஏற்று நிற்கும் என்பதையும் கூறுவது தொடரியல் விளக்கத்தைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, இரண்டாவது வேற்றுமை

“காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்
ஒப்பின் புகழின் பழியின் என்ற

.....
.....

என்ன கிளவியு மதன்பால் வென்மனார்” (556)

என்ற நூற்பாவில் காணப்படும் வினைகளோடு வருமெனக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் மொழியில் காணப்படும் எல்லா பிறவினைகளையும் (transitive) தருதல் இயலா ஒன்று எனக்கருதியே அவைதரும் பொருள்களை மையமாக வைத்து பல வினைகளையும் குறித்துச் செல்கிறார் தொல்காப்பியர். இதில் எவ்வளவு தூரம் அவர் வெற்றிபெற்றார் என்பது பற்றி ஐயப்பாடு இருப்பினும் அவர்தம் நோக்கத்தை எடுத்துக்கூறும் சான்றாக அமைந்துள்ளது இந்நூற்பா.

தொல்காப்பியர் தொடரியலை அடிப்படையாக வைத்துத் தமிழ் வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்தமைக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு வேற்றுமை மயங்கியல், சொல்லியல் அடிப்படையில் மட்டும் வேற்றுமையை ஆராய்ந்து செல்வார்க்கு இவ்வியலின் அவசியமும் நோக்கமும் மிகச் சாதாரணமாகத் தோன்றலாம். ஆனால், தமிழ் மொழியில் வேற்றுமை பயன்படுமாற்றை ஊன்றி உணரின் இவ்வியலின் சிறப்பு தெரியவரும். இந்நிலையை வேறுபல மொழிகளிலும் இன்றைய தமிழ் மொழி அமைப்பிலும் நன்கு காணமுடியும். ஒரு வேற்றுமை இன்னொரு வேற்றுமையிலிருந்து வேருனது என்பதை நாம் அறிவோம்.

வீட்டைப் பார்த்தான்

வீட்டில் பார்த்தான்

வீட்டிலிருந்து பார்த்தான்

போன்றவை இதனைக் காட்டும். ஆனால்,

என்னைக் கேட்டான்

என்னிடம் கேட்டான்

என்பனவற்றுள் 'ஐ' வேற்றுமையும் இடவேற்றுமையும் தம்மிடையே யுள்ள வேறுபாட்டினை இழந்து ஒரே பொருளைக் குறிப்பதாக அமைந் திருக்கின்றன. இதுபோன்றே,

என் னிடம் பேசினை
என்னோடு பேசினை
ஊரை அஞ்சினை
ஊருக்கு அஞ்சினை
பாலோடு கலந்தான்
பாலில் கலந்தான்

போன்ற எடுத்துக்காட்டுகளில். இடவேற்றுமையும் 'ஒடு' வேற்றுமை யும் 'கு' வேற்றுமையும் 'ஐ' வேற்றுமையும் 'ஒடு' வேற்றுமையும் இட வேற்றுமையும் தம்முள் வேறுபாடு இழந்து ஒரே பொருள்பட்டு நிற்கக் காண்கிறோம்.

என்னை
என்னுடன்
என்னிடம்

போன்றவை (உருபன்யல்) அடிப்படையில் இரண்டாம், மூன்றாம் ஏழாம் வேற்றுமைகளாக யிருப்பினும் சிலவினைகள் அவற்றோடு வரும் போது எவ்வித வேறுபாடுமின்றி இருக்கின்றன. இந்நிலையை எந்தெந்த வேற்றுமைகளுடன் வரும் எனத்தொடரியல் அடிப்படையில் வைத்துப் பார்த்தாலன்றி தெரிவதில்லை. தொல்காப்பியம் இக் கண்ணோட்டத்தில் வேற்றுமையைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளது என்பது வேற்றுமையல், வேற்றுமை மயங்கியல் ஆகியவற்றை ஊன்றி உணர்ந்து ஆராயின் தெரிய வரும். எந்தெந்த வினைகள் எந்தெந்த வேற்றுமைகளுடன் வருகின்றன என்பதை வேற்றுமையிலும் சில வினைகள் சில வேற்றுமை உருபுகளோடு வரும்போது தத்தம் பொருளை இழந்து நிற்கின்றன என்பதை வேற்றுமை மயங்கியலிலும் கூறக் காணலாம்.

“கருமம் அல்லாச் சார்பென் கிளவிக்கு
உரிமையும் உடைத்தே கண்என் வேற்றுமை” (268)

என்ற நூற்பா இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் 'சார்ந்தான்' என்ற வினையோடு வரும்போது மயங்குகின்ற நிலையைக் காட்டும். தொல்காப்பியர் மயக்கம் என்று கூறிய போதிலும் கூட

‘கண்நீந்தான்’ என்ற வினை ‘ஐகார’ வேற்றுமையுடனும், ‘கண்’ வேற்றுமையுடனும் வரும்போது கண் வேற்றுமைப் பொருளை இழக்கின்ற நிலைமையைக் காட்டும். எனவே, சில நேரங்களில் சில தொடர்களால் வேற்றுமை உருபு குறிக்கும் பொருள் தன்னுடைய பொருளை இழந்து நிற்கக் காண்கிறோம். இந்த நிலையைச் உருபனியலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில், அதாவது தொடர் நிலையில் நான் காண்கிறேன்.

தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களில் பெயரெச்சம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.¹ இவ்வெச்சத்தை அவர் பெயரெஞ்சு, கிளவி, என்று அழைக்கின்றார். இவ்விலக்கணக்குறியீடே தொடரியல் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. பெயரைக் கொண்டு முடியும் கிளவியையே பெயரெஞ்சு கிளவி என்றார். இக்கிளவி பற்றிப் பேசும் தொல்காப்பியர் பரக்க, பலபடக் கூராயினும் சுருங்க இதன் தன்மையை விளக்குகின்றார். செய்யும், செய்த என்ற இரு வாய்பாடுகளில் காணப்படும் இவ்வெச்சம் உயர்திணைப் பெயர்களையும் அஃறிணைப் பெயர்களையும் (700) கொண்டு முடியும் என்றும் இப்பெயர்களுக்கும் அப்பெயரெச்சத்திற்கும் இடையே காணப்படும் இலக்கணத் தொடர்பு பலவேறாக இருக்குமென்றும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார் இவ்வாசிரியர்.

“நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட
அவ்வறு பொருட்கும் ஓரன்ன உரிமைய
செய்யும் செய்த என்னுஞ் சொல்லே” (719)

என்ற நூற்பாவில் இடம், செய்ப்படுபொருள், காலம், கருவி, எழுவாய், வினை என்ற ஆறு வகையான இலக்கணத் தொடர்புகள் பெயரெச்சத்திற்கும் பெயருக்குமிடையே காணப்படும் என கூறிப்போந்தார்.

நான் படித்த பள்ளிக்கூடம்
நான் படித்த புத்தகம்
நான் படித்த ஆண்டு
நான் படித்த கண்ணாடி
படித்த நான்
நான் படித்த படிப்பு

போன்ற பெயரெச்சத் தொடர்களில் அவ்வாறு இலக்கணத் தொடர்புகளும் முறையே அமைந்து கிடக்கக் காணலாம்.

படித்த பள்ளிக்கூடம்

என்பது

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தேன்

என்ற வாக்கியத்திலிருந்து உருவாவது. இடப்பொருள் காட்டும் 'இல்' என்ற வேற்றுமை உருபு பெயரெச்சத் தொடராகும் பொழுது (நான் படித்த பள்ளிக்கூடம்) மறைந்து விடும் இப்பொருளையே தந்து நிற்றல் காணலாம். இது போன்றே பிற எச்சத் தொடர்களையும் வாக்கியமாக அமைக்கும்போது அவற்றில் காணப்படும் புத்தகம், ஆண்டு, கண்ணாடி, நான், படிப்பு ஆகிய பெயர்களுக்கும் படித்த என்ற வினைக்குள்ள தொடர்பு நன்கு தெரியவரும். தொல்காப்பியருடைய இக்கருத்தினையும் இன்று மொழியியலில் காணப்படும் பெயரெச்சத்தைப் பற்றிய கருத்தினையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின் தொல்காப்பியரது தொடரியல் உணர்வு நன்கு தெரியவரும்.

ஆங்கில மொழியில் காணப்படும் 'relative clause' என்ற இலக்கணத் தொடர்பற்றிப் பல்வேறு அறிஞர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர். இவர்களில் மாற்றிலக்கணவியலார் (Transformational Grammarians) குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆங்கில மொழியில் காணப்படும் பெயரெச்சத் தொடர் பற்றி நுணுகி ஆராய்ந்து பல்வேறு உண்மைகளை இவர்கள் கூறியுள்ளனர். இப்பெயரெச்சத் தொடர்களை இவர்கள் இரண்டாகப் பிரித்து அவற்றை முறையே

1. restricted relative clause
2. non-restricted relative clause

என்றும் அழைப்பர். இவற்றுள் முன்னது 'the boy who came there' என்பன போன்றவை 'I saw the boy who came there' என்ற வாக்கியத்தில் இப்பெயரெச்சத் தொடர் பல பையன்களிடமிருந்து வருதலைச் செய்த தனியொரு பையனை மட்டும் பிரித்துக் கூறுவதைக் காணலாம். அதாவது 'பல பையன்கள் உள்ளனர் என்றும் அவர்களில் வந்த பையனைக் கண்டேன்' எனப் பொருள்படுவதாக இதன்கண் காணப்படும் பெயரெச்சத் தொடரை பிரி நிலை பெயரெச்சத் தொடர் (restricted relative clause) எனக் கூறுவர்.

' I will beat the boy who has stolen my book '

என்பது போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் பெயரெச்சத்தொடர்கள் அனைத்தும் இத்தகையவே. இத்தகைய பெயரெச்சங்கள் எல்லாம் பெயர்களோடு பலவேறு தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளன என்றும் அப்பெயரெச்சத் தொடர்கள் எவ்வவ்வாறு உருவாகின்றன என்றும் விளக்கிச் செல்வர் ஆங்கில மொழியியலாளர்கள். பெயரெச்சங்களைத் தனி வாக்கியங்களிலிருந்து கொண்டு வருவதும் (The boy came there என்பதிலிருந்து கொண்டு வருவர்) அவ்வாறு கொண்டு வருவதால் முழு வாக்கியங்களில் காணப்படும் வினை-பெயர் இலக்கணத் தொடர்பே பெயரெச்சங்களிலும் காணப்படுகின்றது என விளக்கமுடியும் என்பதும் இன்றையமொழியியல் வளர்ச்சியில் முகிழ்த்த கருத்துக்கள். இத்தகைய கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தில் வெளிப்படையாகக் காணாவிடினும் பெயரெச்சத்திற்கும் பெயருக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பினைத் தொல்காப்பியர் விளக்குவதிலிருந்து அவரது சிந்தனையின் ஏற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இன்றைய மொழியியல் கொள்கைகளை நாம் உணர உணரத்தான் தொல்காப்பியரின் நூற்பாக்களை நம்மால் நன்குப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பிரிநிலையில்லாப் பெயரெச்சத் தொடர் பற்றி (non-restricted relative clause) கூறும் மொழியியலாளர்கள் 'இது பெயரெச்சத் தொடர்களைப் போலக் காணப்பட்டனும் பிரிநிலை பெயரெச்சம் குறிப்பிட்ட ஒரு பெயரினைப் பிறவற்றினின்று பிரிப்பது போல பிரிப்பதில்லை' என்று குறிப்பிடுவர்.

எடுத்துக்காட்டாக,

Americans, who are white

Chinese, who are industrious

Professors, who are absentminded

போன்றவற்றைத் தருவர். இவற்றுள் காணப்படும் பெயரெச்சத் தொடர் ஒரு அமெரிக்கனை இன்னொரு அமெரிக்கனிடமிருந்தோ ஒரு சீனனை இன்னொரு சீனனிடமிருந்தோ ஒரு பேராசிரியரை இன்னொரு பேராசிரியரிடமிருந்தோ பிரிப்பதில்லை. அவர்களது பொதுப்பண்பைக் கூறுவதாகவே உள்ளன. இதுபோன்றே வெளியில் நிற்கும் தனி யொரு பையனைச் சுட்டிக் காட்டி (ஒரே ஒரு பையன் நிற்கும்போது) 'அங்கு நிற்கிற பையனை அழை' என்று குறிப்பிடும்போது அவன்

ஒருவனையே நம் உள்ளத்தில் நிறுத்திச் சொல்லுவதால் அந்த பையனுக்குரிய அடையை இட்டுச் சொல்கிறோமெயொழிய பிற பையன் காலிலிருந்து பிரித்துக் கூறவில்லை எனக் கருதலாம். இந்நிலையில் இதுவும் பிரிநிலையில்லாப் பெயரெச்சத் தொடராகவே கருதப்படும். தமிழ்மொழியில் காணப்படும் இத்தகைய பெயரெச்சத் தொடரைப் புரிந்துகொள்ளுவதற்கு மொழியியல் அறிவு துணைசெய்கிறது. எனவே தொல்காப்பியர் இத்தகையதொரு பண்பினையும் புலப்படுத்துகின்றார் என்பது அவருடைய நூலைப் படிப்பார்க்கு நன்குத் தெரியவரும்.

“ இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே” (501)

என்ற நூற்பாவில் இக்கருத்தினுடைய விதை அமைந்து கிடக்கக் காணலாம்.

செஞ்ஞாயிறு
வெண்திங்கள்

போன்றவற்றில் காணும் பண்பைக் குறிக்கும் சொற்கள். வேறு ஞாயிற்றிலிருந்து செஞ் ஞாயிற்றைப் பிரிக்காமையும் வேறு திங்களிலிருந்து வெண் திங்களைப் பிரிக்காமையும் கண்டுகூடு. இதுபோன்றே

வானில் பவனி வரும் ஞாயிறு

என்றே திங்கள் என்றே கூறி வானில் பவனி வராத ஞாயிறு களையும் திங்களையும் பிரிக்காமலிருப்பது வெளிப்படை. எனவே இங்கு வருகின்ற பெயரெச்சத் தொடர் பிரிநிலையில்லாப் பெயரெச்சத் தொடராகும். இவ்வாறே

பேராசிரியர் கண்ணன்

என்று சொல்லும்போது பேராசிரியர் அல்லாக் கண்ணன்கூடமிருந்து பேராசிரியர் கண்ணனைப் பிரிப்பதில்லை. கண்ணனுக்கு அடையொழிய யாகவே பேராசிரியர் என்னும் சொல் நிற்கிறது. இதைப்போன்றே

நம்மை விட்டுப் பிரிந்த பேராசிரியர் கண்ணன்

என்று குறிப்பிடும் போது நம்மை விட்டுப் பிரியாத பேராசிரியர்களைக் வுள்ள கண்ணன்களை, பிரிந்த கண்ணனிடமிருந்து பிரித்து அறிவதற்கு இப்பெயரெச்சத் தொடரை நாம் பயன்படுத்துவதில்லை. இதுபோன்றே

சில பெயரெச்சத் தொடர்களில் அப்பெயர்க்கு அடைகளாக வருகின்றனவே யன்றி பிற பெயர்களிலிருந்து ஒன்றை பிரித்து அறிவதற்காகப் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. எனவே, இவற்றைப் பிரிநிலையில்லாப் பெயரெச்சத் தொடர் என்றழைக்கலாம். மேலே காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பா இவற்றையெல்லாம் உள்நிறுத்தியே ஆக்கப்பட்டது எனக் கொள்ளின் தொல்காப்பியருடைய தொடரியல் சிந்தனை நன்கு விளங்கும். தொல்காப்பியர் இன்றைய மொழியியலாளர்களைப் போன்று தெளிவாக, திட்டவாட்டமாக பலவேறு விதிகளைப் பிரிநிலை பெயரெச்சத் தொடர் பற்றிப் பேசாவிடினும் இவைபற்றிய சிந்தனை அவரிடம் தேங்கிக் கிடந்தது என நம்பலாம்.

ஒரு தொடர் பல பொருள்களைத் தந்து நிற்பல் மொழிகள் பல வற்றிலும் காணலாம். இவ்வாறு இருபொருள் தந்து நிற்பனவற்றை இரண்டு பிரிவில் அடக்கலாம். ஒன்று பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லினால் உண்டாவது. அது சொல் மயக்கம் (Lexical ambiguity) எனப்படும். மற்றது சொற்களின் அமைப்பால் உண்டாவது. அது அமைப்பு மயக்கம் (Structural ambiguity) எனப்படும். 'மா' என்ற சொல் மா மரத்தையும் விலங்கினையும் குறிக்கும்.

மா கண்டேன்

என்ற வாக்கியம் மா மரத்தினைக் கண்டேன் என்றும் விலங்கினைக் கண்டேன் என்றும் இரு பொருள் படும். எனவே இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்கும் போது எப்பொருளில் இது பயன்படுகிறது என்ற மயக்கம் (ambiguity) ஏற்படும். இவ்வாறு குறிப்பிட்ட ஒரு சொல்லின் அடிப்படையில் மயக்கம் ஏற்படுமாயின் அம்மயக்கத்தை சொல் மயக்கம் என்று அழைப்பர். ஆனால்,

கொன்ற புலி

போன்ற தொடர்கள் புலி கொன்றதா, அல்லது யாராவது புலியைக் கொன்றார்களா என்ற இருபொருளை தந்து நிற்கும்.

யாரோ புலியைக் கொன்றார்கள்

என்ற வாக்கியத்திலிருந்து வரும் போது புலி கொல்லப்பட்டது என்ற பொருளும்

புலி யாரையோ கொன்றது

என்ற வாக்கியத்திலிருந்து வரும் போது கொன்றது புலி என்ற பொருளும் கிடைக்கக் காணலாம். இவ்வாறு சொற்களின் அமைப்பால்

பொருள் மயக்கம் ஏற்படுமானால் அதனை அமைப்பு மயக்கம் என்பர், இத்தகைய மயக்கங்களை உலகமொழிகள் பலவற்றிலும் காணலாம்.¹

The chicken is ready to eat
Flying planes can be dangerous
Starving children can be dangerous
The killing of the tigers
நான் பார்த்த கண்ணாடி.

போன்ற தொடர்களில் எல்லாம் இத்தகைய மயக்கங்களைக் காணலாம்.

The killing of the tigers

என்பது புலியைக் கொல்லுதல் என்றும் புலியின் கொல்லுதல் என்றும் இரு பொருள்படும். இதற்குக் காரணம் இத்தொடர்

Someone killed the tigers
Tigers killed someone

என்ற இரண்டு வேறுவேறு வாக்கியங்களிலிருந்து பெறுகின்றமையால் ஏற்படுகிறது என்று கூறுவர் மாற்றிலக்கண ஆசிரியர்கள்.² இத்தகைய எண்ணமும் ஆராய்ச்சியும் தொல்காப்பியத்திலும் காணக்கிடக்கின்றன.

“தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டும் மூன்றும்
கடிநிலை யிலவே பொருள்வயி னுன”³

என்ற நூற்பாவில் இத்தகைய மயக்கம் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. இதற்கு உரை எழுதப்போந்த உரையாசிரியர்கள் புலிகொல் யானை என்ற தொடரைத் தந்து இது புலியைக் கொன்ற யானை எனவும் புலியால் கொல்லப்பட்ட யானை எனவும் பொருள்படும் என்றும் எனவே இது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் வருகிறது என்றும் கூறுவர்.

பார்த்த கண்ணாடி.

என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் வரக்காணலாம்.

- 1 Emmon Bach, *An Introduction to Transformational Grammar*, pp. 99-100, 1964.
- 2 Jerrold Katz and Paul M. Postal, *An Intergrated theory of Lingulstic Descriptions*, pp. 37-39.

யாரோ கண்ணாடியைப் பார்த்தார்கள்

என்பதிலிருந்து வரின் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளும்

யாரோ கண்ணாடியால் பார்த்தார்கள்

என்பதிலிருந்து வரின் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளும் கொள்ளப் படுகின்றது. (புளி கொல் யானை என்ற எடுத்துக்காட்டினைக் கொள்ளின் செய்வினை வாக்கியம் ஒன்றையும் செய்ப்பாட்டுவினை வாக்கியம் ஒன்றையும் கொள்ள நேரிடும்.)

இத்தகைய தொடரியல் எண்ணங்கள் தொல்காப்பியம் முழு வதிலும் பரந்து கிடக்கின்றன. இன்றைய மொழியியல் ஆராய்ச்சியில் காணப்படுகின்ற பலவேறு நுட்பமான தொடரியல் கருத்துக்கள் இந்நூலின் கண் சிந்திச் சிதறி மறைந்து கிடக்கக் காண்கிறோம். தமிழ் மொழியின் தொடரியல் அமைப்பினை நன்கு ஆராய்ந்து எழுதிச் சென்ற பெருமை தொல்காப்பியரைச் சாரும். பல கருத்துக்கள் இவ்விலக்கண நூலில் இலமறை காயாக உள்ளன. எனினும் தற்கால மொழியியல் அறிவை வழிகாட்டும் விளக்காகக் கொண்டு இலக்கணக் கருவூலமாய் இந் நூற்பாக்களின் கண்டினை செல்லின் மறைந்து கிடக்கும் மணிகளும் பொன்னும் தெள்ளத்தெளிய தெளிவாகும் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

9.1.5 தொல்காப்பியமும் இலக்கண கலைச் சொற்களும்

தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் கலைச் சொற்கள் (Technical terms) அவரது இலக்கணப் பிற்றியையும் தமிழ் இலக்கணச் சிந்தனையின் வளர்ச்சியையும் நன்கு காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஒரு துறையின் வளர்ச்சியை அறுதியிடும் அளவுகோலாக கலைச் சொற்கள் விளங்குகின்றன. கிரேக்க மொழியில் காணப்படும் பண்டைக் கால இலக்கணக் கலைச் சொற்கள் அந்நாட்டில் இத்துறை எத்துணை அளவுக்கு வளர்ந்திருந்தது என்பதைச் சுட்டி நிற்கும். இதுபோன்றே அம்மொழியில் காணப்படும் மருத்துவம், யாப்பியல், அசியல் போன்ற இன்னொன்றை பல கலைத்துறைச் சொற்கள் அம்மொழியின் வளர்ச்சியையும் அம் மொழியினிடையே ஏற்பட்டிருந்த பலதுறை வளர்ச்சியினையும் எடுத்துக்காட்டும். இந்நிலையினைப் பல மொழிகளில் காணலாம். இலக்கியத்தில் ஏற்றங்கண்ட மொழிகள் பல இலக்கியக் கலைச் சொற்களைக் கொண்டுள்ளன. இந்திய நாட்டில் இந்நிலையில் சிறந்து விளங்கிய மொழிகள் வடமொழியும் தமிழ் மொழியுமே.

திராவிட மொழிகளைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ் மொழி இந்நிலையில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் வடமொழியிலிருந்து இலக்கண கலைச் சொற்களைப் பெற்றிருக்கத் தமிழ் மொழியோ தனக்கேயுரிய தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கியிருத்தல் காணலாம். கலைச் சொற்களையே குறி (ப் பெயர்) எனத் தனித் தமிழில் தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள் (எழுத்து சூத். 3 இளம்பூரணம். எழுத்து சூத். 6 நச்சினூக்கினியம், சொல் சூத். 1 சேனாவரையம்) குறிப்பிடுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல்காப்பியம் முழுவதிலும் இத்தகைய கலைச் சொற்கள் பல வற்றைக் காணமுடியும். மேலெழுந்தவாரியாக இயல்களின் பெயரை மட்டுமே நோக்கிச் செல்லினும் இவ்வடிவம் நன்கு விளங்கும். இயல் என்ற சொல்லும் நூன்மரபு, மொழிமரபு, தொகைமரபு, புணரியல், குற்றியலுகரப் புணரியல், கிளவியாக்கம், பெயரியல், வினையியல் போன்ற தலைப்புக்களும் தனித் தமிழில் அமைந்த குறிப்பெயர்களாகும். ஆனால், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற இலக்கண நூள்

களில் சஞ்சபரிச்சேதமு, சந்திப்பரிச்சேதமு, தற்சம பரிச்சேதமு, ஆச்சிகபரிச்சேதமு, காரகபரிச்சேதமு, சமாசப்பரிச்சேதமு, கிரியாப் பரிச்சேதமு போன்ற வடமொழி கலைச்சொற்களையே காணமுடிகிறது.

எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடவந்த தொல்காப்பியர் அவற்றை உயிர் என்றும் மெய் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்து அவற்றிற்குப் பொருத்தமான பெயர்களையும் அமைத்துள்ளார். சாதாரணமாக வாழ்க்கையில் வழங்கும் சொற்களைக் குறியீடுகளாக அமைத்து அவற்றின் உண்மை நிலையை விளக்கிச் செல்லும் தொல்காப்பியர் திறம் வியந்து போற்று தற்குரியது. வேற்றுமை, புணர்ச்சி, சார்பு, வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து போன்ற இன்றோரன்ன சொற்கள் சாதாரண வாழ்க்கையில் காணப்படுவன. இவையன்றி இலக்கண மொழியிலேயே காணப்படும் சொற்கள் நூற்றுக்கணக்காக இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. உயிர்நினை, அஃறினை, குற்றியலுகரம், குற்றியலீகரம், முற்றியலுகரம், அளபெடை, நிறுத்தச்சொல், குறித்துவருகிளவி, அல்வழி, காரம், கரம், கான், உருபு, எழுவாய், வினைமுதல், செயற்படு பொருள் உம்மை, அன்மொழி, ஆகுபெயர், எதிர்மறை, போன்ற பல வேறு சொற்கள் இந்நிலையை நன்கு காட்டும்.

9.1.6 இறையனார் அகப்பொருள்

இது இறையனார் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பெற்ற அகப்பொருள் இலக்கணமாகும். முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பொருள் இலக்கணமும் கூறிச் சென்றமைக்கு சிறந்ததொரு சான்றாக விளங்குகிற பொருள் இலக்கணத்தில் இது அகப்பொருள் பற்றியதாயினும் அதிலும் குறிப்பாக களவியல் பற்றிக் கூறுவதால் இதனை இறையனார் களவியல் என்றும் குறிப்பிடுவர். இவ்வாசிரியர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர்.

இந்நூல் சூத்திர நடையில் எழுதப்பட்டது. அறுபது சூத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நூல் பண்டைத் தமிழரின் அகவாழ்வைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது.

இதற்குச் சிறந்த ஒரு உரை உள்ளது இதனை எழுதியவர் நக்கீரர் என்பர். இவர் சங்க காலத்து நக்கீரரா அல்லது பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த வேறொரு நக்கீரரா என்பதில் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. எனினும் இவ்வுரையின் சிறப்புப் பற்றி அறிஞரிடையே உடன்பாடு உண்டு என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இதனால் இவ்வுரைபற்றிப் பலவேறு கதைகளும் கதைத் துணுக்குகளும் உள்ளன. இவ்வுரையினால் பண்டைத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் பற்றியுள் அவை வாழ்ந்த காலம், இருந்த இடம், ஆதரித்துச் வந்துள்ள அரசர்கள், அங்கம் வசித்த புலவர்கள், வந்து பாடிச்சென்ற புலவர்கள், பாடப்பெற்ற அரசர்கள், பாடிய பாடல்கள், எழுதப்பட்ட இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் என்று இன்னொரன்ன பல செய்திகளைப்பற்றியும் நம்மால் அறிய முடிகிறது. இவையெல்லாம் கற்பனைகள் என்றும் கதைகள் என்றும் உண்மைக்கு ஒவ்வாத செய்திகள் என்றும் சிலர் கூறினும் பண்டைத் தமிழகத்தின் இலக்கிய இலக்கண வாழ்க்கை பற்றிச் சித்தரிப்பதாகவே உள்ளன. தமிழ் இலக்கிய இலக்கண பாரம்பரியத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவுகின்ற சிறந்த உரை இது.

9.1.7 புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

புறப்பொருள் பற்றிக் கூறும் இந்நூல் அய்யனாரிதனார் எனும் சேர அரசர் ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டது. பொதுவாக வெண்பாவினால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் தான் இது வெண்பா மாலையெனப் பெயர் பெற்றது. அய்யனாரிதனார் கி. பி. 6 ஆம் ஆண்டு 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதுவர். இந்நூல் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொருளியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனும் பன்னிரண்டு படலங்களைக் கொண்டது. இந்நூலின்கண் 361 வெண்பாக்களையும் 19 சூத்திரங்களையும் 341 கொளுச் செய்யுட்களையும் காணலாம்.

பண்டைக் காலத்திய புற வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள இந்நூல் மிகவும் பயன்படுவதாகும். புறநானூறு போன்ற நூல்கள் புறப்பொருள் பற்றிப் பலவேறு நிலையில் கூறியபோதிலும் வரன்முறையாகப் போர் நிலை, போர் தொடங்குதற்குரிய சூழ்நிலை, அதை நடத்திச் செல்லும் நிலை, பகை அரசோடு எதிர்த்து நிற்கும் நிலை, பகை அரசன் தன்னையும் தன் மதிலையும் காத்துக் கொள்ளும் நிலை, அதனை வளைத்து நிற்கும் நிலை போன்ற இன்னொன்றை பல செய்திகளைப் பற்றிப் பரக்கக் கூறும் இந்நூல். மேலும் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய திணைகள் பற்றி விளக்கங்களையும் இந்நூலின்கண் நன்கு காணலாம்.

9.1.8 யாப்பருங்கலம்

பிறதிராவிடமொழி இலக்கணங்களில் யாப்பு அமைதி பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பெருவாரியாக இருப்பது பற்றி முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். தமிழில் அத்தகையதொரு நூலை இல்லையெனினும் யாப்பிலக்கணங்களுக்கு குறைவு எதுவுமில்லை. தமிழ் யாப்பு அமைதி பற்றிப் பேசும் யாப்பிலக்கணங்களில் தலையாய நூலாக விளங்குவது யாப்பருங்கலமாகும். கடல்போன்று பரந்து சிடக்கும் யாப்பு அமைதியை நன்கு உணர வேண்டுமாயின் கலம் அல்லது கப்பல் போன்ற இந்நூலைப் பயன்படுத்தல் முடியும் என்ற பொருளிலேயே இந்நூல் யாப்பருங்கலம் எனப் பெயர் பெற்றதெனலாம். இது போன்றே கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கன்னட இலக்கண நூல் ஒன்றும் சந்தேதாம்புதி எனும் பெயர் பெற்றிருப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சந்தேதாம்புதி என்பது கன்னட மொழியில் 'யாப்பு அமைதிக்கடல்' எனப் பொருள் படும்.

யாப்பருங்கலத்தை இயற்றிய ஆசிரியர் அமிருதசாகரனார் எனும் சமணப்பெரியார் ஆவர். இவர் காலம் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கருதுவர். இந்நூல் உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்ற மூன்று இயல்களைக் கொண்டது. 96 குத்திரங்களை யுடையது. செய்யுளின் உறுப்புக்கள், பாஷனங்களின் வகைகள், அவற்றின் இலக்கணங்கள் போன்றவற்றைக் கூறும் இந்நூல். இதற்குச் சிறந்த உரை ஒன்றும் உள்ளது. இவ்வுரை பலவேறு யாப்பு நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இருந்தன என அறிவதற்கு வழிவகை செய்யும்.

பலவேறு நூல்களை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டும் இவ்வுரையாசிரியர் பரந்த அறிவும் சிறந்த நுட்பமும் கொண்டவர். இவர் காட்டும் எடுத்துக்காட்டுக்களிலிருந்து தமிழ் மொழியின் பரந்துபட்ட நூல் செல்வங்களும் அவற்றின் திட்டமும் நன்கு விளங்கும். கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இவர் அதுவரை தோன்றிய தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பற்றி நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

9.1.9 யாப்பருங்கலக் காரிகை

இந்நூல் யாப்பிலக்கண அமைதி பற்றிக் கூறுவதே. இதை எழுதியவரும் யாப்பருங்கல ஆசிரியராகிய அமிருதசாகரரே. இந்நூலின் பெயரும் யாப்பருங்கலத்தினின்று பிறந்ததே. எனவே யாப்பருங்கலத்தில் கூறப்படும் செய்திகளையே இதில் காணமுடிவதில் வியப்பு எதுவும் இல்லை.

யாப்பருங்கலத்தைப் போன்றே உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என வகுப்பட்டு 60 சூத்திரங்களைக்கொண்டு காணப்படுகிறது. செய்யுளின் உறுப்புக்களாகிய எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகியவற்றை உறுப்பியலிலும் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா ஆகிய பாவகைகளைப் பற்றிச் செய்யுள் இயலிலும், வேறுசில செய்திகளை ஒழிபியலிலும் காணலாம்.

உறுப்பியல் 18 பாக்களில் பாக்களின் உறுப்பு பற்றிப் பேசும். முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோன்று எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகிய உறுப்புக்கள் பற்றி இவ்வியலின்கண் போதல் காணலாம். இவை தவிர உதாரணச் செய்யுட்களின் முதல் அடிகளைத் தந்து நிற்பதும் உறுப்பியலில் காணப்படும் செய்யுட்களின் முதல் அடிகளைத் தருவதும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதைப் போன்றே செய்யுளியலில் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகியவற்றின் இனங்கள் இலக்கணங்கள் இன்றோரன்ன பல செய்திகளைக் காணலாம். 29 செய்யுட்களைக் கொண்ட செய்யுளியல் பண்டைத் தமிழ்ப்பாவகைகளை வகைப்படுத்திக் காட்டுவதுடன் முதல் நினைப்புச் செய்யுட்களையும் கொண்டுள்ளது. பத்துப் பாக்களைக் கொண்ட ஒழிபியல் வேறுபல செய்திகள் பற்றிக் கூறும்.

9.1.10 வீரசோழியம்

வீர இராசேந்திர சோழன் என்பவன் பெயரால் வீரசோழியம் என அழைக்கப்படும் இந்நூல் கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. புத்தமித்திரனார் என்பவரால் இயற்றப் பெற்ற இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனும் ஐந்து இலக்கணங்களைப் பற்றிக் கூறும். இவற்றை முறையே எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அலங்காரம் எனும் ஐந்து அதிகாரங்களில் கூறுவர். எழுத்ததிகாரம் சந்திப்படலம் என்ற ஒரு படலத்தையும் சொல்லதிகாரம் வேற்றுமைப் படலம், உபகாரப்படலம், சொகைப்படலம், தத்திதப் படலம், தாதுப் படலம், கிரியாதப் படலம், புறனடை என ஏழு படலங்களையும் பொருளதிகாரம் பொருள்படலத்தையும் யாப்பதிகாரம் யாப்புப் படலத்தையும், அலங்காரம் அலங்காரப் படலத்தையும் கொண்டுள்ளன. 183 குத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நூல் கட்டளைக் கவித்துறை யாப்பால் (இரண்டு வெண்பாக்கள் தவிர) ஆனது. எழுத்ததிகாரம், தொல்காப்பியத்தில் அல்லது நன்னூலில் காணப்படுவது போன்று மிக விரிவாக இல்லை. எழுத்ததிகாரம் எனப்பெயர் படினும் இதன்கண் புணர்ச்சியிலக்கணமே மிகுதியாகக் கூறப்படுவது காணலாம். எனவேதான் சந்திப்படலம் என பெயர் பெற்றது. பொதுவாக கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளின் இலக்கணங்கள், இந்நூலையிலேயே காணப்படுகின்றன. பல தெலுங்கு, கன்னட இலக்கணங்கள் முதன் முதலில் புணர்ச்சியிலக்கணத்தையே அதிகமாக வற்புறுத்துகின்றன.

சொல்லதிகாரம் மிக விரிவாக உள்ளது. முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று ஏழு படலங்களைக் கொண்ட இவ்வதிகாரம் 57 குத்திரங்களைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. இவ்வதிகாரத்தின் பிரிப்பு முறையும் வடமொழி இலக்கண நூற்களையொட்டி அமைந்த கன்னட, தெலுங்கு இலக்கணங்களைப் போன்று காணப்படுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்ட பாலவியாகரணமு, பிரௌட வியாகரணமு போன்ற நூல்களையும் சப்தமணிதர்ப்பணு போன்ற இலக்கண நூற்களையும் காட்டலாம். சமாசப்படலம் (தொகை), காரகப்படலம், அச்சிதப்படலம், கிரியாப்படலம் (வினை) போன்ற படலங்கள் இந்நூல்களில் உள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்

தக்கது. பொதுவாக இந்நூல் வடமொழி இலக்கத்தை அடிப்படையாக வைத்து இவ்விளக்கணம் தமிழ் மொழிக்கு அமையுமா? என்று பார்ப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டே எழுந்துள்ளது எனக் கருதுவதில் தவறில்லை. இந்நிலையிலும் இது கன்னட, தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்களைப் போன்றே உள்ளது. கன்னட இலக்கண ஆசிரியராகிய முதல் நாகவர்மர் போன்றவர்கள் இந்நிலையிலேயே உள்ளனர். வீரசோழியம் பற்றி எழுதிய டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரும், டாக்டர் செ. வை. சண்முகம் இதனை இவ்வாறே கருதுகின்றனர்.

“பொதுவாகத் தமிழ் மொழியின் சொல்லமைப்பு (Grammatical Structure) காட்டுவதாக சொல்லதிகாரம் அமையவில்லை, என்று கூறி விடலாம் ஏனெனில் தமிழ்ச் சொற்களின் பாகுபாடு பற்றிடும் குறிப்பிடாமல் சில இலக்கணக்கூறுகளை மட்டுமே பேசுகிறது இந்நூல்”,¹ என்பார் டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், திரு சாஸ்திரியார்.

Viracoliyam has distorted the perspective through which the linguistic phenomena of the Tamil Language should be analysed and evaluated.²

என்று கூறுவதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரசோழிய ஆசிரியர் மட்டுமின்றி உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனாரும் வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கையுடையவர் என்பதும் தமிழ்மொழி வடமொழியினின்று வந்தது என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவர் என்பதும் அவருடைய உரையைப் படிப்பார்க்கு நன்கு தெரியும். இதனால்தான் ‘தமிழ்ச் சொல்லுக்கு எல்லாம் வடநூலே தாய்’ (வீரசோழியம் குத். 60 உரை) எனக் கூறிச் சென்றுள்ளார் இவர்.

காலபோக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால் இத்தகைய சில குறைபாடுகள் இவ்வாசிரியரிடம் காணப்படினும் சில சிறந்த இலக்கண விளக்கங்களை இவரிடம் காண முடியும். பேச்சு வழக்கில் காணப்

1 S. V. Shanmugam, ‘வீரசோழியம்’, ஞானசம்பந்தம் மலர், 29-2. 1970.

2 P. S. Subrahmanya Sastri, *History of Grammatical theories in Tamil*, p. 5.

படுகின்ற சில மாற்றங்களை இவர் ஆங்காங்கே காட்டிச் செல்வதும் புதிய வினையெச்ச விகுதிகள்பற்றிக் கூறுவதும் இந்நிலைக்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகக் கூறலாம். இத்தகைய நிலை தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்வார்க்கு நன்கு பயன்படும்.

மொழியில் காணப்படும் புதிய மாற்றங்களையும் சாதாரண மக்களிடையே காணப்படும் பேச்சு வழக்கினையும் அறிகின்ற கூர்ந்த மதியுடைய இவ்வாசிரியர் தன் நோக்கத்தில் வெற்றிபெற வில்லை என்றே கருத இடம் உள்ளது. நன்னூலைப் போல இந்நூல் தமிழ் மக்களிடையே வாழாது போய்விட்டது. முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று பிறமொழி இலக்கணத்தைக் தமிழ் மொழியில் காண விழைந்ததும் வடமொழி இலக்கணக் குறியீடுகளை அதிகமாகப் பெய்து இலக்கணம் அமைத்ததும் உள்ளத்தை ஈர்க்கும் சூத்திரங்களை அமைக்காமையும் இந்நூலின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களாக அமை சின்றன.

9.1.11 நேமிநாதம்

கி. பி. 12-13-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த குணவீர பண்டிதர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது இந்நூல். நேமிநாதர் எனும் சமண தீர்த்தங்கர் பெயரால் எழுந்த இந்நூல் எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் உணர்த்தும் நூலாகும்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் எனும் இரண்டு அதிகாரங்களையும் 95 நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் எழுத்ததிகாரம், 24 பாக்களைக் கொண்டது. இச்சூத்திரங்கள் எண், பெயர், முறை, மாத்திரை, பிறப்பு, வடிவு, புணர்ச்சி ஆகியவைபற்றிக் குறிப்பிட்டுச் செல்வன. மேலும் மொழிக்கு முதலிலும் கடையிலும் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றியும் பல்வேறு புணர்ச்சிகள் பற்றியும் இவ் வதிகாரம் கூறும். பொதுவாக இந்நூல் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி யிருப்பினும் சில இடங்களில் வீரசோழியத்தைப் பின்பற்றியிருக்கவும் காணலாம். புணர்ச்சிபற்றி கூறும் 15 நூற்பாக்களில் 10 நூற்பாக்கள் வீரசோழிய நூற்பாக்கள் போலவே காணப்படுகின்றன.

சொல்லதிகாரம் மொழியாக்க மரபு, வேற்றுமை மரபு, உருப மயங்கியல், விளிமரபு, பெயர் மரபு, வினை மரபு, இடைச்சொல் மரபு, உரிச்சொல் மரபு, எச்சமரபு ஆகிய ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டது. இவ்வியல்கள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் கிளவியாக்கம் முதல் எச்சவியல் ஈடுகவுள்ள ஒன்பது இயல்களோடும் ஒப்ப வைத்து எண்ணத்தக்கன. அமைப்பில் மட்டுமன்றி கூறும் பொருளிலும் இது தொல்காப்பியத்துடன் ஒத்து காணப்படுகிறது. சொல்லின் ஆக்கங்களை திணை, பால், வழு, வேற்றுமை, தொகை, இடம், காலம், வழக்கு (உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு) என்ற எட்டு தலைப்புக்களின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து செல்வார். இதனை

“ ஏற்றதினை இரண்டும் பால் ஐந்தும் ஏழ்வழுவும்
வேற்றுமை எட்டும் தொகை ஆறும் — மாற்றிய
மூன்றிடமும் காலங்கள் மூன்றும் இரண்டிடத்தாற்
தோன்ற உரைப்பதாம் சொல்”

(நேமி-சொ.1)

என்ற சூத்திரத்தினால் நன்கு அறியலாம்.

தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றினும் திணை, இடைச்சொல், அன்
 மொழித்தொகை, பொருள் கோள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசும்போது
 ஓரளவு தனித்தன்மையை இவரிடமும் காணமுடியும். இந்நூல் தமிழ்
 இலக்கணக் கொள்கைகள் சிலவற்றைச் சுருங்கக்கூறி விளக்க
 வைப்பதனால் 'சின்னூல்' எனவும் அழைக்கப்பெறும். பெருநூலாகிய
 தொல்காப்பியத்திற்கு இந்நூல் சின்னூலாக விளங்குவதில்
 வியப்பில்லை தான்.

9.1.12 தண்டியலங்காரம்

தமிழில் வழங்கப்பெறும் அணி இலக்கண நூல்களில் இந்நூல் சிறந்தது. தண்டி எனும் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டது. ஆதலின் தண்டியலங்காரம் எனப்பெயர் பெற்றது. வடமொழியில் எழுந்த காவியாதர்சம் என்ற நூலை அடியொற்றி எழுந்ததாகும். கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்நூல் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் பல அணிக்கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கவும் காணலாம்.

இந்நூல் பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என மூன்று இயல்களையும் 126 நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது.

காவியாதர்சத்தைப் பின்பற்றியிருப்பினும் மொழி பெயர்ப்பு நூல் என்று சொல்ல முடியாத அளவிற்குச் சிறந்து விளங்குகிறது இந்நூல். இந்நூலாசிரியர் உதாரணச் செய்யுட்கள் பலவும் இயற்றியுள்ளார். எனவே இலக்கியப் பயிற்சியும் உடையவர் என்பது நன்கு விளங்கும். மேலும் இந்நூலின்கண் காணப்படும் உதாரணச் செய்யுட்கள் பல இளம்பூரணர் போன்ற உரையாசிரியர்களாலும் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

தமிழ் அணியிலக்கணங்களில் இதுவே சிறந்தது என்பர். 35 அணி களைப் பற்றிப் பரக்கக் கூறும் இந்நூல் காப்பியத்தின் இலக்கணம் பற்றி மிக விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஐந்திலக்கணங்கள் பற்றிப் பேசும் பிற இலக்கண நூல்கள் அணிகள் பற்றிக் கூறிலும் தண்டியலங்காரம் மிக விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறியுள்ளது இதன் சிறப்பினைக் காட்டும். உதாரணச் செய்யுட்கள் பல இவ்வாசிரியரால் பாடப்பட்டதாகும்.

9.1.13 பன்னிருபாட்டியல்

பன்னிரு புலவர்களால் பன்னிரண்டு பொருத்தங்களைப் பற்றி பாடிய இந்நூல் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டை ஒட்டிய நூல் எனக் கருதுவர். பன்னிரு புலவர்களால் பாடப்பட்ட நிலையில் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது என்பர் சிலர். ஆனால் பதிமூன்று புலவர்கள் பாடிய நிலையில் இப்பெயர்ப் பொருந்துமா என வினவுவர் சிலர்.

இந்நூல் எழுத்தியல், சொல்லியல், இனவியல் என மூன்று இயல்களைக் கொண்டது. 358 நூற்பாக்கள் இதன்கண் காணப்படுகின்றன. எழுத்தியல், பிறப்பு, வருணம், கதி, உண்டி, பால், தானம், கன்னல், புள், நாள் என்ற 9 வகைப் பொருத்தங்களையும், சொல்லியல், சீர், மங்கலம், பெயர் என்னும் 3 வகைப் பொருத்தங்களைப் பற்றியும் கூறும். இனவியல், பிரபந்தங்களின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுதல் காணலாம். 66 வகை பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்கள் இதன்கண் காணப்படுகின்றன.

இதன்கண் உள்ள ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் சங்க கால ஆசிரியர்களின் பெயர்களைப் போலக் காணப்படின்மூலம், இவர்கள் அவர்களினின்றும் வேருனவர்கள் என்பது வெளிப்படையாகும்.

9.1.14 நன்றால்

கி.பி. 12, 13-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த பவணந்தி முனிவரால் ஆக்கப்பட்டது இந்நூல். தமிழ் இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்தபடி சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருப்பது இந்நூலே. இதன்கண் காணப்படும் சூத்திரங்கள் எளிமையாகவும் சுருக்கமாகவும் இலக்கிய நயத்துடனும் விளங்குவதால் கற்பார்க்கு மிக எளிமையாக உள்ளது. இந்நூல் மனப்பாடம் செய்வதற்கும் அதனை உள்ளத்திலே நிறுத்திக் கொள்வதற்கும் உரிய வகையில் உள்ளது.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் எனும் இரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இவை தவிர பொதுப்பாயிரம், சிறப்பு பாயிரம் எனும் இரு பகுதிகளையும் இந்நூலில் காணலாம்.

எழுத்து, சொல் எனும் இரு அதிகாரங்களிலும் எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் பேசப்படுகின்றன. எழுத்ததிகாரத்தின்கண் தமிழ் எழுத்துக்கள் பற்றியும் அவை வருமிடங்கள் பற்றியும் அவற்றின் பிறப்பு பற்றியும் தமிழ்ச் சொற்களின் ஆக்கம் பற்றியும் பல்வேறு வகை சந்திகள் பற்றியும் பேசுவார் இவ்வாசிரியர். நன்னூலின்கண் காணப்படும் பதவியல் வடமொழியிலக்கணத்தைப் பின்பற்றியதெனக் கூறுவர். ஒரு சொல்லினை பல்வேறு கூறுகளாகப் பகுத்து அவற்றிற்குப் பகுதி, விசுதி என பல்வேறு பெயர்கள் இட்டு கூறிச் செல்வது தற்கால மொழியியல் அடிப்படையில் சொற்களைப் பிரிப்பது போன்று, காணப்படுகின்றது.

‘ பகுதி விசுதி யிடைநிலை சாரியை
சந்தி விகார மாறினு மேற்பவை ’

முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்’ எனும் சூத்திரத்தில் இந்நிலையினைக் காணலாம். எழுத்ததிகாரத்தின்கண் இது காணப்படினும் சொல்லிய கருத்தையே இது வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. எழுத்ததிகாரத்தின்கண் சொல்லப்படும் புணர்ச்சி விதிகளை நன்கு புரிந்துகொள்வதற்கு இது பயன்படும் எனக் கருதியதனால்தான்

எழுத்த்திகாரத்தின்கண் இதுபற்றி பேசுகிறார் எனக் கூறுவர் பலர்,¹ இதனையொட்டி பகுதிகள் எவை என்றும் இன்னொரன்ன பல செய்திகளை பவணந்தியார் கூறிச் செல்வார். காலம் பற்றி கூறப்போந்த தொல்காப்பியர் காலம் மூன்று எனக் கூறி இடைநிலைகள் பற்றி பேசாமல் செல்வதும் பவணந்தியார்

‘ தடறவொற்றின்கே யைப்பான் மூண்டத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி விடைநிலை ’

என இறந்தகால இடைநிலைகள் எவை என்று கூறிச் செல்வதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன. இவ்வாறு இவர் கூறுவதெல்லாம் ஒரு சொல்லின் உள்ளே காணப்படுகின்ற புணர்ச்சி (Internal Sandhi) பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவுவனவாக உள்ளன. இன்றைய மொழியியலாளர்கள் உருபீனப் பற்றி பேசும்போது

‘ Morpheme is the minimum meaningful unit which cannot be segmented further ’

என்று குறிப்பிடுவர். அதாவது மீண்டும் பகுக்கமுடியாத பொருள் தருகின்ற சொல் கூறே உருபன் என அழைக்கப் பெறுவது. இதே கருத்தினை

“ பகுப்பாற் பயனற் றிடுகுறியாகி
முன்னே யொன்றாய் முடிந்தியல் கின்ற
பெயர்வினை யிடையுரி நான்கும் பகாப்பதம் ”

என்ற சூத்திரத்தில் ஓரளவு காணலாம். நன்னூலார் இச் சூத்திரத்தின்கண் கூறுவதெல்லாம் வேர்ச்சொற்களாகிய உருபன்களையே. அவையல்லாத ஒட்டுக்களை எல்லாம் விசுதி, இடைநிலை போன்ற பெயர்களால் அழைப்பர்.

1 Even here the second chapter called *pataviyal* deals really with the analysis of words into its constituent elements and the arrangement of morphemes in a word. Since this really concerns morphology it has not been taken into consideration. What are called *cariyais* or empty morphemes which are usually treated under morphology due to their importance in *sanchi* have been considered here from the point of view of morphophonemics though not from the point of view of Vijaya-venugopal, *A Modern Evaluation of Nannul*, p. 1.

மேலும் சொல்லியல் கருத்துக்கள் பலவற்றை சொல்லதிகாரத் தின்கண் காணலாம். தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி வேற்றுமை எட்டு எனக் கூறுவதும் அவற்றைக் குறிக்கும் உருபுகள் இன்னின்ன எனக் கூறுவதும் அவைகாட்டும் பொருள்கள் என்ன எனக் கூறுவதும் வேற்றுமை மயக்கங்கள் பற்றி கூறுவதும் இவர் தொல்காப்பியத்தினை எத்தனை அளவிற்குப் பின்பற்றியுள்ளார் என்பதைக் காட்டும்.

“ முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கும் – முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள் ”

என்பதற்கேற்ப நன்னூலார் ஏழு தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை தந்நூலின்கண் எடுத்தாண்டுள்ளார். தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் பல கருத்துக்கள் இந்நூலின்கண் காணப்பட்டனும் தொல்காப்பியர் காணும் உள்நோக்குகளை (insights) நன்னூலில் காணமுடிவதில்லை.

9.1.15 பிரயோக விவேகம்

ஆழ்வார் திருநகரியில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது இந்நூல். கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இவர் வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் வல்லவர்.

இந்நூல் காரகப்படலம், சமாசப்படலம், தத்திதப்படலம், திங்ஷப்படலம் என்ற நான்கு படலங்களையும் 51 செய்யுட்களையும் கொண்டுள்ளது. இது கட்டளைக் கவித்துறையில் ஆனது. இது சொல்லதிசாரம் பற்றி மட்டுமே கூறும். தொல்காப்பியர்போன்ற தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் எழுத்திலக்கணத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதியிருக்க, இவர் வடமொழி இலக்கணங்களைப் பின்பற்றி சொல்லிலக்கணம் மட்டும் அமைத்தார். இதனை இவரே “வடமொழிப் பிரயோக விவேகத்திலும் சொல்லிலக்கணமல்லது எழுத்திலக்கணம் கூருமையின் சொற்பிரயோக விவேகம் என்றும்” என்பார். மேலும் இவருடைய நூல் அமைப்பும் அதிகாரப் பெயர் ஈடும் இவருக்கு வடமொழி மீதுள்ள பற்றினைக் காட்டும். காரகப்படலம் வேற்றுமையைப் பற்றியும் சமாசப் படலம் தொகைகள் பற்றியும் தத்திதப் படலம் தத்திதாந்தச் சொற்கள் பற்றியும் திங்ஷப் படலம் வினைமுற்றுச் சொற்கள் பற்றியும் கூறுகின்றன.

9.1.16 இலக்கண விளக்கம்

கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட நூல். இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திலக்கணங்கள் பற்றிப் பேசுவது. எனினும் இது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தைக் கசடறக்கற்ற இவ்வாசிரியர் அந்நூலைப் போலவே தானும் ஒரு நூல் ஆக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் இந்நூலை ஆக்கினமையின் அதனைப் போலவே இந்நூலையும் மூன்று அதிகாரங்களாகப் பிரித்துள்ளார். 941 நூற்பாக்களைக் கொண்ட இந்நூல் எழுத்தியல், பதவியல் உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல், பெயரியல், வினையியல், இடைச்சொல் இயல், உரிச்சொல் இயல், பொதுயியல், அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், அணியியல், செய்யுள் இயல், பாட்டியல் என 15 அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது.

இந்நூலாசிரியர் சிறந்த இலக்கண அறிஞராக விளங்கியவர். தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களிலும் வடமொழியிலக்கணங்களிலும் சிறந்த பயிற்சியுடையவர். இதனால்தான் இவருடைய நூல் 'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்று நாட்டு மக்களிடையே வாழ்வதாயிற்று. தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற நூற்களில் காணப்படும் பல கருத்துக்கள் இந்நூலிலே காணப்பட்டாலும் பலவேறு புதிய கருத்துக்களையும் இந்நூலின்கண் காணலாம். எனவே பழைமையும் புதுமையும் ஒன்று படுகிற நூல் இதுவெனக் கூறலாம்.

இந்நூலுக்குச் சிறந்த உரை ஒன்று உள்ளது. இது இவ்வரை நூலாசிரியராலேயே எழுதப்பட்டது எனக் கூறுவர் பலர். ஆனால், இவரால் எழுதப்பட்டது அன்று எனக் கூறுவர் சிலர். இவ்வரையும் நூலைப் போலவே சிறந்த ஒன்றாக உள்ளது.

9.117 இலக்கணக் கொத்து

கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மற்றொரு அறிஞராகிய சுவாமிநாத தேசிகர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட நூல் இது. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சார்ந்த இவர் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சிறந்தவர். வைத்தியநாத தேசிகரோடு பழகிய இவர் சங்கர நமச்சிவாயரின் ஆசிரியர்.

வடமொழி இலக்கணத்தைப் பின்பற்றிச் செல்லும் இந்நூல் வடமொழி இலக்கணம் தமிழ் மொழிக்கும் பொருந்தும் என்ற கொள்கையைக் குறித்துச் செல்லக் காணலாம். ஆழமான புலமையும் கூர்ந்த மதிநுட்பமும் உள்ள இவ்வாசிரியர் வடமொழி வேறு, தமிழ்மொழி வேறு என்ற எண்ணத்தினையும் வடமொழி இன்றி தனித்தியங்க முடியும் என்ற உண்மையினையும் உணராத நிலையில்

“ ஐந்தெழுத்தால் ஒரு பாடை என்று
அறையவே நாணுவர் அறிவுடையோரே ”

என்று கூறிச் சென்றுள்ளார். உலக மொழிகளை ஆராயின் ஒரு மொழிக்கும் இன்னொரு மொழிக்கும் உள்ள வேற்றுமை ஒரு சில எழுத்துக்களில் மட்டுமில்லாமல் பரந்துபட்ட நிலையில் உள்ளது என்பது நன்கு விளங்கும். வடமொழிப் பற்றினால் மொழிகளின் அமைப்பை தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்துள்ளார் என்பது விளங்கும்.

இந்நூல் வேற்றுமையியல், வினையியல், ஒழிபியல் என மூன்று இடங்களாய் 131 குத்திரங்களைக் கொண்டு விளங்குவது. ஐந்து இலக்கணங்களில் சொல் இலக்கணம் பற்றி மட்டுமே கூறும் இந்நூல். இந்நூலின்கண் சில சிறந்த இலக்கணக் கொள்கைகளைக் காணலாம். வேறுபடுதலால் 'வேற்றுமை' என்று இவர் கூறுவது கிரேக்க ஆசிரியர்கள் வேற்றுமைக்குக் காட்டும் வளக்கம் போல அமைந்துள்ளது.

9.1.18 தென்னூல் வீளக்கம்

இந்நூலும் 5 இலக்கணம் பற்றிப் பேசுவதே. கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இந்நூல் வீரமாமுனிவரால் ஆக்கப்பட்டது. தேம்பாவணியையும், சதுரகராதியையும் ஆக்கித் தந்த இத்தாலிய அறிஞரின் கைவண்ணத்தில் தோன்றிய இவ்விலக்கண நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அணியதிகாரம் என 5 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. எழுத்ததிகாரம் 3 இயல்களையும் 40 நூற்பாக்களையும், சொல்லதிகாரம் 12 இயல்களையும் 102 நூற்பாக்களையும், பொருளதிகாரம் 13 இயல்களையும் 52 நூற்பாக்களையும், யாப்பதிகாரம் 3 இடல்களையும் 100 நூற்பாக்களையும், அணியதிகாரம் 6 இயல்களையும் 76 நூற்பாக்களையும் கொண்டது. எனவே இந்நூலின்கண் 370 நூற்பாக்களைக் காணலாம்.

இத்தாலிய நாட்டைச் சார்ந்த வீரமாமுனிவர் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்ததோடு, தமிழ் இலக்கணத் துறையிலும் நல்லதொரு பணியாற்றியுள்ளார். நன்னூலை அடியொட்டியதாகக் காணப்படினும், பல்வேறு தனிப் பண்புகளையும் இந்நூலின்கண் காணலாம்.

9.1.19 முத்து வீரியம்

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற 5 இலக்கணங்களைப் பற்றி பேசுவது இந்நூல். திருச்சிராப்பள்ளியைச் சார்ந்த உறையூரில் வாழ்ந்தவர் இதன் ஆசிரியர். கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்நூல் முத்துவீர உபாத்தியாயர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயர் என்பார் இதற்கு உரையொன்று எழுதியுள்ளார்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அணியதிகாரம் என 5 அதிகாரங்களையும், 1285 நூற்பாக்களையும் கொண்டது. இவற்றுள் எழுத்ததிகாரம், எழுத்தியல், மொழியியல், புணரியல் என 3 இயல்களையும், சொல்லதிகாரம், பெயரியல், வினையியல், ஒழியியல் என 3 இயல்களையும் கொண்டவை. பொதுவாகப் பழையமையான கருத்துக்களையே இந்நூல் குறிப்பிட்டிருச் செல்லக் காணலாம். 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இந்நூல் சங்க கால மொழி நிலையை முன்னிறுத்தி, குத்திரங்கள் பல அமைத்திருக்கக் காணலாம். இந்நிலையில் இது பழைய இலக்கணங்களை அடியொட்டி அமைந்தது ஆன்றி இதன் காலத்திய மொழி நிலையை முன்னிறுத்தி அமைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

9.2 மலையாள மொழி இலக்கணங்கள்

9.2.1 லீலாதீலகம்

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் லீலாதீலகம் என்னும் நூலை மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கண நூலாகக் கருதப்படுகிறது. எட்டு சிற்பங்களைக் கொண்ட இந்நூல் மலையாள மொழியின் இலக்கண நூலாகக் கருதப்பட்டாலும் அம்மொழியின் இலக்கணச் செய்திகளோடு வேறுபல செய்திகளையும் இந்நூல் பரக்கக் கூறக் காணலாம். கேரளத்தில் அப்போது வழங்கிவந்த மொழிகளின் நிலை கேரள திராவிடர்களின் நிலை, மணிப்பிரவாளத்தின் இலக்கணம், இம்மொழியின்கண் வழங்கும் பலவேறு திசைச் சொற்கள், மணிப்பிரவாள வகைகள், பாட்டு என்ற இருவகை மலையாள இலக்கியத்தின் இலக்கணம், பாட்டு மொழியின் இலக்கணம் போன்ற பலவேறு செய்திகளையும் விரிவாக இந்நூல் குறிப்பிட்டுச் செல்லக் காணலாம். கேரளத்தில் தமிழ் மொழியே நாட்டு மக்களின் மொழியாக வாழ்ந்தது என்றும் பின்னர் ஏற்பட்ட சில மொழி மாற்றங்களாலும் வட மொழி செல்வாக்கினாலும் சிறிது சிறிதாக மாறுபட்ட நிலையில் மலையாள மொழி தோன்றிற்று எனக் கருதலாம்.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் கேரள நாட்டிற்கு அன்றும் இன்றும் பங்குண்டு. எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒருருகிய பதிற்றுப்பத்து சேர அரசர்களைப் பற்றிப் பாடுவது என்பதை நாம் அறிவோம். பலவேறு புலவர் பெருமக்களைக் கட்டிக்காத்து வாழ்த்தி வளர்த்த பெருமை சேர அரசர்களுக்கு உண்டு. சேர அரசர்களுள் ஒருவருகிய யானைக்கட சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையே ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுப்பித்தவன். அரசு புலவர்களில் பெரும்பாலோர் சேர மன்னர்கள். சங்ககால புலவர் பெருமக்களில் பலர் சேர நாட்டில் வாழ்ந்து வளர்ந்தவர்கள். குடி மக்கள் காப்பியம் என்றும் முநல் காப்பியம் என்றும் அழைக்கப்படும் சிலப்பதிகாரம் சேர நாட்டில்தான் தோன்றியது என்பர். ஒல்காப் பெரும்பொருள் தொல்காப்பியனரும் இந்நாட்டுப் பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்பதை அனைவரும் அறிவர். புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் இங்கு பிறந்து வளர்ந்தது. சேரமான் பெருமான் நாயனாரும், குலசேகர ஆழ்வாரும் வேண்டாடிகளும் இந்நாட்டு

மண்ணில் வளர்ந்தவர்கள். மனோன்மணியம் பாடிய சுந்தரனாரும் 20-ஆம் நூற்றாண்டில் இசை வளர்த்த இலக்குமணப் பிள்ளையும் இப்பகுையைச் சார்ந்தவர்கள். இந்தநிலையில் இந்நாட்டுப்பகுதியில் தமிழ் இருந்ததையோ அது மலைத்தமிழ் என்ற பெயரில் வளர்ந்ததையோ அதிலிருந்து மலையாளம் பிறந்ததையோ, பிறந்து வளர்ந்ததையோ, வளர்ந்த நிலையில் இலக்கியம் கண்ட நான்கு திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாக உயர்ந்ததையோ குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமிழாக வளர்ந்த இம்மொழி அதன் பின்னர் மாற்றங்கள் பலபெற்று மலையாள மொழியாக வளர்ந்தது. 'லீலாதிலகரம்' இதை நன்கு அறிந்த நிலையல்தான் கேரளத் தமிழ் என இதைக் கூறி நிற்கிறது.

லீலாதிலகரத்தை ஆக்கிய ஆசிரியர் யார் என்றே அதற்குரிய உரையை வகுத்தவர் யார் என்றே நம்மால் அறிய முடியவில்லை. எனினும், இவ்விலக்கணத்தின் ஆசிரியர் சிறந்த தமிழ் அறிவும், மலையாள மொழியின் போக்கையும், வடமொழியில் நல்ல பயிற்சியும் கொண்டவர் என்பது விளங்கும். கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தார். எனவேதான் சிறந்த ஒரு இலக்கணத்தை இவரால் ஆக்கித்தான் முடிந்தது என எண்ணலாம். தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களில் காணப்படும் செய்திகளை இவர் குறிப்பிட்டிருக்கிற செல்லுவது இவருடைய தமிழ்ப் புலமையை நன்கு காட்டும். தமிழும் குறிப்பாக மலைநாட்டுத் தமிழும், சமஸ்கிருதமும் கலந்த நிலையில் மணிப்பிரவாளம் தோன்றிற்று என்றும், அந்த மொழிக்கே தான் இலக்கணம் கூறுவதாகவும் கூறுவார் இவர். இத்தகைய மணிப்பிரவாளத்தை ஒரு பெண்ணாகப் பாவித்து இந்தப் பெண்ணின் இலக்கணத்தைக் கூறுகிற நிலையில் தான் இது லீலாதிலகம் என்று பெயர் பெற்றதோ எனக் கருதுவர் சிலர். இந்நூல் முன்னர்க் குறிப்பிட்டதுபடி எட்டுச் சிற்பங்களையும் (அதிகாரங்களையும்), 151 நூற்பாக்களையும் உடையது.

முதல் சிற்பம் பதினொரு நூற்பாக்களைக் கொண்டது. மணிப்பிரவாளத்தின் இலக்கணம், கேரளம்-திராவிடரும், மணிப்பிரவாளத்தின் வகைகள், மெய்ப்பாடுகள், திசைச்சொல் போன்ற பலவேறு செய்திகளை நூலுச்சிற்பத்தின்கண் விரிவாகக் காணலாம். மணிப்பிரவாளம் என்பது கேரள மொழியும் சமஸ்கிருத மொழியும் கலந்ததால் ஏற்படுவது என்பது இவ்வாசிரியரின் கொள்கை. இக் கலப்பும் கலை

உள்ளும் படைத்தோரின் இதயத்தைக் கவர வேண்டும் என்பது இவருடைய குறிப்பு. குறிப்பாக மணிப்பிரவாளத்தின் உயிர்நிலை சமஸ்சிருத வேற்றுமை உருபுகளையோ கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதாகும். 'மணி' என்பது நாட்டு மொழியையும், பிரவாளம் என்பது சமஸ்சிருதத்தையும் குறிக்கிற நிலையில், மணிப்பிரவாளம் தோன்றுகிறது என்பது கருத்து உரையாசிரியர் இக்கருத்தினைப் பல்வேறு பக்கங்களில் விரித்துச் செல்லுகிறார். எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டும் பாடல்களில் எல்லாம் தமிழ் என்ற சொல்லையே காணுகிறோம். கேரள மொழியை தமிழ் என்றே குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவார்கள். மலையாளம் என்ற சொல்லை இவர்கள் பயன்படுத்தியதில்லை. "கேரள மொழியைக் குறிக்க தமிழ் என்ற சொல் சாதாரணமாக வழங்குவதுதான் அவ்வாறு குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம். கேரளர் திராவிடராதலால் அவர்களது மொழிக்குத் திரமிடம் என்ற சொல்லின் திரிந்த வடிவமாகிய தமிழ் என்ற பெயரை வழங்குகின்றனர்" என இவ்வாசிரியர் குறிப்பிடுவார்.

திராவிட மொழிகளைப் பற்றி ஆராயும்போது மலையாள மொழி ஒரு திராவிட மொழி என்றும் தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகள் திராவிட மொழிகள் அல்ல என்பதும் இவருடைய எண்ணமாகும். பல அறிஞர்கள் சோழ மக்களும், கேரள மக்களும், பாண்டிய மக்களும், கர்நாடக மக்களும், தெலுங்கரும் திராவிடரே என எண்ணுவதாகவும் ஆனால் தன்னைப் பொருத்தமட்டில் கர்நாடக மக்களும் தெலுங்கரும் திராவிடர்கள் அல்லர் என்றும் கூறுவார், இவர். அவர்களுடைய மொழி திராவிட வேதமாகிய திருவாய்மொழி மிலிருந்து வேறுபட்டது என்றும் எனவே அவற்றையும் திராவிட மொழிகள் என்று கருதுவது தவறு எனக் குறிப்பிடுவார் இவர். இவையனைத்தும் திராவிட மொழிகள் என இவர் குறிப்பிட்டு இருப்பாராயின் எல்லிஸ் (Ellis) துரைமகனுக்குக் கிடைத்த பெருமை இவருக்கும் கிடைத்திருக்கும்.

மலையாள மொழியை இவர் தமிழ் மொழியின் ஒரு பிரிவாகவே கருதுவார். சோழத் தமிழ், பாண்டித் தமிழ், கேரளத் தமிழ் என இதைப் பகுப்பார். கேரளத் தமிழும், சமஸ்சிருதமும் இணைந்த நிலையிலேயே மணிப்பிரவாளம் உண்டாகிறது. மணிப்பிரவாளத்தில் கேரள மொழி, சமஸ்சிருத மொழி ஆகிய மொழிகளுக்கன்றி வேறொரு மொழிக்கு இடமில்லை. சோழத்தமிழ், பாண்டித் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் எல்லாம் வேறு மொழிச் சொற்கள் இருப்பினும் அது எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படும் ஒரு பொதுப்பண்பே என்றும்

இதனால் இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகக் கருத வேண்டியதில்லை என்றும் கூறுவார் இவர். மேலும், கேரளத் தமிழ் வேறு, பாண்டித் தமிழ் வேறு, சோழத்தமிழ் வேறு என வாதாடுவார் இவர். ஆனால் இவை ஒரே குடும்பம் என்றும், தெலுங்கும் கன்னடமும் வேறு என்றும் குறிப்பிடுவார், இவர்.

இச்சிற்பத்தின்கண் பாட்டுக்கு இலக்கணம் கூறுவார் திவ்வாசியர். பாட்டு என்பது திராவிட எழுத்துக்களால் ஆனது என்றும், மணிப்பிரவாள விருத்தங்காணிருந்து சிறப்பற்ற விருத்தங்காள் அமைவது என்றும் கூறுவார் இவர். கேரள மொழியிலுள்ள பாட்டுக்களில் தமிழ் இலக்கண முறைகள் காணப்படுகின்றன என்பது இவர் கூற்று.

இரண்டாவது சிற்பத்தின்கண் நாட்டு மொழி இலக்கணம், சமஸ்கிருதம் ஆக்கல், சிறப்பெழுத்துக்கள், சமஸ்கிருத சொற்கள், வேற்றுமை, பால் விசுவிகைகள், எண், வினைச் சொற்கள் போன்றவை பற்றி ஆராய்வார். சொற்கள் நாட்டு மொழிச் சொல், வடமொழி தற்பவம், வடமொழி வடிவம் என மூன்று வகைப்படும் எனக் குறிப்பிடுவார். நாட்டு மொழிச் சொற்கள் சுத்தம், பிறமொழித் தற்பவம், பிற மொழித் தற்சமம் என மூன்று வகைப்படும் என்பார் இவர். காரியம். சாத்திரம் போன்றவற்றில் நாட்டுமொழிச் சொற்கள் பல சமஸ்கிருத உருபுகள் இணைந்த நிலையில் சமஸ்கிருதமாகின்றன என்றும் இத்தகைய சொற்கள் சாதாரண உரையாடலிலும் காணப்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிடுவார், இவர். சமஸ்கிருத சொற்களும் தூய சமஸ்கிருத சொற்கள் என்றும், நாட்டு மொழியாக்கப்பட்ட சமஸ்கிருத சொற்கள் என்றும் இருவகைப்படும் என்றும் குறிப்பிடுவார். வேற்றுமை பற்றி ஆராய்கின்ற இவர் பிற திராவிட மொழி இலக்கணங்களைப் போலவே எட்டு வேற்றுமைகள் உள்ளன என்றும் தொல்காப்பியத்தைப் போன்று அடிகளும் காட்டுவார் இவர். பால் விசுவிகைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்ற இவர் ஆண்பால், பெண்பால், விரவுபால், பலர்பால் என்ற பால்களைப் குறிப்பிடுவதோடு, அவற்றுக்குரிய விசுவிகையையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவார். மூன்றும் சிறப்பத்தில் உயிர் ஈற்றின் முன் உயிர் வருதல், உயிர் ஈற்றின் முன் மெய்வருதல், மெய் ஈற்று உணர்ச்சி போன்ற பலவேறு சந்திகளைப் பற்றி தன்னுடைய நூலில் பரக்கக் கூறிச் செல்லக் காணலாம்.

மாலை	+	அது	→	மாலை யது
கிளி	+	அது	→	கிளியது
ஆசை	+	அது	→	ஆசையது
மரு	+	உண்டு	→	மருயுண்டு
அது	+	இல்லை	→	அதில்லை
ஆறு	+	அகம்	→	ஆற்றகம்
நாடு	+	அகம்	→	நாட்டகம்
ஏ	+	காலம்	→	ஏக்காலம்
மண்	+	தீது	→	மண்டீது
மரம்	+	குருது	→	மரங்குருது
தோல்	+	பெட்டி	→	தோல்பெட்டி

என்ற பலவேறு சொற்களில் காணப்படும் சந்திகளைக் குறிப்பிட்டுச் செல்வார் இவர்.

நான்காம் சிற்பம் 20 குற்றங்கள்; (சொற் குற்றங்கள்), வழச்சொல், ஆற்றல் இல்லாச் சொல், இன்னாச் சொல், பயனில் சொல், பொருந் தாச் சொல், கொச்சைச் சொல், (கூறியது கூறல்) போன்ற குற்றங் களை எல்லாம் தொகுத்து இச்சிற்பத்தின்கண் கூறிச் செல்வார்.

இதுபோன்ற ஐந்தாவது சிற்பத்தின்கண் செறிவு, இன்பம், தெளிவு, சமநிலை என்ற நான்கு குணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். செறிவு என்பதை பல சொற்கள் ஒன்றுபோல தோன்றுவதற்கு காரண மாக உள்ளதை செறிவு என்றும். மகிழ்ச்சியூட்டும் தன்மைக்கேற்ப சொற்களைச் சேர்ப்பதே இனிமையென்றும், கேட்கும்போதே பொருள் உணர்வை உண்டாக்கும் குணமே தெளிவென்றும், செய்யுளின் தொடக்கமுதல் முடிவுவரை எழுத்துக்களின் சேர்க்கையில் ஒரே தன்மை வருவதே சமநிலை என்றும் இவ்வாசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்வார்.

ஆறாம் சிற்பத்தின்கண் இவ்வாசிரியர் குணமும் அணியும் பற்றிப் பேசுவார். சீர் எதுகை, சீர் மோனை, அடி எதுகை, அடி மோனை, எழுத்து மடக்கு, யமகம், சிலேடை போன்றவற்றைப் பற்றி இச் சிற்பத்தின்கண் பேசுவார்.

ஏழாம் சிற்பத்தின்கண் உவமையணி, ஞாபக அணி, உருவக அணி, ஐயவணி, மயக்க அணி, அவநுதியணி, வேற்றுமையணி, விளக்க அணி, மறுபொருள் உவமையணி, எடுத்துக்காட்டுவமை அணி, தற்குறிப்பேற்ற அணி, உயர்வு நவீற்சியணி, நிரனி உரையணி சிலைடை அணி, தன்மை நவீற்சி, வேற்றுப் பொருள்வைப்பணி, முரணணி, விபாவணையணி, விசேட அணி போன்ற இருபத்தொன்பது அணிகள் பற்றிப் பேசுவார்.

எட்டாம் சிற்பத்தின்கண் மணிப்பிரவாளத்தின் உயர்நிலையாகிய குறிப்புப் பொருள் பற்றிப் பேசுவார். இதன்கண் பலவேறு மெய்ப்பாடுகள் பற்றி விளக்கி பதின்மூன்று நூற்பாக்களில் விரித்தும் பகுத்தும் கூறுவார். எனவே லீலாதிலகம் எட்டுச் சிற்பங்களில் நூற்று ஐம்பத்தோரு நூற்பாக்களில் மலையாள மொழியின் போக்கு செய்யுள்களின் போக்கு போன்றவற்றையெல்லாம் பற்றி விளக்கிக் கூறுவார்.

பொதுவாக தமிழ் இலக்கண நூல்களில் காணப்படுகின்ற செய்திகள் போலன்றி, இவ்விலக்கண நூலில் பொதுவாக மொழிகளின் பண்பு, ஒரு மொழியோடு இன்னொரு மொழிக்குள்ள தொடர்பு, அம்மொழி பேசும் மக்களின் தன்மை போன்ற பலவேறு செய்திகள் பற்றிப் பேசுவார்.

தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளின் தொடர்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தமிழ் மொழியும், மலையாள மொழியும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன எனக் குறிப்பிடுகின்ற அநேக நிலையில் கன்னடமும் தெலுங்கும் வெவ்வேறு மொழிகள் எனக் குறிப்பிடுகிறார் இவர். இந்நான்கு மொழிகளும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவை என அவர் குறிப்பிட்டிருந்தால் எல்லிஸுக்குக் கிடைத்த பெருமை அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும். இன்றைய திராவிட ஒப்புமொழி இயலின் தந்தையாகவும் கருதப்பட்டிருப்பார்.

9.2.2 கேரள பாணினீயம்

கி. பி. 20-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்த இலக்கண நூல் ஏ. ஆர். ராஜ ராஜவர்மாவால் எழுதப்பட்டது. மலையாள மொழியில் லீலா திலகத்திற்கு அடுத்தபடியாக மிக முக்கியமான நூலாகக் கருதப்படுவது இது. இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் எவரும் இவ்வாசிரியரின் மலையாளமொழியின் கண்ணுள்ள அறிவையும் ஆற்றலையும் உணராமல் இருக்க முடியாது. மலையாள மொழியில் மட்டுமன்றி தமிழ் மொழியின் கண்ணும் இவருக்கு நல்ல பயிற்சி உண்டு. பலவேறு இலக்கணக் கூறுகளில் காணப்படும் நயங்கள், அவ்விலக்கணக் கூறுகள் செயல்படும் தன்மை, அவற்றிடையே காணப்படும் பலவேறு தொடர்புகள் ஆகிய இன்றோரன்ன பலவேறு செய்திகளைக் கூறும் விதத்தில் இவருடைய இலக்கண அறிவின் கூர்மை நன்கு பரிச்சிட்டு நிற்கக் காணலாம்.

ஏழு அதிகாரங்களைக் கொண்டது இந்நூல். முதலதிகார நல்லதொரு முன்னுரையாக அமைந்து காணப்படுகிறது. இதன் கண் ஆசிரியர் திராவிட மொழிகள், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றின் நிலைபற்றி நன்கு ஆராய்ந்து செல்லுவார். மலையாளம் ஒரு திராவிட மொழியென்றும் ஒரு காலத்தில் தமிழின் கிளை மொழியாக இருந்த இது நாளாவட்டத்தில் தனியொரு மொழியாக வளர்ந்து தனக்கென ஒரு வாழ்வையும் வரலாற்றையும் தேடிக்கொண்டதென்றும் இவர் கூறிச் செல்லுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். கொடுத்தமிழே மலையாள மொழியாகப் பின்னர் உருவாயிற்றென்பது இவருடைய எண்ணமாகும். மேலும் பல வேறு காலங்களில் மலையாள மொழி கண்ட மாற்றம், இம்மொழியின் எழுத்து முறை, உச்சரிப்பு போன்றவற்றை இந்நூலின் கண் இவர் விளக்கமாகக் கூறிச் செல்லுதல் காணலாம்.

முதலதிகாரத்தில் சந்தி பற்றிக் குறிப்பிடுவார் இவர். ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தில் சந்தி மிக முக்கியமான இடம்பெறல் வேண்டும் என எண்ணுவார் சிலர். இந்நிலையிலேயே கேரள பாணினீய ஆசிரியர் சந்தியை முதல் அதிகாரமாக வைத்துப் பேசினார் போலும். லோப சந்தி, ஆகம சந்தி, ஆதேச சந்தி என பலவேறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து சந்தி பற்றி மிக விரிவாகக் குறிப்பிட்டுச் செல்லுவார். நாற்பது

சுத்திரங்களில் இம் மொழியின் சந்தி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். குற்றியலுகரங்களின் மீது உயிரேறி வரும் போது குற்றியலுகரம் கெடுதலையும், அகரத்தின் முன் அகரம் வரும்போது அகரம் கெடுதல், எகரத்தின் முன் உயிர் வரும் போது எகரம் கெடுதல் இன்றோரன்ன சந்திச் செயல்களை லோப சந்தியின் கீழும்; சில உயிர்களின் முன்னால் சில உயிர்கள் வரும் போது யகரம் தோன்றுதல் (தீ + ஆட்டு > தீயாட்டு, கை + உண்டு > கையுண்டு). இன்னும் சில இடங்களில் னகரம் தோன்றுதல் (காட்டி + ஏன் > காட்டினேன்) வேறு சில இடங்களில் ககரம் தோன்றுதல் (போ + உந்து > போகுந்து போன்ற செய்திகளை ஆகம சந்தியின் கீழும்; தோன்றுதல் விகாரம் (தாமரை + குளம் > தாமரைக்குளம், அ + காலம் > அக்காலம்); உகரம் உறுதல் (கண் > கண்ணு, கண்; பால் > பாலு, பால்) போன்றவற்றை தித்துய சந்தியின் கீழும்; வலித்தல் விகாரம் போன்றவற்றை (கேள் + து > கேட்டு, வில் + து > விற்று, வில் + குக > விற்குக) ஆதேச சந்தியின் கீழும் சொல்லிச் செல்லுவார் இவர்.

இரண்டாவது அதிகாரம் (நாமாதிகாரம்) பெயர் பற்றிக் கூறும். இதன்கண் பால், எண், வேற்றுமை உருபுகள், காரகத் தொடர்-புகள், பெயர்கள் உண்டாகும் முறை, பெயராக்கங்கள் ஆகியன பற்றி ஆறு தலைப்புகளில் (லிங்க பிரகரணம், வசன பிரகரணம், விபக்தி பிரகரணம், விபக்தியாபாஸ பிரகரணம், காரக பிரகரணம், தந்தித பிரகரணம்) பேசுவார். மலையாள மொழியில் காணப்படும் பால் பகுப்பு (Grammatical Gender) இயற்கைபால் பகுப்புடன் (Natural Gender) ஒன்றிக் காணப்படுகிறதென்று குறிப்பிடுவர் இவர். பால்காட்டும் விகுதிகளாக பலவேறு விகுதிகளையும் குறிப்பிட்டுச் செல்லுவார் இவர். ஆன், அன், காரன் போன்ற ஆண்பால் விகுதிகளையும் இன்றோரன்ன பல விகுதிகள் பற்றியும் பேசுவார் இவர். 41 முதல் 48 வரையுள்ள சுத்திரங்களில் மலையாள மொழியின் பாலமைப்பு பற்றியும் 49 முதல் 54 வரையுள்ள சுத்திரங்களில் எண் அமைப்பு பற்றியுள்ள செய்திகளையும் குறிப்பிடுவார் இவர். மலையாள மொழியின்கண் ஒருமை பன்மை என இருபால்கள் உள்ளன என்றும் பன்மையில் ஒரே பாலின் பன்மையைக் குறிப்பிடுவன, இருபால்களை இணைப்பதால் ஏற்படும் பன்மையைக் குறிப்பிடுவன, மதிப்பைக் (Respect) குறிப்பிடும் பன்மை என மூன்று வகைப் பன்மைகள் உள்ளன என்றும் விளக்குவார் இவர்.

மேலும் இவ்விதிகாரத்தின் கண் காணப்படும் பலவேறு பால், எண் விதிகளின் தோற்றம், அவற்றின் வளர்ச்சி போன்றவற்றை

விவரமாக விளக்கிச் செல்லுவார். வேற்றுமை பற்றி இவ்வதிகாரத்தின் கண் நன்கு விளக்குகிறார். பிற திராவிட மொழிகளில் காணப்படுவது போலவே உருபுகளால் காட்டப்படுகின்றன என்றும் விளக்கிக் கூறுவார் இவ்வாசிரியர். பத்து சூத்திரங்களில் (55-64) வேற்றுமைகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்றும் என்னென்ன உருபுகள் எவ்வெவ்வாறு வருகின்றன என்றும் வேறு பத்து சூத்திரங்களில் காரகத் தொடர்புகள், ஒருவேற்றுமைபின் கண் இன்றொரு வேற்றுமை வருதல் போன்ற பலவேறு பண்புகள் பற்றியும் விளக்குவார். இவ்வாறு விளக்கிச் செல்லும் போது பலவேறு உதாரணங்களைத் தந்து பொருத்தமாகக் கூறி நிற்பது இவ்விலக்கணத்தின் சிறந்ததொரு பண்பாகும்.

மூன்றாவது அதிகாரம் வினைபற்றி (தாத்துவ அதிகாரம்) விளக்கிச் செல்லும். இது 12 பிரகரணங்களைக் கொண்டது. காலம், செய்வினை, செயல்பாட்டுவினை, குறிப்புவினை, துணைவினை, எதிர்மறை வினை, பெயரெச்சங்கள், வினையெச்சங்கள், தொழிற் பெயர்கள், பலவேறு வாக்கியங்களிலிருந்து உருவாகும் பெயர்த் தொடர்கள் போன்ற இன்றோரன்ன பல செய்திகளை இவ்வதிகாரத்தின் கண் காணலாம். மலையாள மொழியில் உள்ள இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு போன்ற காலங்கள் பற்றியும் அவற்றைக் காட்டும் பலவேறு காலவிசுவரூபங்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்ட கால இடைநிலை பயன்படுவதற்குரிய அடிப்படைக் காரணம் பற்றியும் இம் மொழியில் காணப்படும் கால இடைநிலைகளுக்கும் பிற திராவிட மொழிகளில் குறிப்பாகத் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படும் கால இடைநிலைகளுக்கு மிடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை பற்றியும் இவ்வதிகாரத்தின் கண் நன்கு விளக்குகிறார் இவ்வாசிரியர்.

மேலும், செய்வினை, செயல்பாட்டுவினை, பலவேறு துணை வினைகள் ஆகியவற்றை 10 சூத்திரங்களில் விளக்குகிறார். இ, பி, து, கு போன்ற பலவேறு ஒட்டுக்கள் ஏவல் வினை விசுவரூபமாக வருகின்றன என்று இவர் குறிப்பிடுவார்.

எ-டு.	களக்குன்னு	>	களிப்பிக்குன்னு
	சேர்க்குன்னு	>	சேர்ப்பிக்குன்னு
	களையின்னு	>	களையிக்குன்னு
	பணியின்னு	>	பணியிக்குன்னு

உடையீன்னு	>	உடைக்குன்னு
ஆடுன்னு	>	ஆட்டுன்னு
துவருன்னு	>	துவர்த்துன்னு
விடுன்னு	>	விடுவிக்குன்னு
சேருன்னு	>	சேர்த்துன்னு
உண்ணுக	>	ஊட்டுக

போன்ற இன்றோரன்ன பலவேறு எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்து விளக்குகிறார் இவர்.

மலையாள மொழியில் காணப்படும் கொள், இடு, வை விடு, கள, அருள், இரி, போ, வரு, போர, கூடு, கழி, தீரு, சம ஆகிய துணை வினைகளைப் பற்றிப் பரக்கப் பேசுகிறார் இவர். இதனையடுத்து எதிர்மறை வினைகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்பதையும் பிற திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் எதிர்மறைகளையும் இவற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுதலையும் காணலாம். பெயரெச்சங்கள் வினை யெச்சங்கள் ஆகியவை எவ்வாறு உண்டாகின்றன என்றும், பெயரெச்சங்களுக்கும் அவற்றையடுத்துவரும் பெயர்களுக்கும் இடையே யுள்ள தொடர்புகள் பற்றியும் பரக்கப் பேசுதல் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நான்காவது அதிகாரம் பல்வேறு விதமான பெயரடைகளைப் பற்றிக் கூறும் தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள் தமிழில் பெயரடைகள் இல்லை எனக் கூறும் கருத்தினை மறுத்து, இத்தகைய பெயரடைகள் மலையாள மொழியில் காணக்கிடக்கின்றன என்றும், அவற்றைத் தூய பெயரடைகள், எண்ணு பெயரடைகள் போன்ற பலவேறு பிரிவு களாகப் பிரிக்கலாமென்றும் இவ்வதிகாரத்தின்கண் (பேதகாதிகாரம் குறிப்பிட்டுச் செல்லுவார்.

ஐந்தாவது அதிகாரம் பல்வேறுவிதமான இடைச்சொற்கள் பற்றியும், அவை பயன்படும் நிலை பற்றியும் பரக்கக் கூறும். உம், ஒ, ஏ, ஆ, ஆன், ஈ போன்ற இடைச்சொற்கள் பற்றி இவ்வதிகாரத்தில் (நிவாதாவ்யாதிகாரம்) குறிப்பிடுகிறார். மூன்று குத்திரங்களைக் கொண்டது இவ்வதிகாரம்.

ஆருவது அதிகாரம் (ஆகாம்புராதிகாரம்) தொடரியல் பற்றிப் பேசுகிறது. இது பத்து சூத்திரங்களைக் கொண்டது. வாக்கிய பிரகரணம், சமாஸபிரகரணம் என்ற இருதலைப்புகளில் தொடரியல் பற்றிப் பேசும். எழுவாய், பயநிலை போன்றவற்றிற்கு விளக்கம் கொடுப்பதுடன் அவை வாக்கியங்களில் எவ்வாறு பயன்படுகின்றன என்றும் பல்வேறு அடைகளை ஆங்காங்கே இணைப்பதன் மூலம் வாக்கியங்களை நீளமானவைகளாக மாற்றலாமென்றும் குறிப்பிட்டுப் பேசும் இவ்வதிகாரம். மேலும் கர்த்தா, கர்மா, கிரியா போன்றவற்றை ஒரு வாக்கியத்தில் முன்னும் பின்னும் இட்டுப் பேசலாம் என்று கூறுவதில் வாக்கியத்தில் காணப்படும் பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளின் வரிசை பற்றிக் கூறும். இவ்வதிகாரத்தின்கண் பல்வேறு தொகைகள் பற்றியும் அவை எவ்வாறு உருவாகின்றன என்பது பற்றியும் அவற்றை எவ்வாறு வகைப்படுத்தலாம் என்பது பற்றியும் பரக்கப் பேசுதல் காணலாம்.

ஏழாவது அதிகாரம் (சப்ததோல்பத்தி) சில பெயர்கள், வேறு சில இலக்கணக் கூறுகளில் காணப்படும் சில சொற்கள், அவற்றின் ஆக்கங்கள் போன்ற பல்வேறு செய்திகள் பற்றி 15 சூத்திரங்களில் கூறும். பண்டைக் காலத்தில் பெயர்கள் ஓரடைச் சொற்களாகவே இருந்தன என்றும் பின்னர் பல்வேறு வகையான மாற்றங்களைக் கண்டன என்றும் இவ்வதிகாரம் கூறுதல் காணலாம்.

1895-இல் வெளிவந்த இந்நூல் இன்றும் மலையாள அறிஞர்களிடையே மிகச் சிறந்த செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது. மலையாள மொழிக்கு சிறந்ததொரு இலக்கணம் இல்லையே என்ற எண்ணத்தில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் மலையாள மொழியில் காணப்படும் இலக்கண நூல்களில் உண்மையிலேயே சிறந்து விளங்குகிறது. மரபு இலக்கணங்களில், குறிப்பாக சமஸ்கிருத பாரம்பரியத்தில் பற்றுக் கொண்ட இவர் தன்னுடைய நூலையும் பாணிரியின் பெயரால் அமைத்துள்ளார் என எண்ணலாம்.

9.3 தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்கள்

தெலுங்கு மொழி இலக்கண நூல்கள் சமஸ்கிருதம் அல்லது தமிழ் இலக்கண நூல்களைப் போன்று விரிவானவை அல்ல. தமிழில் ஐந்து வகை இலக்கணங்கள் சொல்லப்படும் (எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி) எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் முதன்மை பெற்று விளங்கக் காண்டிறும். ஆனால் தெலுங்கு இலக்கண நூல்களில் இந்நிலையினைக் காணமுடிவதில்லை. பல நூல்கள் யாப்பு அமைதியைப் பற்றியே விரிவாகக் கூறுவதும் அந்நூல்களின் ஒரு பகுதியாக எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் பேசப்படுவதும் இந்நிலையினை நன்கு காட்டும்.

தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்கள் பொதுவாக சமஸ்கிருத இலக்கணங்களின் தழுவல்களாகவும் அவற்றை அடியொற்றியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. எழுத்து பற்றியோ அல்லது சொல் பற்றியோ தொல்காப்பியம் கூறுவது போன்று இம்மொழி இலக்கணங்கள் கூறுவதில்லை. இவ்விலக்கணங்கள் அனைத்துமே சொல்லினை வகைப்படுத்திக் கூறுவதிலும் அவற்றின் வரலாற்றினைத் தெளிவுப்படுத்துவதிலும் சமஸ்கிருதத்தோடு அதற்குரிய தொடர்பினைச் சுட்டிக் காட்டுவதிலும் மிக அக்கறைக் கொண்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

பொதுவாக இவ்விலக்கண நூல்கள் சொற்களை

1. தற்சமம்
2. தற்பவம்
3. தேசியம்
4. கிராமியம்

என்று நான்கு வகைகளாகப் பிரித்தப் பேசும். இவற்றுள் தேசியம் என்பது தனித் தெலுங்கு சொற்களைக் குறிக்கும். ஆனால் கிராமிய சொற்களோ தெலுங்கு சொற்களாயினும் இலக்கியப் பெருமை இல்லாத பேச்சுச் சொற்களைக் குறிப்பனவாகும். இச் சொற்களைக் கவிதைகளில் பயன்படுத்தலாமா அல்லது பயன்படுத்தலாகாதா என்ற விவாதத்திலும் இவ்விலக்கண நூல்கள் இறங்கி உள்ளன.

தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்கள் சந்தி பற்றி பேசினும் இதில் அத்துணையளவு தெளிவு இல்லாமையைக் காணலாம். ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி போன்ற நூல்கள் சந்தி என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றியே குறிப்பிடவில்லை, என்பர். எனினும் அதற்குப் பின்னர் வந்த இலக்கண நூல்கள் ஓரளவுக்குச் சந்தி பற்றி தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தெலுங்கு இலக்கண நூல்கள் வடமொழி நூல்களைப் பின்பற்றியன என்று குறிப்பிட்டோம். வடமொழி அல்லது பிராகிருத மொழி இலக்கண நூல்களின் செல்வாக்கினைத் தெலுங்கு மொழி இலக்கண நூல்களில் ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் காணமுடியும். தெலுங்கு மொழியே சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவானது என எண்ணினர் பலர். இது போன்றே பிராகிருத மொழிகளிலிருந்து உருவானது என எண்ணினர் சிலர். இன்னும் சிலர் சமஸ்கிருதத்திலிருந்தும் உருவானது என எண்ணினர். இந்திலையில் சமஸ்கிருத மொழிக் கொள்கைகளும் பிராகிருத மொழிக் கொள்கைகளும் தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்களிலும் புகுந்ததில் வியப்பில்லை. சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களே அறிஞர்கள் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் என்றும் இலக்கிய இலக்கண அறிஞர்கள் என்றும் கருதப்பட்டு வந்தமையை நாம் அறிவோம். இது போன்றே பிராகிருதமொழி கற்றோர்களே சிறந்தவர்கள் என்ற எண்ணமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. எனவேதான் தெலுங்கு இலக்கண ஆசிரியர்கள் இவ்விரு மொழி இலக்கணக் கொள்கைகளையும் தங்கள் நூல்களில் எடுத்து ஆண்டனர். இதனால் தெலுங்கு மொழியின் தனித்தன்மை கூட இலைமறை காயாகவே இவ்விலக்கண நூல்களில் காணக் கிடக்கின்றன.

பண்டைக்காலத்தில் தெலுங்கு நாட்டில் பாணினியம் மிகச் செல்வாக்குடன் விளங்கியது. பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயி, பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம், யாஸ்காவின் நிருத்தா ஆகிய மூன்று நூல்களும் தெலுங்கு இலக்கணகாரர்களின் உள்ளத்தினை ஊடுருவி நின்றன. ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியை எழுதிய நன்னய்யாவைப் பாணினிபுடனும் அதர்வண காரிகாவானியை எழுதிய அதர்வணவைக் கார்த்தியாயனாபுடனும் அகோபல பண்டித்யம் என்ற இலக்கண நூலை எழுதிய அகோபல பதியைப் பதஞ்சலியுடனும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவர். இந்த மூன்று இலக்கண நூல்களும் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை என்பதும் சமஸ்கிருத மொழி இலக்கண நூல்களைப்

பின்பற்றிச் செல்வன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கச் செய்திகள். இம்மூவரும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் தலை சிறந்தவர்கள். இவர்கள் கூறியுள்ள பலவேறு இலக்கணக் கூறுகளின் விளக்கங்களும் தெலுங்கு எழுத்து முறை பற்றிய செய்திகளும் சொற்களை வகைப் படுத்தியுள்ள முறைமையும் வினைச் சொற்களை விளக்குகின்ற பாணியும் சமஸ்கிருத மொழி இலக்கணங்களின் செல்வாக்கினை நன்கு காட்டும்.

மேலும் தெலுங்கு இலக்கண நூல்களில் காணப்படும் கலைச் சொற்களும் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கினை நன்கு காட்டுவனவாக உள்ளன. சந்தி, சமாசா (Compound), விபக்தி (Case), கிரியா (Verb), அச்சு (Vowel), ஹல்லு (Consonant), அவ்வியம் (Indeclinables), மாத்ரா (Mora), அந்தஸ்தா (Semi-Vowel), கர்த்தா (Subject), கர்மா (Object), கர்ணா (Instrumental) போன்ற பலவேறு கலைச்சொற்கள் இந்நிலையைத் தொழிவு படுத்தும்.

தெலுங்கு இலக்கண நூல் ஆசிரியர்கள் எல்லா மொழிக்கும் சமஸ்கிருதமே மூலம் என எண்ணினர். எனவே தெலுங்கு இலக்கண நூல்களில் சொல்லப்படாத விதிகள் பலவற்றைச் சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களில் காணலாம் எனவும் கூறிச் சென்றனர். இத்தகைய கருத்தினை ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, அகோபல பண்டிதியம், அதர்வணகாரிகாவாசி, தெலுங்கு சப்தாநுசாசனம் போன்ற பல நூல்களில் காணலாம்.

சமஸ்கிருதம் மட்டுமன்றி பிராக்கிருத இலக்கண நூல்களும் தெலுங்கு மொழியில் செல்வாக்கு பெற்றுள்ளன. வரருசி, ஹேமச் சந்திரா, வால்மீகி அல்லது திரிவிக்கிரமா, மார்க்கண்டேயா போன்றவர்கள் பிராக்கிருத மொழியில் இலக்கணம் வகுத்தவர்கள்.

அதர்வண, இலக்குச்சி பாலசரஸ்வதி, அகோபலபதி, அப்பகாவி போன்றவர்கள் இவ்விலக்கண நூல்கள் பற்றி குறிப்பிட்டு இருப்பதுடன் அவற்றில் காணப்படும் பல சூத்திரங்களையும் கையாண்டுள்ளனர். இதுபோன்றே ஹேமச்சந்திரா போன்ற ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் தெலுங்கு இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். பிராக்கிருத இலக்கணங்களில் காணப்படும் நியாய சூத்திரங்கள் எடுத்தாளப்படுவதும் சூத்திர நடை பின்பற்றப்படுவதும் பிராக்கிருத நூல்களில் காணப்படுகின்ற தற்சமம், தற்பவம், தேசியம் என்ற மூவகை பகுப்பு காணப்படுவதும் அவற்றின் செல்வாக்கினைக் காட்டும்.

தெலுங்கு மொழியில் காணப்படுகின்ற இலக்கண நூல்களைப் பொதுவாக இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை சில. தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்டவை இன்னும் சில. இந்நூல்களைக் கவிதை நடையில் எழுதப்பட்டவை என்றும் சூத்திரநடையில் எழுதப்பட்டவை என்றும் பகுக்கலாம். ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, அதர்வண காரிகாவரி போன்றவை சமஸ்கிருத கவிதை நடையில் தோன்றியவை. வாசுதேவவிருத்தி, அகோபல பண்டிதீயம், வைக்குருத சந்திரிகா போன்றவை சூத்திர நடையிலும் உரை நடையிலும் தோன்றியவை. ஆந்திரபாஷா பூஷணம், காவியாலங்கார சூடாமணி, ஆந்திர கௌமதி, கவிச்சம்சயவிச்சேதம் போன்றவை தெலுங்கு கவிதை நடையில் உருவானவை. ஆஞ்சல் பால வியாகரணம், பிரௌட வியாகரணம், ஆந்திரசப்தானுசாசனம் போன்றவை தெலுங்கு சூத்திர நடையிலும் தோன்றியவை.

இவற்றுள் ஆந்திரசப்த சிந்தாமணி போன்றவை முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று சமஸ்கிருத இலக்கணங்களை அடியோற்றி எழுந்தவை.

9.3.1 ஆந்திரசப்த சிந்தாமணி

கி. பி. 11-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நன்னய்யா என்பவரால் இயற்றப்பட்டது என்பர் சிலர். ஆனால் நன்னய்யா இதை எழுதியவர் அல்லர் என்றும் முதல் இலக்கண நூலானமையின் பெருமை கருதியே இவ்வாறு கூறுகின்றனர் என்றும் கருதுவர் பலர். இவ்வாசிரியர் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்தும் பிராக்ஷிருத மொழியிலிருந்தும் உருவானது தெலுங்கு மொழி என்று கூறுவார்.

இந்நூல் ஆரிய யாப்பமைதியில் எழுதப்பட்டது. இது சொட்டுக்கு பரிச்சேதம் (Technical terms), சந்த பரிச்சேதம், அஜந்தா பரிச்சேதம் (Nouns ending in vowels), ஹஸந்தபரிச்சேதம் (Nouns ending in consonants), கிரியா பரிச்சேதம் (Verb) என்ற ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டது. இவ்வைந்து அதிகாரங்களும் 88 ஆரியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கூச்சி பாலசரஸ்வதி என்பார் இதற்குச் சிறியதொரு உரை எழுதியுள்ளார். அப்பகனி என்பவரால் எழுதிய கவிதை உரை ஒன்றும் உள்ளது. பாலசரஸ்வதியின் உரையை அடியொற்றி எழுந்ததே அகோபலபதியின் பண்டித்யம். ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியை எழுதியவரே இலக்கூச்சி பாலசரஸ்வதி என்பர்.

ஆந்திரசப்த சிந்தாமணி தெலுங்கு இலக்கண நூல்களில் சிறந்த ஒரு நூலாகக் கருதப்படுகிறது. முதல் நூலாயினமையாலும் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதாலும் இது சிறந்ததாக எண்ணப்படுகிறது என்றும் உண்மையில் தெலுங்கு மொழியின் அமைப்பை இது பிரதிபலித்து நற்கவிலியென்றும் கிடுகு ராமமூர்த்தி பந்துலு போன்றவர் கருதுவர்.

இந்நூல் பொதுவாகத் தெலுங்கில் வழங்கும் சமஸ்கிருத தற்சம், தற்பவ சொற்களைப்பற்றிப் பரக்கப் பேசுதல் காணலாம். ஒரு சில சூத்திரங்கள் தூய தெலுங்கு மொழிச் சொற்களைக் குறிப்பிடவும் பெரும் பாலான சூத்திரங்கள் இருமொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் பொதுச் சொற்கள் பற்றியும் சமஸ்கிருத சொற்கள் தெலுங்கு மொழியில் அவை வழங்கும்போது என்னென்ன மாற்றங்களை எவ்வெவ்வாறு பெறுகின்றன

என்பது பற்றியும் விரிவாகப் பேசும். சந்தியைப் பற்றிய அதிகாரம் விரிவாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும் சந்தி என்றால் என்ன என்பதற்குரிய விளக்கத்தைக் காணமுடியவில்லை. மேலும் யாப்பமைதி கணங்கள் (Ganas) போன்றவைபற்றி கூறுதல் காணலாம்.

தெலுங்கு வேற்றுமை, சமஸ்கிருத வேற்றுமையைப் போன்றது என்று கூறும். ஒரு வேற்றுமைக்குப் பதில் இன்னொரு வேற்றுமை உருபை இட்டுக் கூறியும் பொருள் மாறுபடாது என இந்நூல் கூறுவது தமிழ் இலக்கணக்காரர்கள் வேற்றுமை மயக்கம் பற்றி கூறுவதோடு ஒப்பவைத்து நோக்கத்தக்கது.

பொதுவாகத் தெலுங்கு இலக்கண நூல்கள் தொகைகள் (Compounds) பற்றி தமிழ் இலக்கணங்களை விட அதிகமாக விளக்கிக் கூறும். இதற்கு ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியும் விதிவிலக்கன்று. தெலுங்கு மொழியில் காணப்படும் தனித் தெலுங்கு சொற்களாலான தொகைப் பெயர்கள், தெலுங்கும் சமஸ்கிருதமும் இணைந்து உருவாகின்ற தொகைப் பெயர்கள் என்பன போன்றெல்லாம் வகைப்படுத்தி விரிவாகப் பேசுதல் காணலாம். சிந்தாமணி தொகைப் பெயர்களை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கிறது (Dwigu, Karmadhāraya, Tatpuruṣha, Dwamdwa, Bahuvrihi).

9.3.2 அதர்வணகாரிகாவளி

ஆந்திரசப்த சிந்தாமணியை அடியொற்றி அது கூருது விட்ட பல செய்திகளைப் பற்றிக் கூறுவது இந்நூல். இதனைத் தனியாகப் படிக்கும்போது வரையறையின்றி ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்குமிடையே தொடர்பின்றி காரணகாரியமின்றி எழுதப்பட்டது போல் தோன்றும். ஆனால் சப்த சிந்தாமணியுடன் வைத்து படிக்கும் போதுதான் இந்நூலின் உண்மை நோக்கம் புலப்படும். பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயிக்கு எவ்வாறு வார்த்திகங்கள் பயன்படுகிறதோ அதுபோன்றே சப்த சிந்தாமணிக்கு அதர்வணகாரிகாவளி பயன்படுகின்றது. ஆகவேதான் சப்த சிந்தாமணியின் உதவி நூல் இது என்று கருதுவர் பலர்.

இந்நூலை எழுதியவர் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அதர்வண என்ற பெரும்புலவர் எனக் கருதுவர் பலர். இவர் இந்நூலின் ஆசிரியர் எனக் கருதுகின்றனரேயன்றி உண்மையில் இவரால் எழுதப்பட்டது அன்று என்று கருதுவர் சிலர்.

இதன்கண் 400 நியதிகள் உண்டு என்பர். இவற்றுள் சில சப்த சிந்தாமணி கூறிய நியதிகளுக்கு விளக்கமாகவும் இன்னும் சில அது சொல்லாது விட்டனவற்றிற்கு இலக்கணமாகவும் மற்றும் சில அது சொன்னவற்றிற்குத் திருத்தமாகவும் அமையும்.

இது சப்த சிந்தாமணியைப் போலவே ஐந்து பரிச்சேதங்களைக் கொண்டது. இப்பரிச்சேதங்கள் சப்த சிந்தாமணியின் வரிசை முறையிலேயே அமைந்துள்ளன. இதனால் சப்த சிந்தாமணியில் காணப்படும் கூறியது கூறல், வரன்முறையின்றி கூறல், தொடர்பின்றி கூறல், ஒரு இடத்துக் கூறவேண்டியவற்றை மற்றொரு இடத்துக் கூறல் போன்ற குற்றங்களை இதன்கண் காணலாம்.

சமிஞ்ஞபரிச்சேதம் தற்சம தற்பவங்களைப் பற்றி விளக்கமாகக் கூறும். சிந்தாமணியை அடியொற்றி இருப்பினும் தற்பவம் பற்றி விளக்கமாகக் கூறும் இந்நூல் தெலுங்கு மொழிச் சொற்கள் பற்றியும் (Desya Elements) விளக்கமாகப் பேசுதல் காணலாம். கவிஞர்களின் நூல்

களில் இருந்து மேற்கோள்கள் காட்டி விளக்கம் கூறுவதிலும் தூய தெலுங்குச் சொற்கள் பலவற்றைக்காட்டி விளக்கங்கள் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தற்பவங்கள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்று கூறும் இந்நூல் சமஸ்கிருதச் சொற்களை எடுத்தாள்வதில் தவறில்லை என்றும் சமஸ்கிருத வினை அடைகளை அவ்வாறே பயன்படுத்துவதில் குற்றம் எதுவும் இகழ்ந்து விடாது என்றும் கூறி ஆந்திர சப்த சிந்தாமணிக்கு மாறுபட்டு நிற்பதைக் காணலாம். இலக்கணத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாத கிராமியச் சொற்களையும் சில நேரங்களில் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை என்றும் கூறும்.

புணர்ச்சியைப் பற்றிய அதிகாரத்தில் எது புணர்ச்சி என்று விளக்கம் கூறுவதைக் காணலாம். நிலைமொழியின் கடையெழுத்தும் வருமொழியின் முதலெழுத்தும் இரண்டறக் கலந்து உறவாடுவதே சந்தி என்று இது கூறுவதிலிருந்து சந்தியின் விளக்கத்தைக் காண்கிறோம்.

அஜந்த பரிச்சேதம் பலவேறு மூவிடப் பெயர்கள் (வாடு, வாரு, வாரலு, தாணி, தேனி, ஏனி, எந்தரு, கொந்தரு போன்றவை) ஆக்கம் பற்றியும் சில பன்மைச் சொற்களின் (ராழு, ஆண்டரு, செல்லெண்டரு, ஆலு, ரேலு போன்றவை) ஆக்கம் பற்றியும் எண்ணுப் பெயர்களின் (பதுனேகண்டு, பண்ட்ரெண்டு, இருவதி, முப்பதி போன்றவை) ஆக்கம் பற்றியும் பலவேறு வேற்றுமை உருபுகள் பற்றியும் கூறும்.

கிரியாபரிச்சேதம் வினைச்சொற்களைப் பற்றி பரவலாகக் கூறும். வினை அடியுடன் பலவேறு விகுதிகள் எவ்வாறு இணைக்கப்படுகின்றன என்றும் உபக்கிரிதி வினைகளுக்கும் சம்ருதி வினைகளுக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லை என்றும் பலவாறுகப் பேசும்.

9.3.3 அகோபலபண்டித்தியமு

இதனை கவிசிரோபுஷணம் என்றும் அழைப்பர். கி.பி. 17-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அகோபலபதி என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் ஒரு கவிஞராகவும், அறிஞராகவும் விளங்கினார். அதர்வணுவால் எழுதப்பட்ட காரிகாவளியும் இந்நூலும் இணைந்து நின்று சப்த சிந்தாமணி கூறும் இலக்கணக் கொள்கைகளை விளக்கும் கூறும். சிந்தாமணி கூறும் இலக்கண விதிகளை இவ்வாசிரியர் விளக்கும்போது காரிகாவளியின் சூத்திரங்களைச் சட்டிக்காட்டி அவற்றிற்கும் மிக அருமையான விளக்கங்களைத் தந்து நிற்பதைக் காணும்போது காரிகாவளியை எழுதியவர் இவரே என்று எண்ணத்தோன்றும், எனக் கூறுவர் பலர். காரிகாவளியைக் குறிப்பிடாமல் சிந்தாமணியின் கொள்கைகளை விளக்குவது மிகக் கடினம் என இவ்வாசிரியர் கருதியதினாலேயே காரிகாவளியை மிக அதிகமாக எடுத்தாளுகிறார்.

இவ்வாசிரியர் அலங்கார சாஸ்திரம், மகாபாஷ்யம் போன்றவற்றில் அறிவும் ஈடுபாடும் உடையவர். இதனை இவருடைய நூலின் வழி தெரிந்து கொள்ளலாம். எவ்வாறு பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம் விரிவாக உள்ளதோ அது போன்றே தன்னுடைய நூலும் விரிவாக இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணினார். இந்நூல் பரிபாஷா, சந்தி, அஜந்தா, ஹலந்த, காரகா, கிரியா என்ற ஆறு அதிகாரங்களை உடையது. பாணினியின் நூலைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட இந்நூலில் ஆசிரியர் விருத்தி நடைபில் தன்னுடைய கொள்கைகளைச் சொல்லிச் செல்வார். சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் தெலுங்கு மொழியி் விருந்து பல எடுத்துக் காட்டுகளைத் தருவார். சிந்தாமணியையும், காரிகாவளியையும் பின்பற்றும் இந்நூலின்கண் எவ்விதமான தனித் தன்மையும் கிடையாது என்பர். எனினும் சிறந்த இலக்கண உரையாகக் கருதப்படுகிறது.

9.3.4 ஆந்திர பாஷா பூஷணமு

தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கணங்களைப் பற்றி முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். இவ்விலக்கண நூல்கள் தெலுங்குக் கவிதை நடையிலும் சூத்திர நடையிலும் ஆனவை. இத்தகைய நூல்களில் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த ஆந்திர பாஷா பூஷணமு மிக முக்கியமானது. இதுவே தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்டதில் முதல் நூலா அல்லது தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்களிலெல்லாம் பூந்தியதா இந்நூல் என்பதில் ஆசிரியர்களுடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. ஆந்திரசப்த சிந்தாமணியே முதல் இலக்கண நூலென்றும் அது கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நன்னய்யாவால் எழுதப்பட்டது என்றும் கருதினால் இந்நூலை அதற்குப் பிந்தியதாகக் கருதவேண்டும். இதன் ஆசிரியராகிய கேத்தன (Mulaghatika Ketana) தம்முடைய நூலில் தனக்கு முன்னால் தெலுங்கு இலக்கணம் எதுவும் தோன்ற வில்லை என்றும் அத்தகைய இலக்கணம் ஒன்றை எழுதிய பெருமை தனக்கே உரியது என்றும் இத்தகைய ஒரு முயற்சிக்கு மகா பாரதத்தை எழுதிய நன்னய்யா போன்ற பெரும் கவிஞர்களின் ஊக்கமும் ஆசியுமே காரணம் என்றும் கூறுவார். மேலும் இத்தகைய ஒரு பணியைச் செய்ததால் பாணினி போன்றவர்களுக்குக் கிடைத்த பெருமை தனக்குமுண்டு என்று கூறிச் செல்லுதல் காணலாம். ஆனால் பாணினியின் பெருமை இவருக்குமுரியது என்பதை அறிஞர்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை.

192 கவிதைகளாலான இந்நூல் மிகச்சிறியது. முதல் இலக்கணமானமையால் இதற்கெனத் தனியொரு பெருமை உண்டு. திட்டமிட்டு எழுதப்படாத காரணத்தாலும் வரிசைக் கிரமமாக இல்லாததாலும் இந்நூல் மக்களுடைய அதிகமாக வாழவில்லை. எனினும் தெலுங்கு இலக்கணக் கொள்கையைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் தெலுங்கு இலக்கண வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆராய்வதற்கும் இந்நூல் பயன்படும்.

வேறுபல தெலுங்கு இலக்கண ஆசிரியர்களைப் போலவே இவரும் சமஸ்கிருதம் இந்திய மொழிகள் அனைத்திற்கும் தாயெனக் கருதுவார். எனினும் தெலுங்கு மொழி தனக்கேயுரிய சில தனிப்பண்புகளைப் பெற்றுத் தனியொரு மொழியாக வாழுகிறது என்றும் கருதுவார்.

இந்நூல் தெலுங்கு மொழிச் சொற்கள் பற்றி ஆராயும். தற்பவங்
களும் தற்சமங்களும் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்றும் குறிப்பாக
சமஸ்கிருத தற்சமங்கள் எவ்வாறு உள்ளன என்றும் விரிவாகக் கூறும்.
தெலுங்கு மொழிச்சந்தி, வேற்றுமை உருபுகள், தொகைப் பெயர்கள்
(Compounds) வினைச் சொற்கள் என்பன போன்றவைபற்றிச் சுருக்க
மாக சில செய்திகளை இதன்கண் காணலாம்.

இவர் திக்கண்ணாவின் மாணவர். தன்னுடைய மற்றொரு நூலான
தசகுமார சரிதத்தைத் திக்கண்ணாவுக்குக் காணிக்கையாகச்
செலுத்தியுள்ளார். இதிலிருந்து இவர் திக்கண்ணாவின் பேரில்
கொண்டிருந்த அன்பும் பாசமும் விளங்கும்.

9.3.5 காவியாலங்கார சூடாமணி (Kavyāḷankāra Cūḍamaṇi)

இது 15-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இலக்கண நூல். இதனை இயற்றியவர் வின்னகோட்ட பெத்தன்கு (Vinnakoṭṭa Peddana). இந்நூல் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்கள் மட்டுமன்றி அணி, யாப்பு போன்றவற்றைப் பற்றியும் பேசுவது. ஒரு சிறந்த கவிஞனாக விளங்க வேண்டுமெனின் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்கள் மட்டுமல்லாமல் யாப்பு, அணி போன்றவற்றிலும் சிறந்த புலமை இருக்க வேண்டும் என்று இவ்வாசிரியர் கருதுவார். எழுத்து, சொல்லைப்பற்றி ஒன்பதாவது அதிகாரத்தில் 171 கவிதைகளில் இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாசிரியர் பிராக்கிருத மொழிகளில் ஒன்றே தெலுங்கு என்றும் எனவே தெலுங்குமொழி இலக்கணம் பிராக்கிருத மொழி இலக்கணத்திலிருந்து மாறுபட்டதன்று என்று கருதுவார். இத்தகைய நிலையை முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று பல இலக்கண ஆசிரியர்களிடம் காணலாம்.

இந்நூலின் கண் தற்சமம், தற்பவம், சந்தி போன்றவற்றைப் பற்றியும் எண், திணை, வேற்றுமை, தொகைப் பெயர்கள் (compound) போன்றவற்றைப் பற்றியும் சுருக்கமாக விளக்கிச் சொல்லுவார்.

9.3.6 சந்தோதற்பணமு (Chandro Darpaṇamu)

கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அமா அனந்தாமாத்தியா (Anantā Mātya) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இது யாப்பை பற்றியது எனினும் இதன் இறுதிப் பகுதியில் சில இலக்கண கொள்கைகள் விவாதிக்கப் படுதல் காணலாம்.

9.3.7 கவிஜன சஞ்சீவனி (Kavijana Sanjivani)

கி.பி. 16-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்நூல் முத்தராஜ் ராமனா (Muddaraju Ramana) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இந்நூல் முற்றுப்பெறாத ஒன்று. வெளிவந்துள்ள நான்கு அத்தியாயங்களில் கடைசி மூன்று அத்தியாயங்களும் இலக்கணத்தைப் பற்றியவை. இவற்றுள் வேற்றுமை, தொகைப் பெயர்கள் (Compounds), புணர்ச்சி விதிகள் ஆகியவை பற்றி பேசப்படுகிறது. பல வழிகளில் குறையுடையதாயினும் முதன் முதலாக தெலுங்கு இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகளைத் தந்து இலக்கணம் எழுதிய பெருமை இந்நூலுக்கு உண்டு. இதன் பின்னர் இம்முறையை அப்பகவி போன்றவர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர்.

9.3.8 கவிலோக சிந்தாமணி (Kavilōka Cintāmaṇi)

வெல்லங்கி தாதம்பட்டு (Vellanki Tatambhatṭu) என்பவரால் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் இன்னும் கைப்பிரதியாகவே உள்ளது. இந்நூலாசிரியர் பலவேறு மொழிகளைத் தெரிந்தவர் எனத் தம்மைக் கூறிக் கொள்வார். எனினும் இந்நூல் அத்துணை சிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை. பாஷாதிசாரம் என்ற அதிகாரத்தில் சில ஒலியியல் குறிப்புக்களையும் சொற்வரலாற்று வகைகளையும் வேற்றுமைகளையும் பற்றி குறிப்பிட்டிருச் செல்லுவார் இவ்வாசிரியர்.

9.3.9 அப்பகவியமு (Appakaviyamu)

காக்குனூரி அப்பகவி (Kakunuri Appakavi) என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் கி.பி. 17-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியை அடியொற்றிய இது இதற்கு முன்னர் வந்த பலவேறு இலக்கண நூல்களின் கொள்கைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருள்ளது. தெலுங்கு மொழிக்கு விரிவானதொரு இலக்கணத்தை எழுத இவர் எண்ணினார் என்றும் ஆனால் ஐந்து அதிகாரங்களையே முடிக்க முடிந்தது என்றும் தெரிய வருகிறது.

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி தெலுங்கு இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுக்கள் தந்து தமது கொள்கைகளை வலியுறுத்துவார் இவர். சிறந்த அறிவும் ஆற்றலும் கொண்ட இவ்வாசிரியர் தானாகவே சில உதாரணங்களையும் தந்துள்ளார் இந்நூல் எழுத்து, சொல் இலக்கணம் மட்டுமன்றி யாப்பு அமைதி பற்றியும் பேசுதல் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

9.3.10 ஆந்திர கௌமுதி (Andhra Kāṁuḍi)

17-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்நூல் கணபவரபு வெங்கடபதி கவி (Ganapavarapu Venkatapati Kavi) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. சீசா யாப்பிலான இந்நூலின் இறுதி அதிகாரமே மிகச் சிறப்புடையது என்பர்.

இந்நூல் தெலுங்கு சொற்களின் சந்தி, வேற்றுமை, இடைச் சொற்கள் (Indeclinables) ஆகியவை பற்றியும் ஓரளவு கூறிச் செல்லும். ஐந்து அதிகாரங்களில் சமஸ்கிருத போக்கைப் பின்பற்றி இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. வினைச்சொற்கள், பெயர்ச்சொற்கள், தொகைப் பெயர்கள் (Compound) போன்றவற்றைத் தனித்தனி அதிகாரங்களில் விளக்கிச் சொல்லுவார் இவ்வாசிரியர். தான் கூறும் இலக்கணக் கூறுகளுக்குத் தாமே எடுத்துக்காட்டுகளைத் தந்து நிற்பார் இவர்.

சமஸ்கிருத இலக்கணங்களின் செல்வாக்கு எத்துணை அளவு தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்களில் புகுந்துள்ளது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது இந்நூல்.

9.3.11 சர்வலக்ஷண சார சங்கரகமு (Sarvalakṣhṇa Sara Saṅgrahamu)

கூச்சிமஞ்சி திம்மகவி (Kucimanci Timmakavi) என்பவரால் 18-ஆவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியின் கொள்கைகளை ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டி செல்லுதலைக் காணலாம். முதல் அதிகாரத்தில் வேற்றுமை

போன்றவற்றையும் இரண்டாவது அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்ட சில சொற்களின் பண்புகள் பற்றியும் கூறும் இந்நூல். எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களை விட யாப்பிலக்கணமே இந்நூலில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது.

9.3.12 கவிசம்ஸய வீச்சேதம் (Kavi Samsaya Vicchedam)

அடிதமு சூரகவி (Adidamu Sura Kavi) என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 18-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. தற்புவம் பற்றி இது பரக்கப் பேசும். மூன்றாவது அதிகாரமாக அமைந்துள்ள இதுவே இந்நூலின் கருவாகக் காணப்படுகிறது.

9.3.13 கவிஜனஞ்ஜனமு (Kavijanjanamu)

பலாரி நரசிம்மராசு (Balari Narasimharaju) என்பவரால் 19-ஆவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் ஆந்திரசப்த சிந்தாமணியின் மொழிபெயர்ப்பு என்பர் சிலர். எனினும் விரிவான விளக்கங்களையும் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டுகளையும் கொண்டு காணப்படும் இந்நூலின் கண் பல இலக்கணக் கொள்கைகள் கவிதை வடிவில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

9.3.14 ஆனந்தரங்கராட்டுச்சந்தமு (Ananda Rangarat Chandamu)

ஆனந்த ரங்க கவி (Ananda Ranga Kavi) என்பவரால் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இது யாப்பமைதியைப் பற்றி விளக்கமாகப் பேசும் நூல். 4-ஆவது அதிகாரத்தில் ஓரளவுக்குச் சில இலக்கணக் கொள்கைகள் கூறப்படுகின்றன.

9.3.15 பத்தியாந்தர வியாகரணமு (Padyandhra Vyakaranamu)

பரவஸ்த்து சின்னய சூரி (Paravastu Cinnaya Suri) என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் முற்றுப்பெறாத ஒரு நூல். பாலவியாகரணத்தை எழுதுவதற்கு முன்னால் கவிதை வடிவில் எழுதப்பட்ட முதல் அதிகாரம் 48 கவிதைகளுடன் முடிவடைகிறது.

இப்பெயரில் மல்லம்பள்ளி மல்லிகார்ஜுன சாஸ்திரி (Mallampalli Mallikarjuna Sastri) என்பவரால் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல் ஒன்றையும் காணலாம். கவிதை வடிவிலும் சூத்திர வடிவிலும் எழுந்த இந்நூல் 4 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. எழுத்து (Orthography) சொல் வரலாறு (Etymology) வாக்கிய அமைப்பு, யாப்பமைதி என்ற நான்கு பகுப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்நூலின்கண் ஆங்கில மொழி இலக்கணத்தின் செல்வாக்கினை நன்கு காணமுடியும்.

9.3.16 பாலவியாகரணமு

கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சின்னய சூரி (1858) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இது தெலுங்கு மொழியில் சூத்திர நடையிலும் உரைநடையிலும் ஆன நூல். சூத்திரநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் இதுவே முதல் நூல். இந்நூலின்கண் குறிப்பிடப்படும் இலக்கண விதிகள் சுருக்கமாக தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் ஆந்திரசப்த சிந்தாமணியை விடவோ அல்லது காரிகாவரியை விடவோ சிறந்தது அன்று எனினும் சொல்வதைத் தெளிவாக வரிசைப்படுத்தி ஒழுங்காகக் கூறுவதில் சிறந்து விளங்குகிறது என்பர். நன்னய்யா, திக்கண்ணா, எரபிரகடா ஆகியோரின் நூல்களில் காணப்படும் மொழி நிலையைப் பற்றி இது கூறுகிறது.

தெலுங்கு இலக்கண உலகில் இது சிறந்ததொரு இடத்தைப் பெறும். இதற்கு வெங்கடராம சாஸ்திரி, சீதாராம சாஸ்திரி போன்ற வர்களால் எழுதப்பட்ட பல விளக்க உரைகள் உள்ளன.

இந்நூல் பத்து அதிகாரங்களையும், 465 குத்திரங்களையும் கொண்டது. சம்ரீயா பரிச்சேதம், தத்சம பரிச்சேதம், சந்திப்பரிச்சேதம், ஆச்சிக பரிச்சேதம், கரகப் பரிச்சேதம், சமாச பரிச்சேதம், தத்திதப் பரிச்சேதம், கிரியாப் பரிச்சேதம், கிரதந்தப் பரிச்சேதம், பிரகர்ணகப் பரிச்சேதம் என்ற பத்து அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது. முதல் அதிகாரம் தெலுங்கு எழுத்துக்கள் பற்றியும், சமஸ்கிருத பிராகிருத எழுத்துக்கள் பற்றியும் விரிவாகப் பேசும். தெலுங்கு எழுத்துக்களை உயிர் எழுத்து, மெய் எழுத்து என்று பிரித்து, மெய்யெழுத்துக்களை வல்லின எழுத்துக்கள், வல்லின இசைஒலி (voiced), பிற எழுத்துக்கள் எனப் பிரிப்பதைக் காணலாம். தெலுங்கு மொழிச் சொற்களை சமஸ்கிருதம் அல்லது பிராகிருத மொழிச் சொற்களில் இருந்து வந்தவை (தற்சமம்) சமஸ்கிருத பிராகிருத மொழியிலிருந்து உருவாகி தெலுங்குப் பண்பைக் கொண்டவை தெலுங்கு மொழிச் சொற்கள், பேச்சுமொழிச் சொற்கள், என நான்கு வகையாக பிரித்துள்ளார் இவ்வாசிரியர். மூன்றாவது அதிகாரத்தில் சமஸ்கிருத பிராகிருத மொழிச் சொற்களை எவ்வாறு தெலுங்கு படுத்துவது என்றும், சமஸ்கிருதச் சொற்களின் பண்பு பற்றியும் ஆச்சிகப் பரிச்சேதத்தில் தெலுங்குப் பெயர்சொற்களின் அமைப்புப் பற்றியும் மூலிடப் பெயர்கள் பற்றியும் வேற்றுமை, எண், திணை போன்றவைகள் பற்றியும் பரக்கப் பேசும்.

காரகப் பரிச்சேதத்தில் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் எவ்வெவ் விளைச் சொற்கள் எவ்வெவ்வாறு வருகின்றன என்பது பற்றியும் எந்தெந்த வேற்றுமை எந்தெந்த பொருளில் வருகின்றன என்பது பற்றியும் இவ்வாசிரியர் விளக்கிச் சொல்லுவார்.

9.3.17 சீரெளடவீயாகரணமு

இது சீதாராமாச்சாரியுலு என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இவரை சின்னய குரியின் மாணவர் என்று குறிப்பிடுவர் பலர். பாலவீயாகரணத்தைப் போலவே இதுவும் தெலுங்கு பண்டிதர்களிடையே சிறந்த செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குகிறது. பாலவீயாகரணத்தை அடி ஒற்றி எழுதப்பட்டது இந்நூல். அந்நூலில் காணப்படாத பல செய்திகளைக் கூறி நிற்கும். தொடரியல் பற்றி இந்நூல் பேசுவது

குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். சின்னய சூரியின் நூலினைப் போலவே, இந்நூலும் பத்து அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சம்வீர பரிச்சேதம் (15) சூத்திரங்கள்) சந்திப் பரிச்சேதம் (23) சப்த பரிச்சேதம் (116) காரகப் பரிச்சேதம் (27) சமாச பரிச்சேதம் (43) தத்திதப் பரிச்சேதம் (19) கிரியாப் பரிச்சேதம் (35) கிரதந்தப் பரிச்சேதம் (7) வாக்ய பரிச்சேதம் (23) முக்த லட்சண விவேச்சண பரிச்சேதம் (5) ஆகிய பத்து அதிகாரங்களையும் முந்நூற்று பதினான்கு சூத்திரங்களையும் கொண்டது இந்நூல். இவ்வதிகாரங்களும், பாலவியாகரணத்தில் காணப்படும் அதிகாரங்களும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பினும், பாலவியாகரணம் சொல்லாத பல புதிய செய்திகளை இந்நூல் கூறக் காணலாம். எனவே இதுவும் பாலவியாகரணமும் இணைந்து நிற்பின் முழுமை பெற்று நிற்கும்.

9.4 கன்னட மொழி இலக்கணங்கள்

மிகப் பழங்காலந்தொட்டே கன்னட மொழியினர் இலக்கண ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளமையைக் காணலாம். எழுத்து, சொல் யாப்பு, பொருள், அணி என்ற ஐந்துவகை இலக்கணங்களிலும் இவர்கள் நாட்டம் மிகக் கொண்டிருந்தனர். இம் மொழியின்கண் தோன்றியுள்ள பல இலக்கணங்களில் நிருப்பத்துங்க மன்னன் அவையில் தோன்றிய கவிராஜ மார்க்கமும், நாகவர்மாவால் (II) எழுதப்பட்ட காவ்யாவலோகனா, பாஷாபூஷனா ஆகிய இலக்கணங்களும் கேசிராஜா எழுதிய சப்தமணி தர்ப்பனாவும், பட்டா கலங்கா எழுதிய கர்நாடக சப்தாநுசாசனாவும் மிகச் சிறந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. கன்னட இலக்கணங்கள் பொதுவாக சமஸ்கிருத மொழி இலக்கணங்களின் சொல்வாக்கினைக்கொண்டு விளங்குகின்றன. பாணினியின் இலக்கணம் கன்னட இலக்கணங்களில் தன்னுடைய செல்வாக்கினைப் பதித்திருப்பதை நன்கு காணமுடியும். இது போன்றே வேறுபல சமஸ்கிருத இலக்கணங்களும் (அதிலும் குறிப்பாக காத்தந்தரா இலக்கணமும்) இது போன்றே பிராக்கிருத மொழி இலக்கணங்களும் தம்முடைய செல்வாக்கினை நிலை நிறுத்தி உள்ளன. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே தொல்காப்பியம் தமிழ் நாட்டில் தோன்றியிருப்பிலும், தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளின் செல்வாக்கினையோ, அவை பற்றிய அறிவையோ, கன்னட இலக்கண ஆசிரியர்களிடம் காணமுடிவதில்லை. இதுபோன்றே, தெலுங்கு மொழி இலக்கணங்கள் பற்றிய குறிப்பும், இந்நூல்களில் இல்லை. பட்டாகலங்கா தன்னுடைய நூலில் பதினெட்டுக்கும் மேலான மொழிகளைப் பற்றியும் பலவேறு சமஸ்கிருத இலக்கணங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டாலும் கூட தமிழ், தெலுங்கு இலக்கணங்களைப் பற்றி எங்கும் குறிப்பிட்டாரில்லை.

கன்னட நாட்டில் தோன்றிய முதல் இலக்கண நூல் சமஸ்கிருத மொழிக்குரிய இலக்கணம் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஜெயநேந்திரா (Jainendra) என்று அழைக்கப்படும் இந்நூல் இம்மக்களின் இலக்கண ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது. தேவநந்தி பூஜ்ய பாதா என்பவரால் எழுதப்பட்ட இவ்விலக்கண நூல் சமஸ்கிருத இலக்கணங்களுள்ளும் மிகச் சிறந்த ஒன்றாகக் கருதப்

படுகிறது. இதிலிருந்து இம்மக்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் எத்தனை அளவு ஈடுபாடும் அறிவும் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

நாகவர்மா, கேசிராஜா, பட்டாகலங்கா ஆகியோர் கன்னட மொழிக்குரிய இலக்கணங்களை எழுதியிருப்பினும் கன்னடம், சமஸ்கிருதமும் பிராக்கிருதமும் கலந்த ஒரு மொழியே என்றும் அம்மொழிக்கே அவர்கள் இலக்கணம் எழுதுகின்றனர் என்றுமே எண்ணினர். கர்நாடகசப்தா என்று இவர்கள் குறிப்பிடுவதெல்லாம் சமஸ்கிருதமும் பிராக்கிருதமும் கலந்த சொற்களையே. இவர்களுக்குத் தெரிந்த சமஸ்கிருத இலக்கணத்தில் கன்னட மொழியின் இலக்கணத்தைப் பொருத்திக் காண்பதே இவர்களுடைய எண்ணமாக இருந்தது என்று கருதுவர் பலர். கிரேக்க மொழி இலக்கணத்தில் இலத்தீன் மொழியைப் பொருத்திப் பார்த்தமையையும் பின்னர் இலத்தீன் மொழி இலக்கணத்தில் ஆங்கிலம் பிரஞ்சு போன்ற பல மொழிகளின் இலக்கணங்களைப் பொருத்தி இலக்கணக் கொள்கைகளை உருவாக்கினமையும் நாம் அறிவோம்.

கன்னட மொழியின் முதல் இலக்கணமாக (எழுத்து, சொல்) கருதப்படுகின்ற பாஷா பூஷணம் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. சமஸ்கிருத இலக்கணக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி எழுதிய காரணத்தால்தான் நாகவர்மா இதனைச் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதினார் என்று சிலரும் இந்திய நாட்டின் பொதுமொழியாக சமஸ்கிருதம் இருந்தமையால் இவ்வாறு எழுதினார் என வேறு சிலரும் கருதுவர். இதனால்தான் சமஸ்கிருத இலக்கணக் கலைச் சொற்களையும் அப்படியே இவர் கையாண்டார். மேலும் பிராகிருத மொழிகளுக்கு இலக்கணம் கண்ட பலரையும் இவர் இவ்வழியில் பின்பற்றியிருக்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கும் வழியுண்டு.

கேசிராஜா கன்னடத்தில் தன்னுடைய நூலை எழுதியபோதிலும் அதன் பின்னர் தோன்றிய கர்நாட்டக சப்தாநுசாசன சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பது வடமொழியின் செல்வாக்கினைக் காட்டும். குரத்தி நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் (சப்தாநுசாசன) கன்னடமொழி, இலக்கணம் போன்றவற்றை எழுதுவதற்குத் தகுதியுடையதுதானா என்று விவாதித்துப் பின்னர் தகுதியுடையதுதான் என்று முடிவு கட்டுவதும் எனினும் இந்நூலாசிரியர் தன்னுடைய நூலை சமஸ்கிருதத்தில் எழுதுவதும் குறிப்பிடத்தக்க செய்திகள். மேலும் இந்நூலாசிரியர் சமஸ்கிருத

கிருத சொற்களையே கன்னடச் சொற்கள் எனக் கருதுவார். காரணம், அவை உன்னட மொழியில் இரண்டற கலந்து விட்டதும் தான் என்றும் விவாதிப்பார். சமஸ்கிருத இலக்கணத்திற்கும் கன்னட இலக்கணத்திற்கும் அதிகம் வேற்றுமை இல்லை என்றும் எனவே சமஸ்கிருதத்திற்குச் சொல்லியவை கன்னடத்திற்கும் பொருந்தும் என்றும் கூறுவார்.

கன்னட மொழி இலக்கணங்களை நோக்கினால் சமஸ்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு நன்கு விளங்கும். சொற்களைப் பிரிப்பதிலும் சந்தி விதிகளைக் கூறுவதிலும் வேற்றுமைகளைப் பற்றி பேசுவதிலும் இம்மொழி இலக்கணங்கள் ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. இத்தகைய ஒரு செல்வாக்கு கவிராஜ மார்க்கத்தின் காலத்திற்கு முன்னாலேயே நிகழ்ந்து விட்டது எனக்கருதலாம். நாகவர்மா, பட்டாகலங்கா போன்றவர்கள் பாணினியின் பல சூத்திரங்களை அவ்வாறே கையாளுவதும், சில சூத்திரங்களை ஒரு சில மாற்றங்களுடன் கையாளுவதும் பாணினிக்கு எழுந்த உரைகளில் காணப்படும் அதே எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருவதும் இந்நிலையை நன்கு காட்டும்.

எனினும் கன்னட இலக்கண ஆசிரியர்களிடம் சில தனித் தன்மைகளையும் காணமுடியும். பட்டாகலங்கா சில சூத்திரங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது இந்நிலையைக் காணலாம்.

9.4.1 கவிராஜ மார்க்கம்

கன்னட மொழி நூல்களுள் மிகவும் பழைமையானது இதுவே என்பார். கி.பி. 9 ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் இந்நூல் (850) ஒரு இலக்கணநூல் என்பதும், எனவே இக்காலத்திற்கு முன்னாலேயே கன்னடமொழி சிறந்த ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதும், இங்கு குறிப்பிடத்தக்கச் செய்திகள். மேலும் இந்நூலின் கண்ணோளையே சிறந்த பல ஆசிரியர்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதும், அவர்களுள் பலர் கவிதைகளை ஆக்கிய புலவர்கள் என்பதும், உரைநடைகள் எழுதிய புலவர்கள் சிலர் என்பதும் இந்நூல் தரும் செய்திகள் ஆகும்.

தொல்காப்பியத்தைப்போல அன்றி இந்நூல் யாப்பு, அணி ஆகியவற்றை மட்டுமே பேசுதல் காணலாம். இந்நூல் மூன்று பரிச்

சேதங்களைக் (Chapters) கொண்டது. முதல் பரிச்சேதம் கன்னடநாடு, கன்னட மொழி, கன்னட நாட்டு மக்களின் திறன் போன்ற பல்வேறு கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. மேலும் இந்நூல் அக்காலத்து அரசியல் சூழ்நிலை, நிரூபித்துங்க மன்னரின் புகழ் போன்ற இன்னொரன்ன செய்திகளைக் குறித்து செல்லல் காணலாம். கன்னடநாட்டு அறிஞர்கள் மட்டுமன்றி ‘‘கன்னட நாட்டு மக்களும் கவிதைகளை அனுபவிப்பதிலும் நுணித்து அறிந்து கொள்வதிலும் வல்லவர்கள் என்றும், இந்நாட்டு மக்கள் சிறந்த வீரர்களாகவும், ஐயுடையவர்களாகவும், செல்வர்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும் குறித்துச் செல்லும் இந்நூல் கன்னட இலக்கணம் சம்பந்தமாக சில வரையறைகளையும், சில நியமங்களையும் பேசிச் செல்லும். இந்நூல் வடமொழி இலக்கண ஆசிரியராகிய தண்டியின் கவியா தர்சத்தை அடியொட்டியது என்றாலும் கன்னட மொழியின் பண்பு, அதன் தனிநிலை ஆகியவற்றை எல்லாம் கூறி மூலத்திலிருந்து பலவேறு நிலைகளில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. குறிப்பாக முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களும் மூலத்திலிருந்து காணப்படுகின்றன என்றும், ஆனால் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் வேறுபாடு குறைந்து காணப்படுகிறது, என்றும் கூறுவர். பொதுவாகத் தண்டி ஆசிரியரை அடியொட்டியிருந்தாலும், தான் எடுத்துக்கூறும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் சொல்லும் முறை, முதலியவற்றில் எல்லாம் ஒரு தனித்தன்மை காணப்படுகிறது என எண்ணலாம்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் நிரூபித்துங்க மன்னனே என எண்ணினர் பலர். ஆனால் நிரூபித்துங்க அரச அவையில் வாழ்ந்த ஸ்ரீவிஜயன் என்பாரே இந்நூலின் ஆசிரியர் என இப்போது கருதுபவர்கள். கி.பி. 814 முதல் 877 வரை ஆண்ட இம்மன்னரின் புகழ்பற்றி இதன்கண் பரக்கக்கூறுதல் காணலாம். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும் ‘நிரூபித்துங்கதேவனுக்கு இணையான கவிபாஜ மார்க்கம்’ என்பது போன்று வருவதனை எடுத்துக்காட்டி அரசன் தானே செய்திருப்பான் ஆயின் தன்னையே புகழ்ந்திருக்க மாட்டான் என்றும், அதனால் ஸ்ரீவிஜயனே இதன் ஆசிரியர் எனவும் கூறுவர்.

கவிராஜ மார்க்கத்தில் பலவேறு புலவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளமை நினைவுகூரத்தக்கது. சாமந்த பத்ரா, கம்பரமேஷ்டி, பூஜ்யபதி ஆகிய புலவர்களைப்பற்றி இந்நூல் குறிப்பிடாவிடினும் வேறு

பல கன்னட இலக்கியங்கள் இப்புலவர்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் கவிராஜமார்க்கமோ விமலா, உதயா, நாகார்ச்சுணா, ஜெயபந்து, தூர்பனிதா, ஸ்ரீவிஜயா ஆகிய புலவர்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருச் செல்லுதல் காணலாம். இதனால் கவிராஜமார்க்கத்திற்கு முன்பே சிறந்த ஒரு இலக்கிய பாரம்பரியம் கன்னட நாட்டில் வளர்ந்து வந்தது என நம்பலாம்.

9.4.2. சந்தோம்புதி

கி.பி. 10-ஆம் (990 A.D.) நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. முதல் நாகவரம்ன் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இதனைச் சந்தோம்பு ராசி, நாகவரம் சந்தசு என்றும் அழைப்பர். சந்தோம்புதி என்னும் தொடர் சந்தங்களின் அல்லது யாப்பமைதியின் கடல் எனப் பொருள்படும். கன்னட யாப்பிலக்கணம் பற்றிக் கூறும் நூல்களில் இது மிகவும் சிறந்தது என்பர். கன்னட மொழி இலக்கண ஆசிரியர்கள் பலர் யாப்பமைதிக் கடல் பற்றிப் பேசுவதும் யாப்பருங்கலக்காரிகை கன்னட மொழியில் எழுந்த குணகாங்கிதம் என்ற நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது.

சமஸ்கிருத யாப்பினை அடியொற்றியே இந்நூலும் ஆக்கப் பட்டுள்ளது எனினும் இந்நூலின்கண் பல தனிச்சிறப்புக்களையும் காண முடியும். கன்னட மொழியினர் கல்வெட்டுக் காலத்திலேயே (5-ஆம் நூற்றாண்டு) சிறந்த பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளமை காணலாம். கவிராஜ மார்க்கத்தில் காணமுடியாத பல கவிதை வகைகளைப் பற்றி இந்நூல் கூறுவதும் அவற்றிற்குத் திருந்திய விளக்கங்களையும் எடுத்துக்காட்டுகளையும் தந்து நிற்பதும் இதன் தனிச் சிறப்பாகும். ஒரே கவிதையில் இவையனைத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவார் இவ்வாசிரியர்.

இது ஆறு அதிகாரங்களைக் கொண்டது. கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளில் விஷ்ணு, சீவன், கணபதி, சக்தி, ஞாயிறு ஆகிய தெய்வங்களை வாழ்த்துகிறார். பின்னர் தான் இந்நூலை எழுதுவதற் குரிய காரணங்களைத் தருவதுடன் ஆசிரியரின் வம்சாவளியையும் பற்றிக் கூறுவார். செய்யுள் நடை சிவனால் பாறுவதிக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது என்றும் பாறுவதியிடமிருந்து பிங்களா என்பார்

கற்றுக்கொண்டார் என்றும் பின்னர் உலகில் அது பரந்தது என்றும் கூறுவார் ஆசிரியர். பின்னர் செய்யுட் கடலிலிருந்து சிலவற்றைத் தன் மனைவிக்குக் கூறுவதுபோல் செய்யுள் இலக்கணம் கூறுவார். மனைவியைப் பல்வேறு வகையான பெயர்களால் அழைத்து நூல் போக்கினைத் துடிப்புள்ளதாகக்கிச் செல்லும் திறன் வியக்கத்தக்கது.

பின்னர் உள்ள அதிகாரங்களில் கன்னட மொழியில் காணப்படும் பல வேறு செய்யுள் வகைகளின் இலக்கணம் கூறுவார். விருத்தங்களின் வகைகள், அசைகள், அவற்றின் வகைகள், தேசியச் செய்யுள்கள், கணங்கள் போன்றவை பற்றியும் செய்யுள்களை எவ்வாறு அலகிட்டு ஆராய்வது என்பவை பற்றியும் கூறிச் செல்லும் இந்நூல்.

பாணவின் காதம்பரி நூலை அடியொற்றி கர்நாட்டக காதம்பரி என்ற நூலையும் இவ்வாசிரியர் எழுதியுள்ளார். சம்பு நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் (பாணவின் நூல் உரைநடையில் எழுதப்பட்டது) பாணவின் நூலில் காணப்படாத பல புதிய செய்திகளைக் கொண்டிருப்பதுடன் அவசியமில்லாத பல விளக்கங்களை விளக்கி கட்டுக்கோப்புடன் கொண்டு செல்லக் காணலாம்.

ஆந்திராவைச் சார்ந்த கிருஷ்ண மாவட்டத்தில் வெங்கிப்பள்ளு என்ற ஊரில் பிறந்த இவர் தன்னுடைய பரம்பரையைப் பற்றியும் முன்னோரைப் பற்றியும் பெருமையாகப் பேசுவதுடன் தனக்கு நிகர் யாரும் இல்லை எனவும் கூறுவார். போரிலும், உண்மையிலும் ஓழுக்கத்திலும் தனக்கு நிகர் தானே எனத் துணிவுடன் கூறும் இவருடைய நூல் இன்றும் சிறந்து விளங்கக் காணலாம்.

9.4.3 காவியாவலோகனா

இரண்டாவது நாகவர்மனால் எழுதப்பட்ட இந்நூலும் கன்னட அலங்காரம் பற்றியது. இதன் முதல் அதிகாரம் கன்னட இலக்கணம் பற்றிப் பேசும். கி.பி. 12-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நாகவர்மன் ஜகதேகமல்லா என்ற சாளுக்கிய மன்னனால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். தாமோதரா என்பாரின் புதல்வராகத் தோன்றிய இவர் ஜைன மதத்தைச் சார்ந்தவர். கவிதா குணோதயா என்று பட்டம் கொண்ட ஜன்னா என்ற கவிஞரின் ஆசிரியர். காவியாவலோகனாவைத் தவிர

கர்நாட்டகபாஷா பூஷணு என்ற இலக்கண நூலையும் வஸ்து கோஷா என்ற நூலையும் எழுதியவர். கன்னட மொழியில் வழங்கும் சமஸ்கிருதச் சொற்களுக்குக் கன்னட மொழியில் பொருளும் அச் சொற்கள் கன்னட மொழியில் பயன்படுகின்ற முறையும் கூறுவது வஸ்து கோஷா. இவை தவிர சந்தோவிசிதி என்ற நூலையும் எழுதினதாகக் கூறுவர். இந்நூல் கிடைக்கவில்லை.

காவியாவலோகன கவிராஜமார்த்தகதைப் போலன்றி கன்னட மொழி, எழுத்து, சொல், இலக்கணம் பற்றியும் பேசுதல் காணலாம். ஒரு மொழியின் அலங்காரம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டின் அம்மொழியின் எழுத்து, சொல் இலக்கணம் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்பது இந்நூலின் எண்ணம். இதனால்தான் அலங்காரம் பற்றி பேசுவதற்கு முன்னாலேயே எழுத்து, சொல் இலக்கணம் பற்றி ஒரு அதிகாரத்தில் இவர் குறித்துச் சொல்சூர். இவருடைய இலக்கணக் கொள்கைகள் பிறநூல்களைப் பின்பற்றியது அல்ல என்பதும், இக்கொள்கைகள் பிற கன்னட நூல்களை நோக்க சிறந்துள்ளன என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

இலக்கணம் பற்றிய அதிகாரத்தில் எழுத்து, வடிவம், புணர்ச்சி (சந்தி), பெயர்ச்சொல் (நாமா), தொகைகள் (சமாஸா), derivation (தத்திதா), பயனிலை (ஆக்யாதா) என்ற ஆறு பிரிவுகையுடையது.

9.4.4 பாஷா பூஷணு

இதுவும் இரண்டாவது நாகவர்மாவால் எழுதப்பட்டது. 280 சூத்திரங்களைக் கொண்ட இந்நூல் சூத்திர நடையில் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூல் எழுத்துவடிவம், புணர்ச்சி, வேற்றுமை (விபக்தி), வேற்றுமைத் தொடர்பு (காரகா), சொல்வகைகள் (ஸப்தாரீதி), தொகைகள் (ஸமாஸா), derivation, பயனிலை, இடைச்சொற்கள் (அவ்யாய நிர்ப்பண), interjections (நிபாதா) என்ற பத்து அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

காவியாவலோகனுவின் ஒரு அதிகாரமாக காணப்படுகின்ற இவரது இலக்கணக் கொள்கைகளை பாஷா பூஷணமாக விரிந்து

வளர்ந்துள்ளது என நம்பலாம். கன்னட மொழியில் இவ்விலக்கண நூலே எழுத்து, சொல் இலக்கணம் பற்றிய முதல் இலக்கண நூலாகக் கருதப்படுகிறது. சமஸ்கிருத நூற்களை அடியொற்றியிருப்பினும், இவ்விலக்கண நூல் தனித்தன்மை பலவற்றைக் கொண்டு காணப்படுகிறது. கன்னட மொழியைப் பல நிலைகளிலிருந்து இவர் ஆராய்ந்துள்ளார். உலகில் காணப்படும் எல்லா மொழிகளும், சமமானவைகளே என்றும், புனிதத் தன்மைபுடையனவென்றும் கருதுவார் இவர்.

9.4.5 சப்தமணிதர்ப்பண

கி. பி. 1275-இல் கேசிராஜாவினால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் கன்னட இலக்கண நூல்களில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு முழுமை பெற்ற இலக்கண நூலாகவும் இது விளங்குகிறது. பல இலக்கண நூல்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் இந்நூல் கன்னடத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பலவழிகளில் கவிராஜமார்க்கத்தை இது பின்பற்றியிருந்த போதிலுங்கூட கன்னட மொழியில் காணப்படுகின்ற பலப்பல புதிய செய்திகளைத் திரட்டித் தெளிவான கன்னட மொழியில் சூத்திர நடையில் எழுதிய பெருமை இந்நூல் ஆசிரியரைச்சாரும்.

இந்நூல் 337 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. புணர்ச்சி, பெயர்ச் சொற்கள், தொகைகள், ஆக்க உருபுகள், பயனிலை அல்லது வினைச் சொற்கள், வேர்ச் சொற்கள் (தாது), சமஸ்கிருதச் சொற்கள் (அபப் பிரம்ஸ), வேற்றுமை ஏலாச் சொற்கள் (அவ்யய) என்ற எட்டு அதிகாரங்களைக்கொண்டு விளங்குகிறது இந்நூல். அதிகார முறைவைப்புக்களையும் ஆசிரியர் தரும் எடுத்துக்காட்டுக்களையும் நோக்கின், நாகவர்மாவின் காவியாவலோகனுவை இவர் பின்பற்றியுள்ளார், என்பது தெரியவரும்.

எழுத்து வடிவங்களைப்பற்றி இவர் தனியே பேசாவிடினும் புணர்ச்சி பற்றிப் பேசும்போது அவற்றைக் குறிப்பிடுவார். கன்னட எழுத்துக்களில் ள, ழ, ர, ற போன்ற எழுத்துக்களின் தனித்தன்மை பற்றியும் அவை எங்கெங்கே வருகின்றன என்பது பற்றியும் குறிப்

பிட்டுச் செல்வார். இது போன்ற தொகைகள் பற்றிப் பேசும்போது கன்னடத் தொகைகள் பற்றியும் வடமொழியிலும் கன்னட மொழியிலும் காணப்படும் தொகைகள் பற்றியும் அவைகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்பது பற்றியும் விளக்கமாகச் சொல்வதை சப்தமணி தர்ப்பனாவில் காணலாம்.

சொல்லியல் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது தமிழ் மொழி இலக்கணங்களைப் போன்றே பெயர், வினை எனப் பகுத்து விளக்கமாக அவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறிச் செல்வார் இவ்வாசிரியர். இவர் வேற்றுமைகளை எழுவாய் 'ஐ' வேற்றுமை (மரம்), 'ஆல்' வேற்றுமை (மரத்தின்) 'கு' வேற்றுமை (மரக்கே), 'இன்' வேற்றுமை (மரத்தினிம்) 'கண்' வேற்றுமை (மரதொள்), விளி வேற்றுமை (மரனே) என ஏழு வகையாகப் பிரிப்பார். வடமொழி இலக்கண நூல்களைப் பின்பற்றி முதல் வேற்றுமைக்கு வேற்றுமை உருபு உண்டு எனவும் மகரம் எழுவாய் வேற்றுமை உருபாகப் பயன்படுகிறது எனக் கூறுவார். இது போன்றே ஒவ்வொரு வேற்றுமைகளுக்கும் தனித்தனி வேற்றுமை உருபுகளைக் கூறி அவை எந்தெந்தப் பொருள்களில் வருகின்றன என்பதனையும் கூறிச் செல்வார் இவ்வாசிரியர். எடுத்துக்காட்டாக 'கு' வேற்றுமை, கொடை, சுவை, விரோதம், பொருமை, நன்மை, அச்சம், செழிப்பு, இயற்கை, காரணம், வணக்கம் போன்ற பொருட்களில் வருகின்றன எனவும் கூறி அவற்றிற்குரிய எடுத்துக்காட்டுக்களையும் தரக்காணலாம். பெயர்ச்சொற்களுடன் பல்வேறு இடப்பெயர்க்களையும் வினா, சுட்டு போன்ற பெயர்க்களையும் தந்து அவை எவ்வாறு மொழியல் பயன்படுகின்றன என்பது பற்றியும் கூறும் இந்நூல்.

தமிழ் இலக்கணங்களைப் போன்றே வினைச்சொற்கள் பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். வேற்றுமை உருபை ஏற்காத சொற்களைக் குறிக்கும் பகுதிகள் அனைத்தும் 'வினைகள்' என்றும் அவைகள் ஆறு விதமான ஒட்டுக்களை (Suffixes) ஏற்கும் என்றும் கூறுவார் இவர். இதனையடுத்து பல்வேறு வினாக்களைப் பற்றியும் கால இடைநிலைகளைப் பற்றியும் அவ்விடைநிலைகள் ஏற்கும்போது ஏற்படும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பற்றியும் தொரிவாக விளக்கிச் செல்வது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக 'இவ்' என்ற இடைநிலை ர, ற, ழ, ண, ங, க(ஐ), ச, ஓ போன்ற இறுதிகளுடன் வரும்போது பகரமாக மாறும் என்றும் சிலவிடங்களில் இரட்டிக்கும் என்றும் க(ஐ)

ககர சகரத்திற்கு பின்னால் வரும் இடைநிலை கெட்டுவிடும் என்றும் நகர, நகரங்களுக்குப் பின்னால் வரும் வகரம் பகரமாக (b) மாறும் என்றும் குறிப்பிடுவார். எடுத்துக்காட்டு:

kurpam	[kur-v-am]
arpam	[ar-v-am]
agalpam	[agal-v-am]
anpam	[an-v-am]
popam	[pog-v-am]
taripam	[taris-v-am]
tolappam	[tola-v-am]
enbam	[en-v-am]
unbam	[un-v-am]

9.4.6. கர்நாட்டக சப்தாநுசாசனம்

இது கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூலின் ஆசிரியர் பட்டாகலங்கா என்பவர் ஆவர். கன்னட இலக்கண பாரம்பரியத்தின் கடைசி சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது. கி.பி. 16, 17-ஆவது நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த (1586-1615) வெங்கடபதிராயாவின் காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய இப்புலவர் அகலாங்க தேவா என்பவரின் மாணவராக இருந்தார். சிறந்த பேரிலக்கணம் ஒன்றைக் கன்னட மொழிக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எழுந்த நூலே இது. சப்தமணி தர்ப்பணுவில் கூறப்படும் இலக்கணக் கொள்கைகளை விரிவாக்கி எழுதிய இந்நூலுக்கு இவரே உரையும் எழுதியுள்ளார். எழுத்து, வேற்றுமை, தொகை, வினை என்ற நான்கு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. எனினும் இந்நூல் மிக விரிவாகவும் தெளிவாகவும் உள்ளது என்பர். இந்நூலைப் பற்றி குறிப்பிட்ட P. L. ரைஸ் (P. L. Rice) என்பார் பாணியின் அஸ்தாத்தியாயியுடனும் இவரது உரையினை (மஞ்சரி மகரந்தா) பதஞ்சலியின் மஹாபாஷ்யத்துடனும் ஒப்பிடுவர்.

9.4.7 வெறாச கன்னட நுடி கன்னடி

இது கிருஷ்ணமாச்சாரி என்பவரால் 1838-இல் எழுதப்பட்டது. பெயருக்கேற்ற ஒரு புதிய முறையிலே எழுதப்பட்ட நூல் இது. கன்னட பேச்சு மொழியின் இலக்கணம் பற்றி கூறும் இந்நூல் இருவர் இருந்து பேசுவதுபோல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் 10 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. பல்வேறு எதிர்ப்புகளுக்கிடையே உருவான இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு கி.பி. 1882-இல் வெளிவந்தது.

உதவிய நூல்களும் கட்டுரைகளும்

- 1 Abercrombie, D. (1927) *Elements of General Phonetics*, Edinburgh University Press.
- 2 அகத்தியலிங்கம், ச. (1968) உலக மொழிகள் (முதல் பகுதி) பொன்னகம், அண்ணாமலை நகர்.
- 3 ——— (1969) உலக மொழிகள் (இரண்டாம் பகுதி) பொன்னகம், அண்ணாமலை நகர்.
- 4 ——— (1972) உலக மொழிகள் (மூன்றாம் பகுதி), பொன்னகம், அண்ணாமலை நகர்.
- 5 ——— (1974) உலக மொழிகள் (நான்காம் பகுதி), பொன்னகம், அண்ணாமலை நகர்.
- 6 Agesthalingom, S. & Shanmugam S.V. (1970) *The Language of Tamil Inscriptions (1250-1350 A. D.)*, (DLP, 23), Annamalainagar.
- 7 Anavarathavinayagam Pillai, S. (1923) 'The Sanskrit element in the vocabularies of the Dravidian languages', *Dravidian Studies*, 3:29-53.
- 8 Andronov, M. (1961) 'New evidence of possible linguistics between the Deccan and the Urals', *SPV*, 137-40.
- 9 ——— (1965) *Dravidian Languages*, Moscow.
- 10 ——— (1969) *Two Lectures on the Historicity of Language Families*, (DLP, 15), Annamalainagar.
- 11 Bach, E. (1964) *An Introduction to Transformational Grammar*, New York.
- 12 Bagchi, P.Ch. (1920) *Pre-Aryan and Pre-Dravidian in India*.

- 13 Baghirathi, S. (1961) 'The Language of Tamil Inscriptions (1050 to 1250 A. D.)', (unpublished M. Litt. Dissertation, Annamalai University).
- 14 Basham, A. L. (1964) *Studies in Indian History and culture*, Calcutta.
- 15 Burrow, T. (1968) *Collected Papers on Dravidian Linguistics*, (DLP, 13), Annamalainagar.
- 16 Bloch, J. (1928) 'Some Problems of Indo-Aryan Phonology', *Bulletin of Oriental Studies*, Vol. 5: 71-56.
- 17 Brown, C. B. (1930) 'The possibility of a connection between Mitanni and Dravidian Languages', *JAOS* Vol. 50.
- 18 Caldwell, R. (1956) *A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages*, (Reprinted), Madras University.
- 19 Chatterji, S.K. (1965) *Dravidian* (DLP, 7), Annamalai-nagar.
- 20 Chenchiah, P. & Bujanga Rao Bahadur, (1928) *A History of Telugu Literature*, Calcutta.
- 21 Courtillier, *Les anciennes civilisations l' Indi*
- 22 Dikshidar, V. R. R. (1947) *Origin and spread of the Tamils*, The Adyar Library, Madras.
- 23 ——— (1951) *Pre-Historic South India*, University of Madras.
- 24 Dutt, R. C. (1900) *The civilization of India*, London.
- 25 Edward Webb (1887) 'Evidence of the Scythian affinities of the Dravidian Languages', *JAOS*, 7.
- 26 Emanceau, M. B. (1961) *Kolami, A Dravidian Language* (DLP, 2), Annamalainagar.
- 27 ——— (1962) *Brahui and Dravidian Comparative Grammar*, UCPL, Berkeley.

- 28 ——— (1967) *Dravidian Linguistics, Ethnology and folktales*, (DLP. 9), Annamalainagar.
- 29 *Etymologische Forschungen* Vol. 1: 88 (1833) and Vol. 2: 19 (1836)
- 30 Gai, G. S. (1946) 'Historical Grammar of Kannada entirely based on the inscriptions of 8th, 9th and 10th century. A.D.' (Ph.D., Dissertation, Bombay University).
- 31 George, K. M. (1956) *Rumacharitam*, NBS, Kottayam.
- 32 ——— (1968) *A Survey of Malayalam Literature*. Asia Publishing House, Madras.
- 33 Gnanaprakasari, S. *Sumerian and Tamil*, Jaffna, Ceylon.
- 34 ——— (1953) 'Linguistic evidences for the common origin of the Dravidians and Indo-Europeans,' *Tamil Culture*, Vol. 2. 1: 88 - 112.
- 35 Godavarma, K. (1946) *Indo - Aryan Loan words in Malayalam*, Mavelikara.
- 36 Grierson, G. A. (1906) *Linguistic Survey of India*, Vol. 4, Calcutta.
- 37 Hall, H. R. (1913) *The Ancient history of the Near East*, London.
- 38 Heilmann, B. (1937) *Indian and Western Philosophy*, Allen & Unwin, London.
- 39 Heras, H. (1953) *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture*, Vol. 1, IHRI, Bombay.
- 40 Hewitt, J.F. 'Notes on the Early History of Northern India', *JARS*, Vol. 10: 328.
- 41 Homburger, L. (1955) 'L' Inde et l' Egipte', *JA*, 243.
- 42 ——— (1958) 'Les dravidiens et l' Afrigue', *ICL*.
- 43 Hornell, J. (1918) *Memoirs of the Asiatic Society of Bengal*, Vol. 7: 1.

- 44 Hunfalvy, P. (1874) 'On the study of Turanian Language', *Transactions of the second session of the International Congress of Orientalists*.
- 45 Jayakumari, V. (1959) 'A study of the language of Tamil Inscriptions from 7th century upto the middle of 11th century,' (M.Litt., Dissertation, University of Madras).
- 46 *Journal of the Bengal Oriental Society*.
- 47 Kanapathy Pillai, K. (1936) 'A study of the language of Tamil Inscriptions of the 7th century and 8th century A. D.' (Ph.D., Dissertation, University of London).
- 48 Katz, J. & Postal, P. M. (1964) *An Integrated theory of Linguistic Descriptions*, MIT, Cambridge.
- 49 Kausalya, S. (1962) 'The word Index of the inscriptions of 1250-1350 A.D.', Annamalai University.
- 50 Kittel, F. (1968) *A Kannada - English Dictionary Revised* by Prof. M. M. Bhat.
- 51 Krishna Chaitanya (1962) *A New History of Sanskrit Literature*, APH, Bombay.
- 52 Kushalappa Gowda, K. (1962) 'A Descriptive Grammar of Vaddaradhane' (M.Litt. Dissertation, Annamalai University).
- 53 ——— (1974) *Grammar of Kannada* (Based on the inscriptions of Coorg, South Kanara and North Kanara Districts from 1000 - 1400 A.D.), (DLP, 28), Annamalainagar.
- 54 Lahovary, N. (1963) *Dravidian Origins and the West*, Orient Longmans.
- 55 Levy, E. (1928) Review of W. Schmidt's 'Sprach familien and Sprachankrise der Erde' in *Zeitschrift far vergheihende Sprach forschung*.

- 56 ——— (1934) 'On the 'Uralian' Element in the Dravida and the Munda Language', *BOS*, Vol. 8: 751-62.
- 57 Mahadevan, I. (1970) *Tamil - Brāhmi Inscriptions*, Dept. of Archaeology, Madras University.
- 58 Mahadeva Sastri, K. (1970). *Historical Grammar of Telugu*, Tirupati.
- 59 Manickam, T. S. (1963) 'Loan words in Tamil (except Sanskrit)' (M.Litt. Dissertation, Annamalai University).
- 60 Mayer, T. (1924) 'Drawidesche Nominal-suffixe und ihre Afrikanischen Paralklen', *BA*.
- 61 Meenakshisundaram, T. P. & Shanmugam Pillai, M. (1951) 'The Portugese influence revealed by Tamil words' *Journal of the Annamalai University*, Vol. 16.
- 62 Murugaiyan, K. (1970) 'Tolkappiar's concept of phonetics', *Seminar on Tolkappiyam* (mimeo), Annamalai University.
- 63 McAlpin D. W. (1974) 'Towards Proto-Elamo Dravidian', *Language*, Vol. 20:1.
- 64 Narasimiah, A. N. (1942) 'Historical Grammar of Oldest Kannada Inscriptions' (Ph.D. Dissertation, University of London).
- 65 Nilakanta Sastry, K. A. (1949) *South Indian Influences in the Far East*, Hind Kitabs Ltd., Bombay.
- 66 ——— (1958) *The History of South India*, Madras.
- 67 Ojha, 'The Indra - Vrtra war and the serpent people' *JBORS*, Vol. 28: 63
- 68 Oliver, G. (1961) 'Anthropologie des Tamouls du sud, de l' 'Inde' ' in *Ecole Française d' 'Extrême Orient*, Paris.

- 69 Parameswaran Nair, P. K. (1967) *History of Malayalam Literature*, Sahitya Academy, New Delhi.
- 70 Pope, G. U. (1876 & 1879) 'Notes on the South Indian or Dravidian Family of Languages' *Indian Antiquary*, Vol. 5. and Vol. 8.
- 71 Prabodhachandran Nair, V. R. (1973) *Malayalam - A Linguistic Description*, NRPC, Trivandrum.
- 72 Ragunatha Rau, R. (1894) *Essays on Kanarese Grammar, comparative and Historical*, Bangalore.
- 73 ——— (1930) 'Dravidic Place - Names in the Plateau of Persia', *QJMS*, 20: 51-53.
- 74 Ramaswami Aiyar, L. V. (1934) 'Semantic Divergences of Indo-Aryan loan words in South Dravidian', *JOR*, 8: 252-66.
- 75 Rice, E. P. (1921) *A History of Kanarese Literature*, Calcutta.
- 76 Richards, F. J. (1917) 'Some Dravidian, Affinities and their sequel', *QJMS*, Bangalore.
- 77 Sadhasivam, A. (1969) 'Affinities between Dravidian and Sumerian' *Seminar on Dravidian Linguistics-II*, Annamalai University.
- 78 Schrader, F. O. (1925) 'Dravidisch and Uralisch', *Zeitschrift für Indologie and Iranistik*, Vol. 3: 81-112.
- 79 Sekhar, A. C. (1953) *Evolution of Malayalam*, Poona.
- 80 Seshagiri Shastri, M. (1884) *Notes on Aryan and Dravidian Philology*, Vol. 1, Madras.
- 81 Shanmugam, S. V. (1968) 'The language of Tamil Inscriptions from the middle of the 14th century upto 17th century, (Ph.D., Dissertation, Annamalai University).

- 82 ——— (1975) 'Vira co:liyam' *Gnana Samundam Malur*, Dharmapuram.
- 83 Sitapathi, G.V. 'Telugu Literature'
- 84 Sjoberg, A. F. (1970) 'Who are the Dravidians? The present State of knowledge', *Symposium on Dravidian Civilization* (ed.), JPC, New York.
- 85 Slater, G. (1923) *The Dravidian Element in Indian Culture*, London.
- 86 Sten Konow (1930) 'Etruscan and Dravidian', *JRAS*, Vol. 50: 45-57.
- 87 Subrahmanya Sastri, P. S. (1934) *History of Grammatical Theories in Tamil*, Madras.
- 88 ——— (1945) *Tolkappiyam - Collatikaram* (with an English commentary), Annamalainagar.
- 89 Swaminatha Iyer, R. (1924) 'The Aryan Affinities of Dravidian Pronouns', *Proceedings of the All-India Oriental Conference*.
- 90 ——— (1929) 'Summero - Dravidian Affinities', *QJMS*, Vol. 20: 223-28.
- 91 Thyagaraju, A. F. (1930) 'Glossarial affinities between Dravidian and Uranian', *QJMS*, Vol. 21.
- 92 Thinnappan, SP. (1972) 'Technical terms in Tolkappiyam', in *Tolkappiya Mozhiyiyal* (ed.) (DLP, 29), Annamalainagar.
- 93 *Tolkappiyam - Collatikaram - Teyraccilaiyar Urai* (1929), Thanjavur.
- 94 Tolstov, S. P. (1948) *Drevnij Chorezn*, Moscow.
- 95 Tuttle, E. H. (1932) 'Dravidian and Nubian', *JAOS*, Vol. 52: 133-144.

- 96 ——— (1959) *Finnic and Dravidian*, New Haven.
- 97 Vaidhianathan, S. (1971) *Indo - Aryan Loan words in Old Tamil*, Madras.
- 98 Von Hevesy, W. (1932) *Finnisch - Ugrisches Aus Indian*, Wien.
- 99 Wheeler, M. (1956) *Civilizations of Indus Valley and Beyond*, London.

